

குமாரஜெயம்

**அத்தியாச்சிரம சுத்தாத்துவைது
வைதீக கைவ சித்தாந்த ஞானபானு**

**பாம்பன்
ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள்
அருளிச்செய்த**

31 ஆவதாகிய
ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய வியாசமும்
32 ஆவதாகிய
**குஞ்சிஷ்ய சம்பவ
வரலாற்று வியாசமும்**

**பாம்பன் அடியார்கள்
சென்னை**
2021

முதல் பதிப்பு : 1893
இரண்டாம் பதிப்பு : 1925
மூன்றாம் பதிப்பு : 1967
நான்காம் பதிப்பு : 2001
ஐந்தாம் பதிப்பு : 2021 (300 பிரதிகள்)

விலை : ரூ.100-00

அலமு பிரின்டிங் ஓர்க்ஸ்
9/5, ஜயா முதலித் தெரு,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
போன் : 98840 76145 / 98840 76148

ஓம் குஹப்ரஹ்மனே நம:
ஓம் குமாகுருதாச குருப்யோ நம:

நான்காம் பதிப்பின் பதிப்புரை

குருசக்கிரவர்த்தியாம் பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமாகுருதாச சுவாமிகள் திருவிராமேச்சுரத்தில் 1850 ஆம் ஆண்டு அவதரித்தவர். தம்முடைய பெற்றோருடன் பாம்பன் திருத்தலத்தில் வாழ்ந்து, 1895 ஆம் ஆண்டு துறவறம் மேற்கொண்டவர். தம் 13 ஆம் வயதிலேயே ஸ்ரீகுமார பரமேஸ்வரன் “கங்கையைச் சடையிற் பரித்து” என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்க அந்தப் பரமன்மீது 6666 திருப்பாட்லக்ளால் சாத்திர தோத்திரங்களை ஆக்கியருளியவர். பிரப்பன் வலசை என்னும் திருத்தலத்தில் 1894-ஆம் ஆண்டு கடுந்தவழியற்றி ஸ்ரீ குமார பரமேஸ்வரனிடம் தகரவித்தையை ஞானோபதேசமாகப் பெற்றவர்.

ஸ்ரீமத் சுவாமிகள் தாம் இல்லறவாசியாயிருந்து ஆறுமண்டலங்களுள் முதல் மண்டலமாம் “குமாகுருதாச சுவாமிகள் பாடலை” அருளிய போதே வேத, ஆகம, புராண, இதிகாச ஸ்மிருதி முதலிய ஞான நூல்களின் பொருள் நிச்சயங்களையும், ஜக, ஜீவ, பர வகைணங்களையும் விரிவாக விளக்கி, சுருதி, யுக்தி, அனுபவ வாயிலாக ஸ்தால, சூக்ஷம் அர்த்தங்களுடன் முழுமுதற்பரம்பொருள் பரமேஸ்வரனே என்றும் ஜம்முகப் பரமேஸ்வரனுக்கும் அறுமுகப் பரமேஸ்வரனுக்கும் வேறுபாடு கூறுதல் அடாது என்றும் ஸ்தாபித்து அபேத நிலையை போதித்து முருக பரத்துவத்தை வச்சிரத்தானுவாய் நாட்டி “திவோதய சடக்கர உபதேசம்” என்றும் அரும்பொருளை “சிவஞான தேசிகம்” என்னும் குருடப்தேச சிஷ்ய பாக்கிய 1000 வினா விடைகள் அங்கிய 10 அரிய விளக்கப் படங்கள் தீட்டிய 32 வியாசங்களாக அமைத்து 1893 - 94 ஆண்டிலேயே அச்சிட்டு வெளியிட்டருளினார்கள்.

ஸ்ரீமத் சுவாமிகள் துறவறம் பூண்டு வெளிப்போந்தபோது விட்டுச் சென்ற 32 வியாசங்களில் தற்போது 8 வியாசங்கள் மட்டுமே கிடைக்கப்பெற்று அச்சேறியுள்ளது. திருவருளும், குருவருளும் முன்னின்று மீதமுள்ள 24 வியாசங்களையும் கண்டு பிடித்து வெளியிட முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

தற்போது 31 ஆம் வியாசமாகிய ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய வியாசமும் 32 ஆம் வியாசமாகிய குருசிஞ்சு சம்பவ வரலாற்று வியாசமும் ஒரு புத்தகமாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளியிடப்படுகிறது.

இப்பதிப்பிற்கு அரிய ஆழமான முன்னுரை அளித்துதவிய ‘சிவாகம ரத்னா’ டாக்டர். S.P. சபாரத்தினம் அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றியறிதலை தெரிவிந்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இந்த ஞான நூல் வெளிவர அனைத்து உதவிகளையும் ஆற்றிய பேரன்பார்கள் இராஜரத்தினம், கதிர்வேலனார், சத்குரு ஆகியோருக்கு என் நன்றி கலந்த வணக்கத்தை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

பக்த கோடிகளும் பாம்பன்டியார்களும் இவ்வரிய பொக்கிஷத்தை படித்து, உணர்ந்து, பயன்பெற்று போற்றிப் பாதுகாக்கும் புண்ணியம் பெற்றும்வார்களாக!

இங்ஙனம்,
N. ஜயராமன்

குமரகுருநூலகம்
சென்னை – 33.

$$\begin{aligned}
 \text{த} &= 1, \text{ தீ } = 2, \text{ தீ } = 3, \text{ தீ } = 4, \text{ ரு } = 5, \\
 \text{தீ } &= 6, \text{ ஏ } = 7, \text{ அ } = 8, \text{ தீ } = 9, \text{ தீ } = 10 \\
 \text{தீ } &= 100, \quad \text{தீ } = 1000
 \end{aligned}$$

முன்னுரை

அருள்வளம் கொழிக்கும் அமிழ்தமயப் பாட்டுக்களாலும், ஆகம-வேதப் பொருள்வளம் கொழிக்கும் அரும்பெரும் உரைகளாலும் முருக முதன்மையை நிலைநாட்டி, முழுமையான வழியைக் காட்டி அடியார் உலகைப் பரிபாலிக்க வந்தவர் குருச்சக்கிரவர்த்தி பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சவாமிகள். சவாமிகளின் 6666 திருப்பாடல்களின் சாரத்தை எடுத்துக் கொடுக்கும் முறையில், சவாமிகளே அருளிய வியாச வடிவான முப்பத்திரண்டு வசன நூல்களும் விளங்குகின்றன. ஆன்மிக ஆற்றலையும் தெய்விக ஆற்றலையும், இணைத்துக் கொடுக்கும் இணையற்ற ஆற்றல் வாய்ந்தது முப்பத்திரண்டு எனும் எண். இந்த எண்ணின் மகத்துவத்தை ஆகமங்கள் விரிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றன. சவாமிகள் தமக்கே உரித்தான ஒரு கட்டுக் கோப்பான வரையறையில் இந்த முப்பத்திரண்டு வசன நூல்களையும் அடியார்களின் சுகவாழ்வுக்காக அருளியுள்ளார் என்பது தின்னனம்.

சவாமிகளின் திருக்கரத்தால் தீட்டப்பட்ட முப்பத்திரண்டு வசனநூல்களுள் பெரும்பாலானவை இப்பொழுது கிடைப்பதற்கு அரிதாகி விட்டன. கிடைக்கும் ஒருசில நூல்களையாவது பழுதறப் பயின்று பக்குவம் அடைந்து பரமனின் அருளைப் பெற உள்கொண்டு உழைப்பது அடியார்களின் கடமையாகும்.

“பழுதற வோதிக் கடந்து பகைவினை தீரத் துறந்து
பலபல யோகத் திருந்து”

என, அருணகிரிப் பெருமான் உரைத்தருள்வது போன்று நன்னென்றி நின்று நலம்பல பெற்று வாழ்வதற்கு சவாமிகளின் வசன நூல்களையும் ஒருமுறை அன்றி, இருமுறை அன்றிப் பலநாறு முறையும் அவசியம் படித்துணர வேண்டும். வசன நூல்களைப் படிப்பதும் வாழ்வத்திற்குத்தை வளமாக்க வல்ல பாராயணச் செயலேயாகும்.

பாம்பன் சவாமிகளின் அரிய பெரிய நூல்களைப் பழுதறப் பதிப்பித்து வெளியிட்டு அடியார்களுக்கு சவாமிகளின் நூல்கள் தடையின்றிக் கிடைக்க

வழிவகுத்துக் கொடுப்பதையே தமது வாழ்க்கையின் பயனாகக் கொண்டிருக்கும் பேரன்பர் திரு. ஜெயராமன் அவர்கள் இப்பொழுது சுவாமிகளின் 31வது வியாசமான ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய வியாசம் என்பதையும் 32வது வியாசமான குருசிஞ்சிய சம்பவ வரலாற்று வியாசம் என்பதையும் ஒருசேரப் பதிப்பித்து வெளியிடுகின்றார்கள். அடியார் பேருவகம் அவருக்கும் அவரது இல்லத்தினர்க்கும் பெரிதும் நன்றிக்கடன் பட்டுள்ளது.

மேற்கூறப்பட்ட இரண்டு வசன நூல்களுள் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய வியாசம் என்பது தன்னிகாற்ற தமிழ் வேதமாகும். இந்நூலை ஒருமுறை யின்றாலும். பயில்பவர் உள்ளத்தே உண்மை ஒளி பெருக்கெடுக்கும்; அரிய பெரிய தத்துவ நுட்பங்கள், விரிந்து மணம்பரப்பும் மலர்க் கூட்டங்களாக அன்னாரின் உள்ளத்தில் உருவெடுக்கும்; குக்கெந்தியில் திடமாகக் காலுங்கி நிற்கும் உறுதிப்பாடு அன்னாரின் இதயத்தே வச்சிரத் தூண் என விளங்கி நிற்கும்; ஊழ்வியால் நேர உள்ள உபத்திரவங்களையும் தூசென உதறித் தள்ள வல்ல மனோபலம் அன்னார்க்கு வழுவற வாய்த்து நிற்கும். சுவாமிகளின் திருப்பாடல்களை நன்கு உணர்ந்து கொள்ளக் கூடிய ஞானபலம் அன்னார்க்கு நவையற வாய்த்து நிற்கும். வேத பாஷியங்களிலும் காணமுடியாத அரிய பெரிய விளக்கங்கள் இந்த வியாசத்திலே இடம்பெற்றுள்ளன.

சுவாமிகளின் வசன நூல்கள் கடா-விடைப் பாணியில் அதாவது கேள்வி-பதில் வடிவத்தில் அமைந்திருப்பவை. ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய வியாசத்தில் 97 கேள்வி – பதில்கள் அமைந்துள்ளன.

- “சுப்பிரமணியம் என்பது என்ன” – இது முதலாவது கேள்வி
- “ஆதியாயும் அனாதியாயும் உள்ள பரம்பொருள்” – இதுவிடை
- “அதுதானோ ஸ்காந்த புராணத்தில் காணப்படுகின்ற அசுர குலாந்தக மூர்த்தி?” – இது இரண்டாவது கேள்வி
- “ஆம். அதுவும் ஒரு தருணமே” – இது விடை.
- இந்த விடையை அன்பர்கள் ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்டும்.

“குரசம்மார மூர்த்தியாக வந்தது ஒரு சமயத்தில்” என்று உணர்த்துகிறார் சுவாமிகள். இந்தக் கூற்று எதனைப் புலப்படுத்துகிறது!

வேறொரு தருணத்தில் வேறு மூர்த்தியாக அப்பரம்பொருள் வெளிப்பட்டுள்ளது என்பதை அன்றோ இது உணர்த்துகிறது! அவ்வாறு வெளிப்பட்டதை நூல்கள் உறுதிசெய்துள்ளனவா எனின் வாதுள ஆகமமும் மகுடம் எனும் ஆகமமும் சுப்பிரமணியப் பரம்பொருள், சிவபெருமானின் இதயத்தினின்று அறுமுகம் தாங்கி வெளிப்பட்டருளிய நிகழ்ச்சியை உறுதிசெய்கின்றன, என விடையளிக்கப்படும். சுவாமிகளே தமது முதன் மண்டலத் திருவேரகப் பதிகத்தில் இதனைப் புலப்படுத்தி அருள்கின்றார்.

சுவாமிகள் வசனம் என வரைந்தாலும் அது ஆணித்தரமாகவும் ஆழ்பொருள் உடையதாகவும் விளங்கும் என்பதை எடுத்துக்காட்டவே இவ்விளக்கம் தரப்பட்டது.

அடுத்து ஒரு தர்க்கர்தியான கேள்வி. முருகன் சிவபெருமானின் திருக்குமரான் தானே. ஈசுவரனின் படைப்பால் தோன்றிய ஒரு குமாரனை எவ்வாறு பரம்பொருள் எனக் கொள்ளலாம்?

இந்தக் கேள்வியைப் படித்தபோது ஒரு நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வந்தது. சிதம்பரத்தில் இருந்த என் குருநாதரிடம் நான் வேத ஆகமங்களைப் பாடம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த காலம். (ஏறக்குறைய முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்). வேதாந்தத்தில் ஆழ்ந்த பற்றுடைய முதியவர் ஒருவரும் அப்பொழுது உடன் பயின்று கொண்டிருந்தார். சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து ஆறு நெருப்புப் பொறிகள் கிளர்ந்து எழுந்து, அவை வாய்வாலும் அக்னியாலும் தாங்கப்பெற்று, ஆறுமுகக் குழந்தையாக உருவெடுக்கும் சம்பவத்தை நான் கலோகங்களாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது அந்த வேதாந்த முதியவர், துண்டை உதறிக் கொண்டு திடீரென்று எழுந்து விட்டார். படிப்பதை நிறுத்தி நான் அவ்வரப் பார்த்தேன். “என் எழுந்து விட்டாய்? இருந்து மீதியையும் கேட்டுவிட்டுப் போயேன்” என்றார் குருநாதர். அதற்கு அந்த “வேதாந்த சீலர்” பமெரன்று கூறினார்: “�சுவரனின் நெற்றியிலிருந்து நெருப்பாகத் தோன்றியதனால், ஸ்கந்தனுக்கு காலகதியான தோற்றம் உண்டு என்று தெரிகிறது. காலகதியான தோற்றம் உடையவனை நான் எப்படி பரப்பிரம்மாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்? ஈசுவரன் ஈசுவரன்தான். அவன்மட்டும்தான் பரம்பொருள். பரப்பிரம்மம் அல்லாத கந்தனின் சரித்திரம் எனக்கு வேண்டாம்.”

- இவ்வாறு “ஆணித்தரமாகக்” கூறிவிட்டு, தன் வயதைம் நிய வேகத்துடன் வெளியேறி விட்டார் அவர். அவரது பக்குவம் அப்படி! அவர் வெளியேறிய பிறகு என்குருநாதர், இந்தக் கேள்விக்கு விடையாக சுவாமிகள் கூறியுள்ள கருத்தை அப்படியே எனக்கு எடுத்துக் கூறினார்: “அது ஈசவர் சிருஷ்டி அன்று அதாவது, அதுவரை இல்லாத ஒன்று புதிதாகத் தோன்றுவது என்பது அல்ல. சிவபரம்பொருள் தன்னைத் தானே குழந்தையாக மாற்றிக் கொண்ட நிகழ்ச்சிதான் குமார சம்பவம்”.

சுவாமிகள் ஸ்காந்த புராண மேற்கோளுடன், இந்த நூட்பப்பொருளை விடையாக அளித்து அருளாகின்றார்.

இவ்வாறு இந்த வசன நூலின் பெருமையைச் சான்றுகள், தந்து விளக்கிக்கொண்டே போகலாம்.

தெளிவாகவும் ஆழமாகவும் சிந்தித்து உண்மையை உணர்வதாகிய “சிந்தித்தல், தெளிதல் (மனங்ம், நிதித்தியாசனம்) எனும் இரண்டு ஆண்மிகப் பயிற்சிகளையும் ஒருங்கே நிறைவேற்ற வேண்டுமானால், ஒருவர் சுவாமிகளின் வசனாமிர்த நூல்கள் அவசியம் படித்தே ஆகவேண்டும்.

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய வியாசத்தில் இடம்பெற்றுள்ள மிகமுக்கியமான பகுதிகள் – 6, 63, 64, 68, 75, 81, 86, 87, 90 எனும் எண்ணிட்ட கடா-விடைப் பகுதிகளாகும். இவற்றை அன்பர்கள் நாள்தோறும் பாராயணமாகப் படிப்பது மிகமிகமுக்கியம். முருகப்பெருமான் ஆலயங்களிலும் நாள்தோறும் படிக்கப்படலாம்.

மிக உன்னதமான சிவயோகத்தின் ஒர் அங்கம் அண்ட பிண்ட சமன்பாட்டை உணர்தல் என்பது. புறத்தே அண்ட வெளியில் உள்ள மலைகள், நதிகள், ஏழ்பெரும் கடல்கள் ஏழ்பெரும் தீவுகள். பதினான்கு உலகங்கள் முதலான அனைத்தும் பிண்டமாகிய தேகத்திலும் காணப்படும். இவற்றைக் காணபதற்குரிய பயிற்சியை அளிக்கும் வகையில் சுவாமிகளின் 32வது வசனமாகிய குருசிஞ்சு சம்பவ வரலாற்றும் வியாசம் என்பது விளங்குகிறது. அண்ட பிண்ட சமன்பாட்டை அழகிய தமிழ் நடையில் சுவாமிகள்

புலப்படுத்தியிருப்பது போன்று வேறு யாவரும் புலப்படுத்தியதில்லை என்னும் சீரிய உண்மையை அன்பார்கள் கருத்திற்கொள்ள வேண்டும். இந்த வியாசத்தின் நிறைவுப் பகுதியில் குரு கூறுவதாக சுவாமிகள் எழுதியள்ள ஒரு கூற்று நன்கு உணர்ப்பட வேண்டும்.

“அன்னவாறு நுவன்றுள்ள நித்திய பாக்கியமாம் முத்திநெறி கூடும் சீடனைப் பெயர்த்தும் அவ்விவேகபூரணாசாரியர் அன்போடு அளவளாவித் தழீஇ நின்று” இன்றுதான் எமது எண்ணம் நிறைவேறிற்று, இனிமொன்றும் குறைவின்று” என்ற கூறினார்.”

“எனது எண்ணம் குருவின் உபதேசத்தால் நிறைவேறியது” என்று சீடன் கூறுவதைத்தான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம் ஆனால் இங்கே குரு கூறுகின்றார் “எமது எண்ணம் நிறைவேறிற்று” என்று. அங்ஙனமாயின். குரு எண்ணியிருந்தது, எதிர்பார்த்து இருந்ததுதான் என்ன?

“தனது சொரூப ஞான அனுபவப் பேற்றை உள்ளவாறே பெறக் கூடிய சற்சீடன் எனக்கு எப்பொழுது வாய்ப்பான்? பொன்னையும் பொருளையும் எண்ணிடம் வேண்டாமல், என் பரிசூரண ஞானப்பேற்றை விழைந்து எந்தச் சீடனாவது வரமாட்டானா?

- இதுதான் ஒவ்வொரு சீரிய குருவும் எதிர்பார்ப்பது. இத்தகைய சீடன் தனக்கு உள்ளபடியே வாய்க்கும் பொழுதுதான் தனது எண்ணம் நிறைவேறியதாகக் குரு கருதுவார். ஒரு சற்சீடன் தனக்கு வாய்த்ததாலும், அவன் தன் முன் நன்னிலை பெற்று தன்னோடு ஒப்ப விளங்கும் அளவுக்கு ஞானப்பேறு பெற்று விட்டதாலும் குருவுக்குப் பரம திருப்தி ஏற்படுகிறது. அதனால் கூறுகிறார்” இன்றுதான் எமது எண்ணம் நிறைவேறிற்று” என்று.

பாம்பன் சுவாமிகளின் எண்ணம் நிறைவூற நாம் நடந்து கொள்ள வேண்டாமா? நமது ஞானநெறி ஒழுக்க விழுப்பங்களை உணர்ந்து அவரது நெஞ்சம் குளிர வேண்டாமா!

சுவாமிகளின் வாக்கு வளத்தாலேயே முன்னுரையை நிறைவு செய்கிறேன். “இந்நாலை விவேகிகள் பேரன்போடும் படனம் செய்யுப் பெரும்பேறு உற்று உய்வார்களாக” (நான்முகத்தில், இறுதியில் சுவாமிகள் கூறும் ஆசியுரை)

அன்பன்
சபாரத்தினம்

டாக்டர் S.P. சபாரத்தினம்

இயக்குனர், பன்னாட்டு ஆகம
சித்த விஞ்ஞான ஆய்வு நிறுவனம்.
Chief Editor, Agama Saurabha
(International monthly journal)

சீம
குமாரகுருப்யோநம் :

நூன் முகம்

அறிவுருங் தேவதேவனுய அறுமுகச் சிவபிரானது
பரத்துவ வண்மையைப் பங்கிற ஆசங்கைபாற்றிப் பிர
காசமாகக் கூருவின்ற விப்புத்தகத்தின் முப்பத்தொன்
ரூம் வியாசமானது வேதாகமாதி தொன்னால்களெனும்
பன்னால்களினின் ரெழுங்கு வருவதாயினும் வடமொழிக்
காந்தபூராணத்துச் சங்கர சங்கிதையில் காட000 - சலோ
கங்கள் கொண்ட சிவரகசிய கண்டத்தையே பெரும்
பாலு மேற்கோளாகக் கொண்டு வருவதாகும். பிரபலச்
சுருதியாகிய சாந்தோக்யத்தில் “இதிகாச புராணம்
பஞ்சமம்” என்றபடி இதிகாசபுராணம் ஐந்தாவது
வேதமெனப்படுதலினாலும் மேலீச் *சிவரகசியகண்ட
சம்பவகாண்டத்து உ - வது அத்தியாயத்து சு0 - வது
சலோகத்திற் “சங்கர சங்கிதை யென்பது முற்றும்
வேதத்தா லாதரிக்கப்பட்டது” எனும் பொருள்
காணப்படுதலினாலும் மேலீச் சங்கிதை, வேதத்தைப்
போற் பிரமாணமாக நிலைபெறு மாண்புடைத்தென்ற
றுணிபு. அன்றியும் இச்சங்கிதையொடு வேறைந்து
சங்கிதைகளையுமடைத்தாய் நூரூபிரஞ் சலோகங்களா
னிரம்பியுள்ள ஸ்காந்தம், பதினெண் புராணங்களி
லொன்றேயாயினும் ஏனைப் புராணங்களை யெண்ணு

*இச் சிவரகசியகண்டம், திருவாதி : அநக்கவைத்திபாத
சிவானவர்களாற் கீர்வாளா வாணிவிலாஸ அச்சக்கூடத்தில்
விகுருதினூ சித்திரைமூ கிரங்கவெழுத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்ட
தது. இப்பிரதியே இவ்வியாசத்தில் வருபிரமாணங்களுக்
குரியது.

விளமைப்படுத்துப் பிரேட்டமா யிருக்கின்ற மகா
புராணமுமாம். இஃதினிது விளக்குகின்ற சுப்பிரமணிய
பரமான்மானின் பிரசன்ன முதலிய சரிதங்களுந் தாரக
சம்மாராதி பராக்கிரம விருத்தாந்தங்களும் வடமொழிப்
பாதத்துச் சல்லியபர்வத்தின் சச, சடு, சச - ம் அத்தியா
யங்களில் யாகாக்கினியை யடைந்த சிவவீரியத்தினின்று
கங்கையில் வெளிப்பட்ட கந்தசவாமியென்பார் தேவர்
கட்குச் சேனுதிபதியாகித் தெவ்வனுய தாரகனை முன்பு
கோறல்செய் தனேக சைனியமுடைய மகிஷன் முதலிய
அசுரரைப் பின்பு நிசாரணங் செய்தனரெனப் பெரிதுஞ்
சுருங்கிச் சிறிது பேதமாக வருவனபோலச் சைவ
பூராணத்து ஞானசங்கிதை கக - வது அத்தியாயத்திலுள்ள
சிவ வீரியத்தினின்று கங்கையில் வெளிப்பட்ட கந்த
பகவானென்பார் வானேர்க்குச் சேனையியாகிச் சோனித
புரத் துறைதருந் தாரன் புதல்வனுய தாரகாசுரனைச் சங்
கரித்தனர்: அத்தாரகாசுரன் மக்களே திரிபுரவாசிக
ளன வருகின்றன. இவ்வகைய புராணபேதங்கள்,
குமாரக்கடவுள் பகிர்முகப்பட்ட பிரதமகாலம் அனேக
கற்பங்களாயினமையா ஒண்டாயினவெனு ஒுகிப்பதற்கு
ஸ்ரீ கச்சியப்ப சிவாசாரியருந் தென்மொழிக் கந்த஘ான
அவையடக்கத்தில் “ஏதி லாக்கற்ப மெண்ணில சென்
றன—ஆத லாலிக் கதையு மனந்தமாம்” எனச் சம்மதங்
தருபவராயினார். ஆகவின், பல் புராணங்களா விச்சரி
தாதி யெத்திற பேதப்படினு மவைகளைக் கந்தபகவா
னின் பிரசன்ன மகிமையாதி திருலீலைகளைச் சால
விளக்குநெறியான் ஸ்காந்தமெனப் பெயர்பெற்றுள்ள
மஹா புராணத்திற் பிரதிபாதிக்கப் படுகிறபடியே
கோடன் மரபாம். இதற்கியைய மேலை அவையடக்கச்
செய்யுட்கண் “பேத மாகுமப் பேதத்தினுள்விரித்—
தோது காந்தத்தி னுண்மையைக் கூறுவாம்” என்றாக

கச்சியப்ப சிவாசாரியரும். அவ்வாசாரியரது திராவிட மொழி பெயர்ப்பென்னும் கந்தபுராண உற்பத்திகான் டக் *குமாரபுரிப் படலத்தில் ஆயதுகாலையென் ரெமும் பாட்டுமை “ஏயென முடிவுசெய்யும் படைக்கலத் திறையை யீங்தான்” எனவும், பின்னர் “மற்றிது நம்பாற் ரேண்றும் வான்படை மாயன் வேதாப—பெற்றுள தன்றி யாரிப் பெரும்படை பரிக்கு சீரார்—முற்றுயி ரண்ணும் வெஞ்குர் முரட்படை தொலைப்பானீது—பற்றுதி மைந்த வென்னுப் பராபர னருளிப் போனுன்” எனவும் வருங் கூற்றுக்களானே அரி பிரமரும் பெருவிப் படைக்கலத் தரசையார் தாங்க வல்லார்? தாங்குங் தகைமையுடைக் குமாரனே! வெஞ்குர் விற்றப்படைகளை வீட்டுவதற்காக விதனையுன்கரத்திற்கோடியெனப் பரமசிவனுக்கொடுத்து மறைந்தாரெனும் பொருளாறியப்படும். இவ்விடயத்தில் ஸ்காந்த சம்பவகாண்டத்து சக-ம் அத்தியாயத்துப் கக-ம் கலோகப்புலம் ‘அநுஜக்ராஹலேநாந்யம் அஸ்த்ரேணஸ் வேநஸங்கர ॥’ எனவரும் வாக்கியங்களானும், “அந்யை ரபிமஹாத்ரைஸ்வை ரெளத்ரபாஸபதாதிபி ॥ அந்தர்ஹி தோத்ர பகவா நம்யயாஸஹஸங்கர ॥ ॥” எனவரும் கல-ம் கலோகத்தானும் சேனைக்குத் தமது சங்கராஸ்திரத் தையும் பாசுபதாஸ்திரம் இரெளத்திராஸ்திர முதலிய

*இக்குமாரபுரியிற் பெற்ற அஸ்திரவிவர பேதமே இங்குக் கூறப்படு தென்மொழி வடமொழியிரண்டிலு மூன்றான் இவ் வஸ்திரங்கட்கு வேறான வேல் முதலிய ஆயுதம் கல-ம் இவ் வியாசத்து சுக-ம் கடாவிற் குறிப்பிட்ட சம்பவகாண்டத்து நள-ம் அத்தியாயத்திற் போக்குவர்ணன. குமாரபிரான் குமாரபுரியை அடைதற்கு முன்னரேயே மாயாபுரியிலே தாரக கிரெளாஞ்சரை அவ்வேல்கொடு வதைத்தன னெண்பதும் இக் காலைணர்க்குதுகொள்க.

சிறந்த அஸ்திரங்களையு மீந்து சங்கரர் பார்வதியோடு மறைந்தனரெனும் பொருளாறியப்படும். இவ்விருதிறப் பொருள்களுள் வடமொழிப் புராணம் புகலுமாறே இவ்வியாசத்து சூசு-வது கடாவிடைக்கணும் “பரமசிவனிடத் துள்ள பாசுபதாஸ்திரம் இரெளத்திராஸ்திர முதலிய பெற்றுளானும்” என்னுஞ் செய்தி விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏனை வித்தியாசங்களும் ஆங்காங்குக் காணக்கிடக்கின்றன.

இவ்வியாசம், வாச்சியார்த்த இலக்ஷ்மியார்த்தங்கள் சகிதம் இகபர சாதகமா யமைந்திருத்தலினாலும், “படிக்கக் கேட்பதனைலேயே கலியுகத்தின தியல்பாம் பாவம் பாற்றிட வல்லதாய கந்தன் புகழ்மையைக் கேண்மின்” எனச் சங்பவகாண்டத்து ஈ - ம் அத்தியாயத்து ஈ - ம் சுலோகத்திலும், “வேண்டிய பல்கீன நல்கத்தக்க கந்தனது சரித்திரத்தை நுங்கட்கியம்புவல் ஒ இருடித்தலைவர்காள்! விசவாசத்தோடு கேண்மின்” என மேலீக்காண்டத்து க - ம் அத்தியாயத்து சக - ம் சுலோகத்திலும் அருத்தமாதலினாலும் மிக்குலை விவேகிகள் பேரன்போடும் படனஞ்செய்யுப் பெரும்பேறுற் றுய்வார்களாக.

நான்முக முற்றிற்று.

குமரகுருபரன் நிருவடி வாழ்க..

சிவாமயம்

ஓம் குமாரபரமேச்வராய தம:

நக - வதாகிய

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய வியாசம்

கல்வி லைத்துறை

சிறு சித்திர நவமணி மோலி சிரமேவ
ஏருறு மத்தள வகடது துவள வெலிமேலே
ஆருறு முத்தம * னணனென வருதே வடிபேணிச்
குரடு சுப்பிர மணியவி யாசஞ் சொலுவேனே.

மறுநாள் தினகரோதயத்திற்
சிடன் ஆசிரியரப்பரவி யியம்பலுற்றனன்.

ஞக் கருமையிலு மருமையாய்ப் பெருமையிலும்
பெருமையா யுரிமையொடு வாய்ந்த உத்தமோத்தம
விற்பனை கவாமி! துனியாய வுலகைத்துறங்கேன், நின்
நடிக் கடைக்கலம் புகுங்கேன், இனி யென்னைப் பவக்
கடல்கடத்தி யாளல் நின்பரமே பரம். ஆகலீன், இச்
சன்னிதியிலருளியவாறு ஜயந்திரிபற அறதெந்தியணர்க்கு
தமியேற்கு ஈசவரோபாபாசனையைப் பிரசாதித்தருளால்
வேண்டும் : நின்னடியே நதைனச் சாதித் துய்யவேண்டும்

* அணங்கன = எணக்கு அண்ணனங்கு.

மென்றடிதொழுதனன். அஞ்சான்று விவேகபூரணாசாரி யர் விளம்பலுற்றனர். அன்ப! சினதெண்ணப்படி முடிய வும் எமதெண்ணப்படி யாகவுங் கடாக்ஷித்தருள்பவன் சுப்பிரமணியமெனும் எம்பிரானுகிய தம்பிரானே சின் பிரானுமாம். அவ்வும்பிரானே யுபாசிப்பதற் காறெழுத் தென்னுஞ் சடக்கரமலுவு முண்டு. அதனை விதி ஆளியா யுச்சரிக்கப் பாசங்கிப் பரிபூரணம் பிறக்கு மென்றல் சத்தியம். இதில், சின்கருத் தியாதோ? கூறுதி என்றனர். அதுகேட்ட சீடன், பின்வருமாறு கடாவுகின் றனன்—

(ஏ) 1

சீடன்.—சுப்பிரமணியமென்பதென்ன?

துரு.—ஆதியாயு மனுதியாயுமுள்ள பரம்பொருள்.

(ஒ) 2

சீடன்.—அது தானே ஸ்காந்தபூராணத்திற் காணப்படுகின்ற அசர குலாந்தக மூர்த்தி?

துரு.—ஆம். அதுவுமொரு தருணமே.

(ஏ) 3

சீடன்.—அவர் தங்கை தாயென்பார் யாவர்?

துரு.—பரமேசுரர் பார்வதியாவர். அந்தப்பரமே கார் யாரெனின்,— அனந்தங்கோடி கணுதிபர்கட் கதி பரான காலாக்கினிருந்திரரும், பத்தில்கஷங்கோடி கணுதிபர்கட் கதிபரான ஹாடகேசர ருத்திரரும், கோடி கோடி கணங்கட் கதிபரான கிருச்மாண்டரும், பத்துக் கோடி கோடி கணங்கட் கதிபரான இரக்தவர்ணரும், ஆயிரங்கோடி கோடி கணங்கட்: கதிபரான சேஶாகு

ரும், எட்டுக் கோடி கோடி கணங்கட் கதிப்ரான் வைத்தியுதரும், இலக்ஷ்ண் கோடி கோடி கோடி கணங்கட் கதிப்ரான் விசாகரும், ஆயிரங் கோடி பிரமதகணங்கட் கதிப்ரான் பாரியாத்திரரும், கோடி கோடி கோடி கணங்கட் கதிப்ரான் சருவானனரும், அனேகங் கோடி கணுதிபர்கட் கதிப்ரான் விகுர்தாலியென்பவரும், இலக்ஷ்ண் கோடி கோடி கணுதிபர்கட் கதிபதியான ஸம்ஹலாதரும், நூறு கோடி கோடி யுருத்திரர்கட் கதிப்ரான் அகண்டரும், கோடி கோடி கணங்கட் கதிப்ரான் கும்பகரும், நூறு கோடி கணங்கட் கதிப்ரான் மதகரும், ஆயிரங் கோடி கோடி கணங்கட் கதிப்ரான் சங்காதரும், பத்துக்கோடி கோடி கணங்கட் கதிப்ரான் ஆவேசனியென்பவரும், ஆயிரங் கோடி கணுதிபர்கட் கதிப்ரான் அபவக்திரர் மஹாகேசர் வீரபருவதகரென் பவரும், கணக்கற்ற கணகாதர்கட்குஞ் சந்தான மென்ற கணங்கட்கு மதிப்ரான பிப்பலர் காகபாதரென்பவரும், ஜங்நாற்றைம்பதுகோடி பிரமதகணங்கட் கதிப்ரான் பஞ்சாக்ஷரும், நூறுகோடி கணங்கட் கதிப்ரான் சதமங்கியும், கோடி கோடி பிரதமகணங்கட் கதிப்ரான் மேகபிருத் காஷ்கூடர் சுகேசர் விருஷ்பர் பலீ என்பவரும், எண்ணறு பிரதமகணங்கட் கதிப்ரான் சதானனர் விசவருபர் தாலகேது சுகித்தகர் லோகாந்தகர் சைத்திரர் தீப்தாத்மா இலகுஞேசவரரென்பவரும், கோடி கோடி பிரதமகணங்கட் கதிப்ரான் தைத்தியாந்தகர் மிருத்தியஜித்து காலஜித்து விஷாதனர் களி ஜித்து விஷஜித்து பிருங்கிருஷி சூரியவாசி சனிஷ்டரென்பவரும், லோகாலோகபருவத வாசியுங் சூலங்களைக்கைகளிற்பற்றிய தேவர்கட் கதிபருமான சவாலாகேசரும், மகிளமகொண்ட சமதரும், அனேக சைனியங்கட் கதிப்ரான துந்துபியும், மண்டைமாலீகளைப் பூணுகப்

ழண்ட ஆயிரங்கோடி சைனியங்கட் கதிபரான பொ
லீசரும், மதுபிங்கர் லீலர் மஹா பலகணக்கிரனி யென்ப
வரும், புவனதிபதி கனான பூரணபத்திரர் சதுர்வக்திர
ரென்பவரும், தமக்குச் சமானமான அனேக சைனியங்
கட் கதிபரும் பிரதமகணங்களின் றளகர்த்தருமான
கரணரும், பிரதம கணங்களாற் சூழப்பட்ட பாகுகரும்,
தேவர்களினும் மேம்பாடுடையவரும் பூமியிலுள்ளவரு
மான பத்திலக்ஷி முருத்திரரும், மகாசமுத்திரங்களிலும்
ஆகாசத்திலும் சுவர்க்கத்திலும் வசியாங்கிறபவரும்
கழுத்திற் கறுப்பும் முகத்தின் முக்கண்ணுமடையவரு
மான அனேக ருத்திரரும், பாதாளலோகத்தில் வசிப்ப
வரும் நீலகண்டமுடையவருமான எல்லாவுருத்திரரும்,
பசியங்கிறஞ் செங்கிறமுடைய வுருத்திரரும், கேசமற்ற
வரும் ஜடைத்தலைப் பூதங்களின் றலைவருமான அனேக
வுருத்திரரும், மானுடருண்ணு முணவுகளிலுங் குடிக்
கின்ற நீர் முதலியவைகளிலும் ஒளிந்திருந்து நாடி முத
லியவற்றைப் புரட்டித் துண்பளிக்கும் உருத்திரரும்
வைதீக லெளகீகாதி மார்க்கங்களை யனுசரிப்பாரை
யிரக்கிக்கு முருத்திரரும், காசி பிரயாகையாதி கேஷ்டர
பரிபாலன வுருத்திரரும், எஞ்ஞான்றுங் திசைகடோறுஞ்
சஞ்சரிக்கின்ற வுருத்திரரும், இன்னுமள்ள பலவகை
யுருத்திரரும்,* காளிகள் மோஹினிகள் சாகினிகள்
டாகினிகள் யோகினிகள் பைரவிகள் காளராத்திரிகள்
முதலிய பெண் கணங்களும், மகாவிஷ்ணுவும், அவரு

* இவ்வளவிலுள்ள உருத்திரரையுடைய கணங்களையும் வட
மொழிக் காந்தபுராணத்துச் சம்பவகாண்டத்து 20, 25 - ம்
அக்தியாயங்களின் கண்ணே காணலாம். இங்கணக் தேன்
மோழிப்புராணத்திற் பெரும்பாலும் பேதமுண்டு. அனேக
நாமங்களும்

டைய தசாவதாரங்களும், பிரத்தியும்ந அநிருத்த சங்கர்ஷண வாசதேவமென்னுஞ் சதுர்வித விஷ்ணுமூர்த் தங்களும், பிரமாவும், பிரஜாபதி களும், தேவராசனுகிய மகேந்திரனும், இந்திரன் அக்கினி இயமன் நிருதி வருணன் வாயு குபேரன் ஈசானனென்னும் அட்டதிக்கு பாலகரும், அச்சவினிதேவரும், அட்டவசக்களும், தேவ இருடிகளும், அசர இருடிகளும், மானுட இருடிகளும், பிதிரர்களும். நாகர் கருடர் யக்ஷர் கந்தருவர் கின்னரர் சித்தர் அசரர் மானுடர் பிசாசரென்பவரும், ஊர்வசி அரம்பை அலம்புசை கிருதாசி மிசிரகேசி விசவாசி சுகேசி சுமுசி ஹாசினியாதி கோடி அப்சரஸ்தீர்களும், அவர்களுடைய ஊழியர்களும், பருவதங்கள் வனங்கள் சமுத்திரங்கள் நதிகள் நதங்கள் மிருகங்கள் பக்ஷிகள் ஊருயிர்கள் நீருயிர்கள் கலைகள் காஷ்டைகள் முகூர்த் தங்கள் மாதங்கள் இருதுக்கள் அயனங்கள் வருடங்கள் குரியாதி கிரகங்கண் முதலியவைகளும். வேதங்கள் ஆகமங்கள் யாகங்கள் தருமங்கள் பிரணவங்கள் ஹாங்காரங்கள் பட்காரங்கள் ஹிங்காரங்கள் முதலிய வைகளும் புகழ்ந்து சினைந்து வணங்கித் திருவருளாசீன யினிந்கு நிறலுணர்ந்தாளு மாண்புடைப் பராபரனுயிருப் பவரும், தம்மா லுண்டாக்கப்பட்ட மஹாவிஷ்ணு வென் பார் தமதிரக்ஷகத்தொழில் செவ்வளே நடவாதுகண்டு வருந்தி அங்ஙன நனிநடக்குமாறு ஸ்காந்த மஹாபுராண சங்கரசங்கிதையின் சிவரகசியகாண்ட யுத்தகாண்டஸ்து நடு - வது அத்தியாயத்தின் எடு - வது சுலோகத்தின் கீழே “மஹா விஷ்ணுவானவர் மேகவருக்கொண்டு பரம சிவைனச் சுமந்ததுபோல” என வருவன்னம் மேக வாகன கற்பத்தில் மேகவடிவுகொண்டு திரிநேத்திர தாரியாகிய தம்மைப் பலப்பல யுகங்களாகச் சுமந்து பத்தி செலுத்தியதற்கிரங்கி அவரென்னுறுவன்னம்

அனுக்கிரகித்தவரும், மாகதனென்னு முனிவற்கும் வீழுதி யென்னும் அசுரமடவானுக்கும் புத்திரனுகத் தோன்றிப் பதினுயிரமாண்டு தபஞ்செய்து தம்பாலேற்ற வரவளி யான் மதங்கபுரத் திருந்துகொண்டு அசுரேந்திரன் புத்திரியாய விசித்திரகாமிகையோ டனேக தேவாசர ஸ்திரீகளையும் மணம்புரிந்து சுரர்கட்குத் துன்புதந்து வந்தவனுன கஜமுகாசரனைக் கணபதியைக்கொண்டு கொல்லுவித்தவரும், தகூப்பிரஜாபதி மகத்தில் வீரபத் திரரைக்கொண்டு வீண்டு முதலிய வெல்லாத் தேவர் பராக்கிரமத்தையு மடக்கியாண்டவரும், செந்தாது வெண்டாது கருந்தாதுவெனும் மதில்கள்குழப்பெற்ற திரி புரத்தைசிரித்தெரித்தவரும், தேவேந்திரனுடையமதை யடக்குவான் தமது முகத்தெழுந்தசீற்றக்கனவிற் சனித் துத் திசைக்காவலர்களைச் செயித்து மயனுலமைக் கப்பட்ட ஜலந்தரமெனும் நகருறைந்து பிருந்தையென் பாளை வதுவைசெய்து இருபதினுயிரம் வருடம் போர் தொடுத்தெய்த்த நெடிய விஷ்ணுவினுடைய பெரிய நமற் காரமேற்ற ஜலந்தராசரனை ஒரு பிரமமுனிபோனின்று காற்பெரு வீரல்கொடு நிலத்தில் வலயமாகக் கீறி யுண்டுசெய்த சக்கரத்தாற் பிளந்துகொன்றவரும், மதன வேளையெரித்த சாம்பந்பூழியிற்றுனே பார்வதியம்மையா லமைக்கப்பட்ட ஒருருவும், பண்டாசரனென எழி இவந்து அருந்தவமிழைத்துப் பரமசிவனுகிய தம்மிடம் பெற்ற வரவளியானே அரி யய னிந்திரன் முதலிய புத் தேள்களி னிதயத்துண் மறைந்திருந்து அன்னவரின்திரிய மெல்லாமபகரித்துப் புசித்துத் தேவர்களின் வன்மை குறையச் செய்த காலீ அவ்விடுக்க ஞைழிப்பான் தேவர் முதலிய எழுவகைத் தோற்றத்தையுங் தேவி கமேதராக வெழுந்தருளியிருந்து சருவசங்கார யாகத் திட்டு ஓமஞ்செய்தவரும், அந்த யாகத்தினின்று வரிக்

கரும்புவில், புட்பாணங்கள், அங்குசம், பாசமென்ப வைகளைக் கரங்களிலேந்தித் திரிபுவனத்தொடு வெளி வந்த திரிபுரையெனுஞ் சத்தியைக்கொண்டு அப்பண்டாசரணை வீட்டுவித்தவரும், அங்ஙனம் அத்திரிபுரையா ஒண்டுபண்ணிய திரிபுவனங்களிலும் பிரம வீஷ்ணு ருத் திரர்களை அச்சத்தியாற்றுனே யுண்டாக்குவித்து முத் தொழிலும் அத்தேவி, தேவியாகிய பார்வதிதேவியோ டைக் கியமாமாறு விரும்பியதற்கு அன்னணம் அனுக்கிரகஞ் செய்தவரும், பிரமசிருட்டியிற் ரேஞ்றிய மகிடாசரணை யும், வீஷ்ணு சிருட்டியிற்ரேஞ்றிய வியாக்கிராசரணையும், பார்வதியம்மையிடங் தோன்றிய தூர்க்காதேவியைக் கொண்டு தொலைத்தவரும், அசரர்களை வதைப்பதற்காக (இந்திரன் விரும்பியபடி) சப்த ருஷிகளால் ஊக்கமின்றி யுஞ்றிய யாகுண்டத்திற் பிறந்து விண்டு முதலிய கடவுளர்க்குத் துயர்தந்த இரக்தாசரன் இரக்தபீஜா கூன் பஞ்சராவணரென்ற எழுவருள் தூர்க்கையைக் கொண்டு முன்னிய விருவரையுங் குண்டோதரணைக் கொண்டு பின்னைய ஜவரையுஞ் சங்கரித்தவரும், இன்னு மெண்ணில் அதிரேகாற்புதம் ஆற்றியவருமான ழீகண்ட பரமசிவனுராவர்; என்க.

இப்பரமசிவனுர், மேன்மிழற்றிய உருத்திரர்கட்டுத் தலைவராயிருப்பதுமன்றி ஏகாதசகோடி யுருத்திரர்களு ளொருவருமல்லர். அவ்வேகாதசகோடி யுருத்திரர்களை யுண்டாக்கிய ஏகாதசருத்திரர்களு ளொருவருமல்லர். அவ்வேகாதசகோடி யுருத்திரர்கள், பரமசிவன துருப் போல முக்கண்ணுங் காளகண்டமு முடையவருவர்களே. அவர்களைச்சேர்த்தே தேவர் எண், முப்பத்துமுக் கோடியாம். பிரமாணம்—ஆசாகாண்டத்து எ-வது அத்தி பாயத்து ஈடு, சூ - ம் கலோகங்களிற் “பின்பு சிவ

பிரான் ஏகாதசருத்திரர்களை அவர்கள் உலகத்திற்குப் போம்படி செய்து பதினென்றூரோடி யுருத்திரரையுங் தேவர்களோடு சேர்த்தனன்” என வருவதாம். தங்காண்டத்துப் கூட - வது அத்தியாயத்து ச - வது கலோகத்தில் “அவ்வுருத்திரர்கள் அத்தகைய சாருப்பியத் தை யடைந்திருத்தவினால்” என வருகிறபடி சிவபூஜையாற் சிவசாருப்பியம் பெற்ற சிவதொண்டரேயாவர். தொண்டராய இவ்வேகாதசருத்திரர், ஆசரகாண்டத்து எ - வது அத்தியாயத்து உட - முதற்றெடர்ந்துவருஞ் கலோகங்களின் தாற்பரியப்படி பரமேசரரை நோக்கித் தவம்புரிந்த பிரமதேவனது புருமைத்தியில் அப்பரமே சர னுணையால் வெளிப்பட்டு அயனுடைய காரியமாகிய சிருட்டி நடக்குமாறு ஏகாதசகோடி யுருத்திரரை யுண் டாக்கிய மகிமையுடையோர்களே. இவர்களையே அயன் குமாரராகிய வருத்திரரென் றுபசரித்துரைப்பது. இவருட் சங்கரனென்னும் பெயருடையானுமொருவனுள்ளன். அவன் பரமசங்கரனல்லன். பரமசங்கர / நாமங்தரித்த தாசனுவன். சம்பவகாண்டத்து ச - வது அத்தியாயத்து நா, ஈச - ம் கலோகங்களில் “ஏகாதசருத்திரர், சூர பதுமனுடைய ஜீவரக்ஷகர்களாகக் காத்து நின்று அவனதரண்மளைக்குள் இரவிலும் விழித்திருந்து மனி யடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என வருதல் காண்க. இவ்வுண்மை யறியாதார், பரமசிவனை ஏகாதசருத்திரரு ஸொருவனுய சங்கரனென்றும், பிரமாவின் புத்திரனென்றும் பிதற்றி விழித்துரைத்துப் பெருங்கடைவர்.

வழுத்திய பரமசிவனவர், திக்குப்பாலகரு ஸொரு வராய ஈசான மூர்த்தியோ? எனின், அல்லர். பிரமானம்—ஆசரகாண்டத்து ச - வது அத்தியாயத்துப் கூட, கூ - ம் கலோகங்களிலே “பின்னர்ச் சூரபதுமன் ஈசா

னனை வெல்லவிரும்பிச் செல்லுங்கால் அவ்வீசானன் மகாதேவனுடைய முக்கண் முதலிய சின்னங்களால் விளங்குகின்றனன் என்பதைக் கேள்வியுற்று உடனே யத்தேவனைவிட்டு” எனவும், தக்ஷகாண்டத்துப் கூ-வது அத்தியாயத்துப் கூ-வது சுலோகத்திற் “பரசிவனுர் தந் திருவுருவைக்கொண்ட ஈசானமூர் தத்தியைத் திக்குப் பாலகர்களுள் ஒருவராயமைத்து” எனவும், ஈடு-ம் அத்தியாயத்துப் கூ-ம் சுலோகத்தில் “அஞ்ஞான்று ஏகாதசருத்திரரும் ஈசான தேவனும் பீதி மீக்கொண்டவர்களாய் வேண்டுவார் துன்பு தொலைப்போராய வீரபந்திரரை வணங்க” எனவும் வருவன் காண்க. அன்றியும், சர்பவகாண்டத்து டு ம் அத்தியாயத்து உக, ஈடு-ம் சுலோகங்களில் “�சான நேஞ்வெனின், சூரபதுமன் வேண்டாதபோதும் பல இன்பப்பொருள்களா னுபசரித்துக் கொண்டு நாடோறு மிடைவிடாது அவன் வாயில்காப் போராய தன் கணங்களுடன் சேவை செய்கின்றனன்” என்பது பெறப்படும். இவ்வீசானரும் சிவபூஜையாற் சிவசாருப்பியம்பெற்ற ஒரு தொண்டரேயாவர். இப்பசுமையறியாப் பசுக்கள், பரமசிவனைத் திக்குப்பாலகருளாருவனென்றுஞ் செப்பிச் சீரழியுங் கண்டாய். சிற்க.

இங்ஙனம் பரமசிவனென்பார், முக்குண முத்தொழில் புரிய மும்மூர்த்திகளுளொருவராய உருத்திரரோ? எனின், அல்லர். பிரமாணம்—சம்பவகாண்டத்து உக-வது அத்தியாயத்து உக, ஈடு-ம் சுலோகங்களில் “தயாநிதி யாகிய மகா தேவா! இவர் தாம் நினது வடிவுகொண்டவரும் முடிவிற் சருவசகநாசஞ் செய்பவரும் சருவபிரபஞ்சாதார புதரும் சருவதேவர்க்கும் முதன்மையான வருமாய காலாக்கினிருத்திரர்” என நந்திதேவர், பகவானுள் உமாபதிக்குக் காட்டினதாகவும், ஈடு- வது

அத்தியாயத்து சூ-வது சூலோகத்திற் “பிரஹ்ம ஸ்வருபி யான சுப்பிரமணியனுடைய ஆணையின்படி காலாக்கிணி ருத்திரன் பிரளையகாலத்திற் சருவசகநாசஞ் செய்பவனு வன்” எனப் பரசிவன், உமாதேவிக் குரைத்ததாக வும், உபதேசகாண்டத்தின் ஈ - வது அத்தியாயத்து ஈ, ஈ - ம் சூலோகங்களிற் “சத்தி! உன்னற் படைக்கப் பட்ட மூவுலகிலும் பிரம விஷ்ணு மகேசவரர்களையும் சரகவதி இலக்குமி அம்பிகை யென்பார்களையு முன் டாக்கி முறைப்படிக்குத் தலைவன் தலைவியாகச் சேர்த் துச் சிருட்டியாதி முத்தொழிலும் புரிவாயாக” எனப் பரமன், திரிபுரைக்குக் கட்டளையிட்டதாகவும், கைவ பூரணத்து வாயுசங்கிதையின் பிரமவிட்டுணு வற்பத்தி அத்தியாயத்தில் “மகேசவரனிடத் துதித்த பிரம விஷ்ணு ருத்திரராகிய மூவரும் அம்மகேசரனிடம் பெற்ற வரமாட்சியால் ஒவ்வொருவரும் இரண்டு மூர்த்தி களை மாறி மாறி யொவ்வொருகாலத் துண்டாக்கினார்” என்பதாகவும், ஞானசங்கிதையின் எ - வது அத்தியாயத்திற் “சங்காரகாலத் தரிபிரமர்போல வுருத்திரன் மரணமடையாமற் சதாசிவனிடஞ் சேர்வன்” என்பதாக வும், வருதல் காண்க. இவ்வாற்றுனே மும்மூர்த்திகளு ளொருவராய *காலாக்கிணி ருத்திரரினும் மேம்பட்ட நான்காவது மூர்த்தியாயுள்ளவர் அந்தப் பரமசிவ னென்ப தேற்படுகின்றது. இன்னமும் அதர்வண வேதத்து அதர்வகோபநிடத்திற் “பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்கள் காரணராகமாட்டார்கள். இவர்களை யுண்டு

* காலாக்கிணி ருத்திரப் பெயரினரே மும்மூர்த்திகளு ளொருவரென்ற நிச்சயிக்கும் பிரமாணங்கள் பலவற்றையும் இந்துலாசிரியரது திருப்பாவரையாகிய தீட்பத்திலே நன்கறிய வாம்.

பண்ணி யொடுக்குஞ் சம்புவே காரணர்” எனவும், இயாமதாபிறி உபநிடத்தில் “நான்காவது தெய்வம் சிவம் எனவும் வருதலின், உபதேசகாண்டத்தின் உருவது அத்தியாயத்து உ, உ ம் சுலோகங்களில் வருமாறு “சிவன், பசுபதி, சம்பு, சங்கரன், சந்திரசேகரன், மிருத்தியுன் சயன், விருபாக்ஷன், நீலகண்டன், பரமேசுவரன், பவன், பர்க்கன், மஹாதேவன், ஹரன், உருத்திரன், உமாபதி” என்னு நாமங்களையுடைய மகாருத்திரராகிய உமாபதி யென்ப தேற்றாடுதலின் அச்சிவன், மும்மூர்த்திகட்கும் மேலாயநான்காவது மூர்த்தியேயாகின்றார். யஜாரவே தத்துக் கைவல்லியோபநிடத்தில் (உமா ஸஹாயம் பரமேசுவரம்) “உமாபதியே பரமேசுவரன்” என்பதும், யோக தத்துவோபநிடத்தில் மும்மூர்த்திகட்கும் மேலாக மகேசுவர சதாசிவரெனு மிரண்டு மூர்த்திகளுள்ளென் பதுஞ் சொல்லப்படும். இன்னணம் எண்ணில் பிரமாண முள். இங்சிச்சயமறியாதார், பரமேசுவரனை மூவருளொரு வளைஞ்னு முடங்கொண்டுழல்வர்.

இங்ஙனம், மும்மூர்த்திகளும் நான்காவது மூர்த்தி யின் அமிசமாவாரோ? எனின்—பொற்கட்டியில் வெட்டப்பட்ட பொடி பொன்னுயிருப்பதுபோல வவர்களு மிருத்தல்வேண்டும். அற்றேல், அவர்களை வேதம் நகாரணமென்று கூறுது: பிரம விஷ்ணுக்களுக்கும் பல துண்பமும் மயக்கமுஞ் சம்பவிக்கா. அவ்வாறு சம்பவித்த சரிதம் பல காணப்படுதலின், மூவரும் ஆன்மாக்களேயாவர். பிரமாணம்—தக்ளகாண்டத்தின் க-வது அத்தியாயத்து உக, உஸ, உக-ம் சுலோகங்களிற் “பிரமையினாற் புத்தி பேதுற்று விஷ்ணு முதலிய வெங்களைச் சக்தீசனுக்குச் சமானமாக எவனுரைக்கின்றானே அம்மகாபாதகன் அருநரகே யனுபவிப்பான் : எங்களை அந்தப் பரமேசுரனுக்கடியரென்றே யுரைக்கின்ற ஏனையோர்பால்

யாங்கள் பெரு நேயமே பாராட்டுகின் ரேஞ் : மகேசவர் னன சம்புவே பதி: யாங்கள் பசக்களே” எனவும், இலிங்க டாண் உத்தரகாண்டத்தின் அ-வது பதிப்புபாச முரைத்த அத்தியாயத்து ச-வது கவியில் “மலரயன்மால் முதலாக மலர்பொதுளுங் தருவீருய் வாய்த்து நின்ற— நிலைபெறுபல்லுயிர்பரவும் பசுவாகி” எனவும், பஸ்மஜாபா லோபநிஷத் “காசி கேஷத்திரத்தின் கீழ்த்திசையிற் பிரம னுங் தென்றிசையில் விஷ்ணுவும் வேதவிதிப்படி யுபாசிக் கின்ற பரமசிவன்” எனவும் அதர்வசிகூ யெனு முபநிஷத் திற் “சம்புவைத் தியானிப்போனுகிய வருத்திரன்” என வும் உபதேசகாண்டத்து எச - ம் அத்தியாயத்து ரூ - ம் கலோகத்திற் “பின்பு பிரம விஷ்ணு ருத்திரரான அம்முலை ரும் அம்மகேசரரைப் பூசித்து மகாபோகங்களை யனுப வித்து வெவ்வேறுய் சிருட்டி திதி சங்கார நடாத்திவரு கின்றனர்” எனவும் வருமாறு காண்க ஆயின்,

பரமனிடமிருந்து மூவரும் அமிசமாகத் தோன்றின ரென்பதாகச் சின்னூல்க ஞானர்த்துமா ரெவன்? எனின், — அது, சங்காரகாலத்தில் மகேசவரருடைய அருட்சத்தியிலொடுங்கின்று சிருட்டி காலத்தில் சகவரருடைய இடது பக்கத்தில் விஷ்ணுவும், வலதுபக்கத்திற் பிரம னும், இதயத்தில் உருத்திரனுமாகத் தோன்றலையே அப்படியதிர்த்த வெனவாம். அன்னேர் தொழில்கட்குரிய மகேசவர ரருட்சத்தி யமிசம் அவரிடம் பதிதலின், அங்கனமவரை மகேசவராமிச ரென்று முபசரித்துரைக்கலாம். சிவலிங்கங் திரிமூர்த்தி சொரூபமென நூல்க னுவலுமா ரென்னை? எனின்,—அது, முப்பிரணவ முத்தொழில்கட்குரிய முவரையுந் தன்னுருவி லடக்கிக் கொண்டு ஏகாகார வியாபகமாயுள்ளது அச்சிவலிங்க மௌவாம்.

முவரிலொருவராய் காலாக்கினிருத்திரர், பிரம விஷி னுக்கள் தொழில்களையு மொடுக்குகின்ற சங்காரத் தொழிலை யுடையவராகவின், அவ்விருவர்க்கு முதன்மைச் சூரேயாவர். அவ்விருவருளொருவரை முதன்மைச் சூராக மொழியக்கூடாதோ? எனின்,—அங்ஙன மவர் பக்ஷின் சங்காரத் தொழில் சொல்லவேண்டும். சொல்லிந்பிரமன் விஷ்ணுவெனு நாமங்களால் அவர் விளங்காமல் உருத்திர ரென்னு நாமத்தால் விளங்குபவராவர். அன்னணஞ் சருத்தியின்று. விஷ்ணு ‘ஹரி’ என்னு நாமத்தாற் சங்கார கர்த்தாவாக விளங்கலாமேயெனின், அனேச. அரக்கர் முதலியோரை அவரும் அவரவதார மூர்த்திகளுஞ் சங்கார தேவனருளாற் சங்கரித்திருத்தலின், அவர்க்கப் பெயர் வந்ததெனலாம். அந்தநாமம், வேதாகமபுராணத் தனில், முடிவுத்தொழின் மூர்த்திக்குச் சொந்தமாக வேற் பட்டுள்ள “ருத்ர” நாமம் போன்றதன்று. உருத்திரன் சங்காரகர்த்தாவென்பது, வேதாகமாதிகள் சம்மதமாக உலகெலாம் பிரசித்தி பெற்ற பெருங்தொனி. ஈண்டு அவ்வுருத்திரன், ஹரி நீங்கலாக ஏஜியோரைச் சங்கரிப்பனென் ரெருவன் பேசத்துணிந்தால், அங்ஙன மிருவரிருத்தலின், சங்கார மின்றெனவாம். அவ்வுருத்திரஜையும் ஹரியே சங்கரித்துத் தனியிருப்பனென்னின், முன்னே விளக்கியவண்ணஞ் சங்காரத்தொழிற் குரிய ருத்ர சப்தத்தாலேயே அவர் விளங்குவதோடு மகாருத்திரனு மாகவேண்டும். அற்றேல், அந்த வருத்திரனது சங்காரத்திற் குரிய நெற்றிக்கண் முதலிய விசேட அங்கங்கள் அந்த அரிக்கு மிருக்கவேண்டும்: முடிவி விருப்பும் மசான மாகவேண்டும்: மதமும் உருத்திரமத மாகவேண்டும். இல்லையெனின், வீண் கோட்டீண யென வாம்.

ஆகவின், சிருஷ்டிக்கும் இரக்கித்திற்கும் மேலாய சங்காரகிருத்திய காலாக்கினிருத்திரர், பிரம விஷ்ணுக்

கட்கும் பெரியவராவு ரென்றல் சரதம். இவர் சத்தி-
உருத்திராணியாவன். இவர் கிருத்தியம், பிரளய
காலத்தி னடக்கத்தக்கது. இவரைப் பிரளய கால
ருத்திரனென்றும், சங்கார கால ருத்திரனென்றுஞ்
சொல்லலாம். இவரைத் திசைக்காவலரு ளாருவனைய
காலனென்னு நமனென்றும், அக்கினி தேவனென்றுஞ்
சிலர் அபிப்பிராயப்படுதல் அற்யாமை யென்ற்குப்
பார்வதி தேவி கவியாண மகோற்சவக் காட்சிக்
கெழுந்தருளிய சருவ தேவர்களுள், சம்பவகாண்
டத்தின் கூ-ம் அத்தியாயத்து ஈக-ம் சுலோகத்
தில் நமன் அக்கினி தேவனென்பார் வேறுகவும், ஈ-ம்
அத்தியாயத்து ஈ-ம் சுலோகத்திற் காலாக்கினி ருத்
திரர் வேறுகவுங் காணப்படல் போதிய கரியாம். இவ
ரைப்பற்றிக் காலாக்கினிருத்தோபநிஷத்துங் கழறும். இவ
வுருத்திரர், தம்முடைய கணங்களுடன் பிரமாண்டத்
தைக் காவல்கொண்டிருக்கிறார். அதனாலே இவருக்கும்
பிரமவிஷ்ணுக்கட்கும் நெருங்கிய சம்பாஷினை சரிதாதி
கள் புராணதிகளிற் காணப்படவில்லை யெனலாம்.
உபதேசகாண்டத்து எச-ம் அத்தியாயத்து ஈக-ம்
சுலோகத்திற் “சிவனுக்குரிய நாமம் சின்னம் செய
லென்பன உருத்திரற்கு மேற்பட்டிருக்கின்றன” என
வும் ஈ-ம் சுலோகத்தில் “நாமேயுருத்திரன் உருத்
திரனேநாம் : எங்களிருவர்க்கும் பேதமின்று” எனச்
சிவனுரூபினரெனவும் வருதலின், இவர், சிவ அருளங்
கிசம் பதிந்து விளங்குபவரெனவும், சிவனுர் உருத்திர
சப்தத்தானும் விளங்குபவரெனவு மறியலாம்.

ஆகவே, யோகத்வோபநிஷத்திற்—பிருதிவிக்குப் பிர
மன். அப்புவுக்கு விஷ்ணு, தேயுவுக்கு உருத்திரன்
தெய்வமென வருமாறு, மன் தண்ணீரிலும், தண்ணீர்
தீயிலு மொடுங்குமொழுங்காகப் பிரமன் விஷ்ணுவினிட-

மொடுங்கியபின், விஷ்ணுவை யுருத்திரன் வாயிலாக வொடுக்கி, அவ்ருத்திரனைத் தமது வியாபகத்துக்கு ணிறுத்தி, மாயா பந்தநாச மயானத்தில் மகாருத்திரராகத் தனியிருப்பவரும், ஒடுங்கிய விடத்தே யுதிப்பு மென்னும் ஆளியாக மீண்டும் தமதருள் வலியான் அம்முவரையும் வெளிப்படுத்தி அவருள், பிரமவிஷ்ணுக்களைப் பிரகிருதி காரியசிருஷ்டி திதிகளிலேவித் தாம் காலாக்கினி ருத்திரரை அதிஷ்டித்துக்கொண்டு பிரகிருதிகாரிய முத்தொழின் முதல்வராயிருந்தாள்பவரும் அந்தச் சிவனுரே. ஆளுஞான்று, இனி நடக்கவிருக்கின்ற சங்காரத்தொழி னீங்கலாக மற்றவிரண்டு தொழிலு நடத்தவினிகமுங் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரி பாலனங்கட்கு அவரே பிரதான விறைவராகக் கைலாச வாசியென விருத்தவின், அவ்விருத்தொழின் மூர்த்தி களாய பிரம விஷ்ணுக்கள் சரித்திரங்களோ டவர் சரித்திரமும் விளங்கி நிற்கின்றது. அவ்வளவிற்குளே அவ்விருவரோடு மஹாதேவனையுஞ் சமப்படுத்திச் சிலர் சொல்லத்துணிந்தனர். அது, விவரித்த சியாயவாயிலாகச் செல்லாத்தொழிவதையும், பார்வதிபதியாகிய மஹாருத்திரர், முக்குணமுவரின் மேலாந்தெய்வ மென்பதையும், இம்முவரும் இவர்மேற் சொல்லப்படுகிற மஹேசர சதாசிவரென்னும் இரண்டு மூர்த்திகளும், அமூர்த்தவத்துவாகிய பிரமமும் சிவசத்தத்திலடங்கவின் எல்லாஞ் சிவமயமென்பதையும் நீ நன்குணர்வாயாக.

(ச) 4

சீட.—நன்று. அந்த ஈசவர சிருஷ்டியிற் ரேண்றிய ஈசவர சூநுவை எவ்வாறு பரம்பொரு னென்னலாம்?

துரு.—சிருஷ்டியன்று. பரப்பிரமமே அப்படி விளங்குகின்றது பிரமாணம்—சம்பவகாண்டத்தின் உட்வது அத்தியாயத்து ஈ-வது பிரவசனம்—

இதிலைச்சிதைசமமிதம்வசசாம் மகஸாமகோசரமநந்தஸாம்!
செபாலமேத்யஸமலங்க்ருதிமத் ஸமலஞ்சகாரசிவயோஸ்
ஸவிதம்!!

“அநந்தாநந்த சச்சித் பரப்பிரமமானது, இவ்வாறு
மிக அலங்காரமான ஒரு குழந்தைத்தன்மைவசிததுப்
பார்வதி பரமேகவரர் அருகினின்று விளொயாடி யலங்கரிப்
பதாயிற்று” என நிகழ்தல் காண்க.

(ந) 5

சீட.—யாதொருபொருளைப் பகுதி பண்ணில் அப்
பொருள் சிறுத்திடுவதொப்பப் பகவான் பகுபடுவரேல்
அவருஞ் சிறுத்திடுவரே. ஆயின், எவ்வாற்று நெவ்வும்?

துரு.—கேட்டி. யாதொருபொருள், நீளம் அகலம்
கனமென்னு மூன்றிலக்கணத்தோடு ஏகாகாரமாயிருப்
பது போல, வாக்குமனுதீதமாகிய பரமசிவமும் சத்து
சித்து ஆனந்தமென்னு மூன்றிலக்கணத்தோடு ஏகாகார
மாக அனுதியாயிருக்கின்றது. நீளம் அகலம் கனமென்னு
மூன்றுளொன்றைப் பிரத்தியேகப்படுத்தற் கெப்படி
யிசையாதோ, அப்படியே சத்து சித்து ஆனந்தமென்னு
மூன்றுளொன்றைப் பிரத்தியேகப்படுத்தற் கெத்துக்கொடு
யிசையாது. அந்நீளம் அகலம் கனமெனு மூன்றும் எப்
பொருளிலுங் *காணப்படுமாறு சத்து சித்து ஆனந்த

* காணப்படுதலால் இதனை, உவமானப் பிரமமென்றே
கூறல்வேண்டும். இப்படி யாவரே காட்டினார்! இஃதின்னன
மாக; இவ்வுவமான வுவமேயங்களையும், ஆசங்கை நிவர்த்தி
களையும், பின்னர்க்கூறியுள்ள அரண்மகன் முதலிய நாமார்த்
தங்களையும், பழங்குமிலை வாரலாற்றையும் ச. இரத்தினாவேலு
முதலியார் தயது சிறப்புப்பெயரகராதியிலே சொற்பிரயோக
மூந் விடயமும் இருந்தபடியேயிருக்க, சிறவரை திரித்து

மெனு முன்றுஞ் சருவான்மாக்களிலும் பிரிவறவுள். இம் முன்றும் மூர்த்தசத்தம்பொருந்திய அனைத்திற்கும் அதீத மாய அமூர்த்தமாகும். அங்ஙனம், சத்து நித்திய பரமாத்துமாவான சிவமும், சித்து ஞானமாகிய சிவசத்தியும், ஆனந்தம் சிவசப்பிரமணியமுமெனவாம். இம் முன்றுமே மூர்த்தங்கீலையிற் சிவன், உடை, குமாரனென விளங்காநிற்கின்றன. இந்தக்குமாரனை இலைமறை காய்போல மறைந்திருந்து வந்தவ ஜெனக்கோடல்வேண்டும். மூர்த்தங்கீலையிற் பிரிவில்லையோ? எனின், — ஆன்மாக்களின் பார்வைக்குமட்டும் பிரிவுபோற்றேற்றுவதன்றி, உண்மையில் அது ஏகவத்துவாகவே யிருக்குமென்க. அற்றேல், குமாரனை அமிசமெனவும் புராணங்கள் சில ஞாங்கர்களிற் புகற்றலென்று? எனின், — சச்சிதாநந்த லக்ஷ்ண த்தில் ஆநந்தத்தைச் சொல்லனவிற் போலியாகப் பிரித்துப் பேசுவதேய்ப்ப அதுவுமாமென்க.

வரைந்துள்ளார். இந்துலாஜிரியரது வேதவியாசத்திலுள்ள பின்னையார் சுழிப்பொருட் பிரயோகங்களும் அவ்வகராதியில் வரையப்பட்டுள்ளன. நல்லொழுக்கமும் வாய்மையுமடைய முதலியார், மேலே குறிப்பிட்டுள்ளவைகள் இன்ன இன்ன புத்தகங்களிலுள்ளனவெனக் குறிப்பிடாமை யாது கருதியென்பது புலப்படவில்லை. இவ்வியாசத்தின் முதற்பதிப்பு 1899-ம் வருடத்தும், வேதவியாசம் 1903-ம் வருடத்தும் அச்சிடப்பட்டவை களாதலானும், மேற்படி அகராதி 1908-ம் வருடம் அச்சிடப்பட்டதாதலானும் உரைத்த உண்மை தெரிந்துகொள்ளலாம். வேறொருவரும் திருவாசகப் பதிப்பு முகப்பிலே பின்னையார் சுழிப்பொருட் பிரயோகங்களை யெடுத்து வரைந்துகொண்டவராயினார். வேதவியாசத்துள்ள மகாவாக்கியார்த்தம் முதலிய வற்றைச் சித்தாந்தமெனும் பத்திரிகை யெழுதுவோரும் அப்பத்திரிகையில் வரைந்துகொண்டனரால்.

ஜாந்துமுக சதாசிவ மூர்த்திதான் ஆறுமுக குமார னெனவுங் கோடல்வேண்டும். இதற்கிசையவே “சதா சிவோம்” என்றுசாற்றிய வேதம் “ஸாப்ரஹ்மண்யோம்” எனவுஞ் சொல்லிற்று. இம்முடிபைத் தானே சம்பவ காண்டத்தின் கூட-ம் அத்தியாயத்து உக-நட-ம் சுலோகங் களில் “வேதத்தில் ஸாப்ரஹ்மண்யோம் என்றுள்ளபடி நீயும், ஸதாசிவோம் என்றுள்ளபடி யானுமே அந்தப் பிரணவப் பொருளாகின்றோம். இப்படி அறிபவர்களை வர்களோ, அவர்கள் நமக்குச்சமானமாகிறார்கள்” என்று குமாரன் முன்னிலையிற் பரசிவன் பகர்ந்ததாகவும், காஞ்சிப்புராணத்தில் —

“ஏக்கலைக்கும் பூதங்க னொவற்றினுக்கும்
பிரமனுக்கு மீச னென்னத்
தக்கமுதல் பரப்பிரமஞ் சதாசிவனே
மெனவேதஞ் சாந்தி மல்லான்
முக்கனல்சூழ் வேள் வியிந்சுப் பிரமணிய
நேமெனவு முக்காற் கூறும்
இக்கருத்தை யறியானே யெவ்வாறு
விடுவிப்ப தியம்பு மின்னே ”

என்று தேவர் முன்னிலையிற் பரசிவ னாருளியதாகவும் வருமுண்மை காண்க. அன்றியும், சுதைந்தல்புராணம் வேள்விமலைச்சருக்கத்தில் “ஏர கம்மெனும் வேள்வியங் கிரியது விதன்பாற்—சூர கந்தனை வேல்கொடு குடைந் தவோர் தோன்றல்—கார கம்பெறு கறுங்குழல் வல்லியைக் கலங்நே—சீர கம்பிபற நின்றன னவன்சதா சிவனே” எனப் பரமசிவன் நான்முக வடிவாக நின்றுரைத்ததாக வருவதுமற்க. சதாசிவ மூர்த்தியின் அமூர்த்த நிலையாகிய சச்சிதானந்தப்பிரமதும் அக்குமார னென்று “முருகன் விசவுருபமுடையவனும்” எனப்

பரமசிவன் சொல்லியதாகவுள்ள சம்பவகாண்டத்துநகி-ம் அத்தியாயத்துப் கூ-ம் சூலோகத்திற்றுனே “விசவங்கட்கத்திகப்பட்டவனு மாகின்றுன்” என வருவதாலும், கூ-ம் சூலோகத்தில் “வேதவேதாந்தங்களில் தகராகாசமானது குறையெனப்படுதலிற் சருவப் பிராணிகளின் இதய கமலங்களிலு மிருக்கின்றவன் உன்மகன். அதனால் குறைனானு நாமத்தால் விளங்குகின்றுன்” என வருவதாலும், பழந்தலபுராணத்துச் சிவகிரி சத்திகிரிச் சருக்கத்திற் குமாரணீக்குறித்து “எவர்க்கு மோர்முத லெவனவை னீயென வியம்பித்துவர்ச்ச டாடவித் தொன்மை யோன் சரரயன் றுளவோன்—தவத்தர் குழ்தரக் கயிலையங் தடங்கிரி சார்ந்தான்—கவர்த்த பன்முடிச் சிலம்பு சேய் காணிகொண் டிருந்தான்” எனவரு கவியும் போந்த சான்றென்க. இன்னணம் அனேகநூற் பிரமாணமுண்டு. இத்தகைய பிரமாணங்களாற் சிவஞான சித்தியார் உ-ம் குத்திரத்து எடு-வது செய்யுளில் “எத்திற நின்றுனீச னத்திறமவனு நிற்பள்” என்றருளிச் செய்த வண்ணம் அமூர்த்த சத்தாகிய சிவத்தொடுதாதான்மியமாய்ப் பிரிவின்றி நிற்கிற சித்தாகிய சிவசத்தி, சீவர்களை பிரகவிக்கும் பொருட்டு அக்சிவம் தனது தொழிற் சத்திகளை உடம்பினுள்ளே பதிய வைத்துச் சதாசிவன் மகேசரன் உருத்திரன். என நிற்கும்போது தானும் மனேன்மனி, மகேசவரி, உருத்திராணியென நிற்குமாறு போல அவ்வழூர்த்த சத்துசித்ததொடு அபின்னமாயுள்ள சிவானந்தமும் மூர்த்த நிலையிலுள்ள சிவன் சத்தி யென்பவர்கட்குக் குமாரனென்னு மூர்த்தியாய் நின்று கொண்டிருக்கும். அதனுடே அக்குமாரன், அதீத சிவமும், மூர்த்த சிரேட்ட மகத்துவ மகேசரனும், உருத்திரனுமாக விளங்கி பிருப்பானெனவு மறி. இதற்குச் சான்றுக

யுத்தகாண்டத்து நடவடிக்கை அத்தியாயத்தின் உகம் கலோ
கத்தில் வரும் வாக்கியங்களில் “சச்சிதாநந்த பர
மாத்ம மூர்த்தியாகிய குஹன்” என வருவதுங் காண்க.

(க) 6

சிட.—அவ்வாறிருப்பினும் பஞ்சமுகேச்சரனுகிய பரம
சிவனையே பெரியபொருளெனக்கொண்டா வென்னை ?

துரு.—அப்படிப் பிரித்துப் பெரிது சிறிது கூறுவதிற்
பெரும் பீடையே கதியாக வரும். இதுபற்றிப் பூருவச்
சுரித்திரமொன்று கூறுதுங் கேட்டி. துவாபரயுகத்திற்
சம்புகுத்தன் மாகுத்தனென்னு மிருவர், உருத்திரகோடி
மலையீ னெடுங்காலங் தவமிழைத்தனர். அஞ்ஞான்
கௌருநாள் முன்னேனுகிய சம்புகுத்தன் சிவம் பெரி
தென்றூன். பின்னேனுகிய மாகுத்தன் சத்தி பெரி
தென்றூன். அங்ஙனம் இருவர்க்கு முண்டாய வாதத்தை,
ஷிவர்த்திக்கு ஷிமித்தம் இருவருஞ் சில முனிவர்முன்
போங்கு அது தெரிவித்துக்கொண்டனர். அம்முனிவர்
கள் பிரித்துரைப்பது அரிதெனப் பீதி கொள்ளும்
இருவர்க்கு முண்டாய கலாமடங்காமல் அவர், இனி
யிதற்குப் பரமசிவனே சாக்ஷியெனக் கழுக்குன்றிலுள்ள
வேதக்ரிஸரர் சன்னிதி குறுகி வீணனப்பித்தனர்.
ஆண்டு அப்பெருமானார் பிரசன்னமாகி “நீவீர! வீண
வாதிடுகின்றீர், சிவம் சத்தியெனு மிரண்டுமொன்றே
பேதமின்றென்று” அறைந்தனர். அதுகேட்ட பின்ன
ரும் பின்னேன் எப்படியுஞ் சத்தியே பெரிதென்
ரூன். முன்னேன் எப்படியுஞ் சிவமே பெரிதென்றூன்.
அங்ஙனம் பொன்னும் பணியும் போலத் தாதான்
மியமா யிருக்கின்ற தங்களைப் பேதப்படுத்திப் பேச
மல்வீருவரையு நோக்கிச் சிவம் பெரிதென்றவனை நீ

கழுகாகுகவெனப் பரமசிவனூர் சபித்தார். சத்தி பெரி தென்றவனை நீயுங் கழுகாகுகவெனப் பார்வதியார் சபித்தார். அவ்விதமே யிருவருங் கழுகுகளாகி யுண் ணெடுங்கி யுருமுற்றுச் சுவாமி! அடியேங்கள் தப்பைப் பொறுத்தருள்ள வேண்டுமென் றனேகந் துதிசெய்த தன்மேல் “இந்த யுகாந்தத்தில் நுங்கட் கனுக்கிரகம் புரிவாம். அதுகாறும் இத்தலமிருந்து தவம்புரிதிர்” எனப் பரமனும் பார்வதியுங் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அவ்வாறே யிருவருங் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்து நற்கதிபுக்கனர். அக்கழுகுகள் இக்காற் கழுக்குன்றி விருக்குங் கழுகுகள் அல்ல.

அன்பின்மிக்கோய்! இச்சரிதத்திலுள்ள சம்புகுத் தன் மாகுத்தனிருவருஞ் சத்துஞ் சித்துமான சிவத் தையுஞ் சத்தியையும் பிரித்துப் பெரிது சிறிது பேசிப் பெரும்பீழை யடைந்தார். அவரொப்ப நீயும் அச்சத் துச் சித்தொடு தாதான்மியமாயுள்ள ஆனந்தமான சூமாரணைப் பிரித்துப் பெரிது சிறிது பேசிச் சிவாபராதி யாக வேண்டாம்.

சச்சிதானந்தப்பொருள் சிவமெனுஞ் சொல்லிலடங் கவின், அப்பொருளை வழிபடுநெறி சிவமதமேயாம். அதன் முடிவு சித்தாந்தமெனவாம். இதனாலன்றேயுந்த காண்டத்தின் கச - ம் அத்தியாயத்து உ, உஷ - ம் சுலோகங்சளிற் “காங்கேயன் கார்த்திகேயன் முதலிய திரு நாமங்கட்டகெல்லாம் பரமேசன்றுன் பொருளென் பது சிறந்த முனிவர் கொள்கையன்றி வேறின்று; கேவலம் மட்டுவார்தாம் பேதம் பேசுவர்” என இரணிய னென்பான் தன் தந்தையாய சூரபன்மனுக்குச் சொல் வினென்பதைக் காண்கின்றோம். ஆகவின், உயர்வு கொண்டு சிவனுக்கொரு மதமும், தேவிக்கொரு மத

மும், குமாரற்கொரு மதமுங் தனித்தனி பேசத் துணி வதும் பேத தோடமென்றுணர்க. அன்றி, அனேகே சுர வாதமுமாகும்.

(எ) 7

சிட்டி.— தெய்வங்கூசயமின்றித் தெய்வம் வழிபடல் பயன்படாதெனப் பெரியோர் பேசும்வண்ணம் யான் கேட்பன கேட்டுத் தெளிவன தெளியக் கடமைப்பட டிருக்கிறேன் : உறு சந்தேகங்களை யொழித்தருளல் வேண்டும். கூறுவல்— அந்தப் பரம்பொருள், உமா பதிக்குக் குமாரனு யெதற்காக வந்தது? வந்தது மெவ்வீதம்?

துரு.—அசுரேசனென்பானுக்கும் மங்களகேசினிக்கும் பிறந்த சுரசையாகிய மாயையென்பாள், சுக்கிராசாரியன் மங்கிரோபதேச பலத்தால் காசியபமுனிவரை அழு குடைத் தேவஸ்தீர்யான தன்பேரில் மோஹிக்கும்படி செய்து ஓரிரவிலே தேவருபங்கொண்ட அவரைக் கூடி முதல் யாமத்தில் அழகிய சூரபன்மனைப் பெற்றார். அஞ்ஞான் றுண்டாய வியர்வையினின்று முப்பதினையிரம் வெள்ளம் அசுரர் பிறந்தனர். பின்பு மாயை பெண் சிங்க மும் காசியபர் ஆண் சிங்கமுமாய் இரண்டாம் யாமத்திற் கூடியபோது சிங்கமுக னுதித்தான். அஞ்ஞான் றுண்டாய வியர்வையினின்று சிங்கமுகமுள்ள நாற்பதினையிரம் வெள்ளம் அவனைர் பிறந்தனர். முன்றூம் யாமத்தில் மாயை பெண் யாளையும் காசியபர் ஆண் யாளையுமாகக் கூடியபோது யாளைமுகத்துத் தாகன் பிறந்தான். அஞ்ஞான் றுண்டாய வியர்வையினின்று யாளைமுகமுள்ள நாற்பதினையிரம் வெள்ளம் அவனைர் பிறந்தனர். நான்காம் யாமத்தில் மாயை ஆடும் காசியபர் அக்கடாவுமாகக் கூடியபோது அஜாழுகி பிறந்தான். அஞ்ஞான் றுண்டாய வியர்வையினின்று யாளைமுகமுள்ள நாற்பதினையிரம் வெள்ளம் அவனைர் பிறந்தனர். நான்காம் யாமத்தில் மாயை ஆடும் காசியபர் அக்கடாவுமாகக் கூடியபோது அஜாழுகி பிறந்தான்.

ஞான் ருண்டாய் வியர்வையினின்று முப்பதினுயிரம் வெள்ளங் தகுவர் தோன்றினர். வீடியற்காலத்தில் மாயை, யாளி புலி குதிரை மான் பசு கரடி பன்றி காட்டெட்டருமை செந்நாய் காண்டாமிருகம் கழுதை ஒட்டகம் குரங்கு நரி முதலிய வருவங்களாக, காசி யபர் அவ்வவ் வருக்கொண்டு கூடலூம் அவ்வம் முகங்க ஞான்ஸ் அறுபதினுயிரம் வெள்ளம் அவுணர் தோன்றினர். இன்னணாங் தோன்றிய *இரண்டிலக்ஷம் வெள்ளம் அசுரக்கூட்டங்கள் சூழ்தர முன்னவனுகிய சூரபன்மன் ஏனைய சிங்கமுகன் தாரகனென்பவர்கள் மாயையி னுபதேசப்படி பரமசிவலை நோக்கி முன் னர்ப் பதினுயிரமாண்டும் இன்னராயிரமாண்டுஞ் செயற்கரிய வீரயாகஞ்செய்து தரிசிக்கப்பெற்ற பரமனிடம் சூரபன்மன் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை நூற்றெட்டுகம் ஆளு மாயுளும், இந்திரலோக விமானமும், சிங்கவாகனமும், பிரபல தேவதாஸ்திரங்களும், வச்சிரதேகமும், யாக குண்டத்தினின் ருண்டாய் பல அசுரரோடு பதினுயிரங்கோடி சங்கியை கொண்ட சதுரங்க பல சைனியங்களும் வாங்கித் தன் குலகுருவாகிய சுக்கிராசாரியனது போதகம் போல வடத்திசை முதல் வடமேற்றிசை யந்தம் என்டிசையுங் திக்கு விஜயங்செய்து பாதலம்புக்கு நாக லோகத்தை வசமாக்கிப் பூலோகம் வந்து பற்பல தீவு கட்குஞ் சென்று வந்ததன்மேல் முன்னங் தக்கன் யாகத்தில் நந்திதேவரிட்ட சாபரம் நிறைவேறுமாருகத் திருப்பாற் கடலையடைந்து விட்டனாலை வெற்றி

* “மிகுதிகொண்டிடு மிரண்டுதாருயிரவெள்ளாம்” எனத் தென்மோழிக் கந்தபுராணத்திலும், “இரண்டிலக்ஷம் (சேளை) சைவரியம்” என வடமோழிக் காந்தபுராணத்திலும் வருகின்றன.

கொண்டு, சக்கிரவாளகிரிக்குச் சென்றங்குள்ள விணே தங்கள் கண்டு, திக்குப்பாலகரு னொருவனுண இந் திரனுக்கு மேலாகச் சொல்லப்படு மஹேந்திரனுடைய சுவர்க்கலோகம்புக்கு அதனை வயப்படுத்தி, மஹா லோகம்புக்கு அங்குள்ள இருடிகளாற்போற்றெடுக்க உவந்து, மேற்சனேலோக தபோலோகங்களையுங் தன் வயமாக்கி, சத்தியலோகம்புக்கு அங்குள்ள பிரஜாபதி களாலும் பிரமதேவனாலும் கொண்டாடப்பெற்று, விட்டுணுலோகம் புக்குநின்று அதனையும் வயப்படுத்தி, உருத்திர லோகத்தில் உருத்திரனைத் தரிசித்து, உருத் திரர்களாற் காக்கப்படுவனவுங் தனதானுகைக்குரியன வுமாய மற்றவண்டங்களுக்கும் போந்து, மீண்டும் பூலோகத்திற்கு வந்து இலங்கையெனுங் தீவுக்குச் சில தூரங் தெற்கேயுள்ள இலவணைசமுத்திர மத்தியில் எண்பதினாற்கும் யோசனை நீளமும் நூறு யோசனை அகலமுமாக விசுவகருமாவினு லுண்டாக்கப்பட்ட வீர மாகேந்திரமென்னு நகருறைந்து, அங்ஙனம் பிரமதேவனுல் (குரபன்மனுகிய) தனக்கு முடிசூட்டப்பெற்று, இந்திரன் பொற்படிக்க மேந்தவும், குபேரன் அடைப்பை தாங்கவும், வாயுதேவன் வெண்சாமரம் இரட்டவும், சிருதி ஜலபாத்திரமெடுக்கவும், சுரிய சந்திரர் கவி கைகள் கவிக்கவும், வருணன் ஆலவட்டமசைக்கவும், கருடகாந்தருவர் சித்த வித்தியாதரர் கீதம்பாடவும், இயமனும் அக்கினியுங் குடிநீரெடுக்கவும், அசரேந் திரன் உடைவானேந்தவும், சக்கிரன் முதலிய புங்க வர்கள் ஆசி கூறவும், அரம்பையாதிமாதர் நடனஞ் செய்யவும், விஷ்ணு வேண்டுஞ் செய்தி கேட்டுப்

* இயமன் முத்தலை யயில்வே லேக்தினிற்க, அக்கினித் தேவன் பிரம்புபற்றி சிற்க என்றெழவிக்குக் தென்மோடிப் பிராணம்.

போகவும், பிரம தேவரும் அவர் மைந்தராய பிரஜா பதிகளும் தினமும் பஞ்சாங்கம் படித்து வரவுமான சமானமற்ற சம்பத்தை யடைந்து, தேவர்களைச் சமுத்திரத்தின் மீண்பிடித்துத் தனதரண்மளைக்குக் கொடுவரும்படி செய்வித்தும், மகனைய பானுகோபன் தேவ லோகத்தினெருப்பிட்ட ஞான்றூளித்தோடிய இந்தி ராதிதேவர் சிலர் நீங்கலாக இந்திரகுமார ஐயந்தன் முதலிய தேவகுமாரர்களையும் ஏனைய விண்ணவர்களையும் அரம்பாஸ்திரீகளையும் அப்பானுகோபனால் வீரமாகேந்தி ரத்திற் சிறைசெய்வித்தும், சிவபெருமா னினைப்பி ஒண்டாக்கிய பல்லாயிரங்கோடி யண்டங்களுள் ஆயிரத் தெட்டு அண்டங்கட்கும் * அவ்வண்டங்கடோறுமுள்ள ஆயிரத்தெட்டுப் பிரம விஷ்ணு முதலிய தேவர்கட்கும் அதிபனுகி, நூற்றெட்டுப் யுகாந்தம் முன்னும் பின்னும் வாழ்விவிணையின்றி ஆண்டு வருவது குறித்துச் சிவ பிராணிடம் விண்ணப்பித்துக்கொண்ட விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களுடையவும் முனிவர்களுடையவும் துயர் தொலைத்துத் தம்முடைய அடியவர்க்கெல்லாம் எளி திலருள் பாவிப்பான் பரமசிவனைவர், அவரது பழைய கோலமாகிய ஆறுமுகத் திருக்கோலங்கொண்டு ஐகதம் பிகையை விருப்புடன் ஆறுமுகங்களானு நோக்கிய தருணம் மேனேக்கும் வீரியத்தையுடைய அவருடைய ஷட்பால நேத்திரங்களினின் றங் கோடிகுரியப் பிரகாச முள்ள வீரூர்ந்த ஆறுதேஜச பகிர்முகப்பட்டன. பின்னர்ப் பரமனூர் அத்தேஜசகளை விளித்து வாயுக்கடவுள் அனற்கடவு ளென்பாரிட மொப்புவித்தனர். பரமனு

*இதனையனுசரித்துத் தகவிகரண்டத்து உச - ம் அத்தி யாயத்துப் கச - ம் சலோகத்தில் “அவ்வெல்லா அண்டங்கட்கும் அனேக மனேகம் விஷ்ணுபிரமர்கள்” என்பது வருகின்றது.

ரகுள்வலிகொடு மாற்றிமாற்றித் தலையிற் சுமந்ததுவர் களாலே பரமனு ராஞ்ஞாபீத்த வண்ணம் பாகீரதி யிற் சேர்க்கப்பட்ட அத்தேஜசுகளாறையும் அக்கங்கை, தன்கால்வழியாஞ் சரவணாஞ் செறிந்த சரவணப் பொய்கை நடுவிலுள்ள தாமரைக்கமல மத்தியிற் சேர்த்தனள். பின்பு அத்தேஜசுகளாறும் பலகிரணங்கள் மிஸிரப்படர்ந்து மிக்கெழில்வாய்ந்த சூழவித்திரு வருவாயின. அவ்வரு, ஸ்வயம்பிரகாசமான அரிய ஷண்முகங்களும் உரிய துவாதச கரங்களும் உபய சரணங்களுமிலங்க அழகினவாய அம்புஜ சூசமபீடிகை மீது விளங்கியிருந்தது. அக்கோலங் தரிசித்த சருவ தேவரும் முளைவருங் திவ்விய புட்பங்களை வாரிவாரிச் சரவணபவன்மீது தூய்க் களித்தனர்.

இவ்வாரை திருவருக்கோலங்கண்டு களி தலைமீக் கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியின் கட்டளைப்படி கார்த்தி கைப்பெண்களுறுவரும் வந்து அந்தப் பிரமக்குழவிக்குத் தன்னியபானாஞ் செய்விக்கவென அருகிலுற்றபோழ்து அன்னே ருளங்களிகூர ஒருநொடிக்குள் ஆறு சூழந்தை யாய் அழகிய கமலங்களினின்றதக் காரணத்தெய்வம். அன்னணின்றுள்ள *ஆத்தியோபாந்தரகித சச்சிதா னந்தப் பிழம்பாஞ் சரவணசவாமியானவர், அவ்வாறு பெண்களும் முலை கொடுத்தமுதருத்தி மகிழுமாறு ஆறு மூர்த்தமாய் விளங்கியிருந்தனர். இப்பெரும் பரம பொருளே தரங்கள்சால் சரவணப்பொய்கையின் ஏட விழ் சரோருக பீடத்தின்கண்ணே ஆறுருவாய்ச் சீருரு வாய் விளங்கி யிருக்கும் ஒரு ஞான்று, அங்குப் பரமேச வரனே டெழுந்தருளிவந்த பரம்பரையாம் பரை பார்த்து அவ்வாறு சூழவிகளையுங் கரங்கொட்டைனத்திடலும் ஷட்

*ஆத்தியோபாந்தம் = ஆதியாந்தம்.

ப்ரஹ்மவிலாச வக்த்ரம், அஷ்டாதச விலோசனம், துவா
தசஹஸ்தம், உபயசரணைவிந்தலுடைய சர்வாவயவர்க
மங்களவிக்ரஹ தேஜோமயமாகத் திகழ்ந்தது அச் சிவ
மெனுங்தெய்வம். அதுவே அறுமுகச் சிவம். அறிதி.

(அ) 8

சிடன்.—பூரிகண்ட பரமசிவனுருக்குச் சிவானந்தப்
பொருள் மகனுகவந்தது எந்தயுகம்?

திரு.—யுகங்களிற் றலையாயுள்ளது கிரேதாயுகம்.
அந்தயுகமு மெத்தனையோகொண்டது பிரமகற்பம்.
அதுவும் எத்தனையோ வாயினவென்ப. ஆதனின்,
யாதொரு கிரேதாயுகத்தைத் தானே கூறவெனினும்,
எந்தக் கிரேதாயுகமென சிச்சயிப்ப தரிதாகும். இக்
கருத்தே கொண்டு, எந்தப்பொருளுங் கந்தபுராணத்தில்
வென் றியம்பும் பெருமைபெற்ற கந்தபுராணத்தின்
அவையடக்கத்தில்—

“ ஏது லாக்கற்ப மெண்ணில சென்றன
ஆத லாலிக் கதையு மனந்தமாம்
பேத மாகுமப் பேதத்தி னுள்விரித்
தோது காந்தத்தி னுண்மையைக் கூறுவாம்.”
என ஸ்ரீ கச்சியப்பசிவாசாரிய ராமுலிச்செய்தது மறிக-

(க) 9

சிடன்.—அறுமுகச் சிவத்திற்கு அரன்மகன், அறு
மீன்காதலன், அறுமுகன், ஆசான், ஆண்டலைக்கொடி
யோன், கங்கைமைந்தன், கடம்பன், கந்தன், கலை
யுணர்புலவன், காங்கேயன், கார்த்திகேயன், குகன்,

குழகன், குறிஞ்சிவேந்தன், குமரன், குன்றெறிங் தோன், கெளரிநங்தனன், சண்முகன், சரவணபவன். சிலம்பன், சுரேசன், சூர்ப்பகைவன், செட்டி, செவ் வேள், சேந்தன், சேய், சேவற்கொடியோன், தாரகற்செற்றேன், தாரகாரி, தெய்வயாளைகாங்தன், தேவ சேஞ்செதி, பாவகி, மஞ்செஞ்சூர்தி, மாயோன்மருகன், மருகன், முருகு, வரைபகவெறிங்தோன், வள்ளிமணு ஸன், வாகுலேயன், விசாகன், வேலன், வேவிறை வன், வேள், அக்கினிகருப்பன், கதிரையீசன், சங்கத் தலைவன், சாமி, முத்தையன் என்னுநாமங்க ஞண்டா தற்குக் காரணங்கள் யாவை?

து.—அந்நாமங்கட்கு வாச்சியார்த்தமும் இலக்ஷி யார்த்தமுன. யாம் முன்னருறைப்பது வாச்சியார்த் தமென்றும், பின்னருறைப்பது இலக்ஷியார்த்தமென்றும் நீ கண்டுகொள்ளுக, என்னுடே ஒரோவொன்றுக வினவுதி.

(கா) 10

தீ.—அரள்மகன் என்பதற் கருத்தமென்னை?

து.—ஹரன் எனும் வடசொல், (பாப) நாசன், சங்காரகருத்தாவெனப் பொருளாம். அந்தப் பாபநாசமே எப்பொருட்கு மிறைவரானவர், மகனும் அழல்விழித் தேஜசுகட்குக் காரணமாயிருத்தலிற் பிதாவெனவாவர். அம்முறைமையிற் பரம்பொருள், அரள்மகனெனப் படுவதாயிற்று.

ஹரனென்பது, பாவ ஏதுவாம் மலங்களைப் பரி கரித்தருள்பவெனெனப் பொருளாதவின் அவன் கேடற்ற மங்களென்னவுமாவன். அந்த மங்களமே மோக்கமாகிய சிவமென்றும், அச்சிவமாக விருப்பவன் சிவனென்றும்

அதனைக் கொடுப்பவன் சிவனென்றும் பொருள்கொள்ள லாம். காண்டற்கரிதாய் மறைந்திருக்கின்ற அந்தச் சிவனுகிய அதீதப்பொருள், ஒருவனுடைய சிவயோகா னுபவத்தில் வெளிப்பட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற ஆனந்த சொருபமே மகன் எனவுமாம். இதனுணே அரன்மகன் சிவானுபவப் பொருளென்றும், அப்பொருளைக் காணு மல் எந்த வயிரும் பரமுத்தியடைவதில்லையென்று மறிவாயாக.

(கக) 11

சீட.—அறுமீன்காதலன் என்பதற் கருத்தமென்னை?

துரு.—அறுமீனுய் வானத்தியங்கு கார்த்திகை மின் கட்கு, காதலன்=மகன் எனப் பொருள்காண்புழிக் கார்த்திகைமாதர் மூலையுண்ட பிள்ளை யெனவாம்.

கார்த்திகை மாதர் குறைபாடுற்று நோற்ற நோன் பில், அவர்கள் காதலாய்க் கருதினின்ற கருத்தனென்று வாம்.

(கக) 12

சீட.—அறுமுகன் என்பதற் கருத்தமென்னை?

துரு — ஆறு வதனமுடையவ னெனவாம். விவரம் :—சிற்சத்தியாகிய சிவசத்தியினுடைய முகமொன் றும், சிவனுடைய முகமைந்துமாம். இந்த ஆறு முகங்களும் ஆன்மாக்கள் விருப்பு நிறைவேறுமாறு அருளாற் செய்யப்படுஞ் சிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்திய நிமித்தம் அபேத சிவசத்தியாய சிற்சத்தியிற் பத்தி லொருக்கறு வலியுள்ள மஹாசாதாக்கிய மென்னுங் தத்துவமும் மஹாசாதாக்கியனென்னு முர்த்தியும் பொருந்தின கீழ்நோக்காயுள்ள அதோ முகமும்,

பராசத்தியிற் பத்திலொரு கூறு வலியுள்ள சாதாக்கியமென்னுங் தத்துவமும் சதாசிவனென்னு மூர்த்தியும் பொருந்தின மேனேக்காயுள்ள ஈசானமுகமும், ஆதி சத்தியிற் பத்திலொருகூறு வலியுள்ள அமூர்த்திசாதாக்கிய மென்னுங் தத்துவமும் ஈசனென்னு மூர்த்தியும் பொருந்தின மேற்கு நோக்காயுள்ள சத்தியோசாதமுகமும், இச்சாசத்தியிற் பத்திலொருகூறு வலியுள்ள மூர்த்திசாதாக்கியமென்னுங் தத்துவமும் பிரமீசனென்னு மூர்த்தியும் பொருந்தின வடக்குநோக்காயுள்ள வாமதேவமுகமும், ஞானசத்தியிற் பத்திலொருகூறு வலியுள்ள கர்த்திருசாதாக்கிய மென்னுங் தத்துவமும், ஈசரனென்னு மூர்த்தியும் பொருந்தின தெற்குநோக்காயுள்ள அகோரமுகமும், கிரியாசத்தியிற் பத்திலொருகூறு வலியுள்ள கன்மசாதாக்கியமென்னுங் தத்துவமும் ஈசானென்னு மூர்த்தியும் பொருந்தின கிழக்குநோக்காயுள்ள தற்புருட முகமுமாம் என்ப. அறுமுகங்கட்குமுரிய பிரமாணம் — சம்பவகாண்டத்துநடு-ம் அத்தியாயத்து எ-ம் சுலோகத்தில் “நங்குமாரன் உனது சவரூபத்தையும், எனது சவரூபத்தையுங் கொண்டவன். ஆகவின் அறுமுகனுயினன்” எனக் கிரிகுமாரிக்குக் கிரிவில்லி கிளத்தியதாக வருவதூடும், திருச்செந்தூர்க் கந்தர்கலிவெண்பாவில் “வெந்தகுவர்க்காற்றுத விண்ணேர் முறைக்கிரங்கி—யைந்து முகத்தோடதோழுமுங்—தந்து திருமுகங்க ஸாருகிச் செந்தமுற்க ணறும்—ஒருமுகமாய்த் தீப்பொறியா றுய்ப்ப” எனக் குமரகுருபரசவாயிகள் குயின்றதாக வருவதூடுமாம். சண்முகங்களுள், சாற்றிய கலிவெண்பாக்கூறுமாறு சூரைத்தடிந்து பகைவருயிர் சிங்திய முகம்-க, உயிர்களின் ஊழ்வினையை மாற்றிப் பேரின்பக்கங்தருமுகம்-க, வேதங்களையு மாகமங்களையு முடிக்கு

முகம் - க, பாசவிருதை நீக்கிச் சோதிமயமாய் வினங்கு முகம் - க, தேவசேனைக்கும் வள்ளியம்மைக்கு மோக முதவு முகம் - க, தன்னடி சேர்வார்க்கு வரமளித்தருளு முகம் - க எனவுஞ் சிலர் கூறுப.*

கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு, மேல், கீழ் என்னும் ஆறு முகத்துஞ் சிதாகாசமாக சிறைந்திருக்கும் பரமான்மா ஷண்முகனெனவாம். ஷட் + முகம் = ஷண்முகம். ஷட் = ஆறு.

(கங்) 13

கீட.—ஆஶான் என்பதற் கருத்தமெவன்?

தநு.—பிரமவித்தியா சம்பிரதாயப் பிரவர்த்தக தேசிக சிகாமணியாகிய குருவெனவாம். எனவே, அரனூர்க்கும், அகத்தியனூர்க்கும், நந்திதேவர்க்கும், தசரத ராமர்க்கும், வாமதேவமுனிலர்க்கும், நாரதர்க்கும், பராசரபுத்திர ரஹவர்க்குங் குருவாதல் பற்றி வேதவேதாந்த சித்தாந்தத்திற்குஞ் சருவ கலைகட்டும் பரமாசாரியனென்பது பெறப்படுமால். இது பற்றியே சம்பவகாண்டம் உக - ம் அத்தியாயத்துப் குடு-ம் சுலோகத்தில் “அந்தக் கலியாண குணசீலரும் உலோக குருவுமான கந்தபிரான்” எனவும், ஈடு - ம் அத்தியாயத்துப் குக - ம் சுலோகத்தில் “தேவசேஞ்சுபதி ஜகத் குருவெனத் தேவர்கள் கூறி” எனவும், ஈஈ - ம் அத்தியாயத்துப் கூ-கக - ம் சுலோகங்களில் “ஜகங்கட்குக்

* அறமுகம்பற்றி யின்னு மறியவேண்டிய வண்மையை, இந்துலாசிரியரது கேக்கங்வேள் சேம்மாப்பின் தடத்த சம்பக்த வாரத்துழைக் கண்டுகொள்ளாம்.

குருவாகிய குஹமுர்த்தியானவர்” எனவும், பிரமண்ட பூாணம் பிரமாவினால் நாரதருக் குபதேசிக்கப்பட்ட ஷண்முக ஸஹஸ்ரநாமத்தில் “ஜகத்குரு” எனவுங் கூறுகின்றன. அரளெனனுஞ் சவாமிக் குபதேசித்ததுபற்றி அறுமுகதேவுக்குச் சவாமிநாதனெனவும் ஒரு திருநாமம் விளங்குகிறது. பராசர புத்திர ரறுவரென்றது, வியாசருக்குத் தமையன்மார்களாய் தப்தர், அனந்தர், நந்தி, சதுர்முகர், சக்கரபாணி, மாவியென்பவர்களே.

குருவெனும் வடசொல் பெரிது, பிதா, அரசனெனப் பொருளாதலிற் பெரிய பொருளாகவும், பரமபிதாவாகவும், பரம ராஜனாகவுமுள்ளவன் எனவாம். கு = அந்தகாரம் = அஞ்ஞானம், ரு = சிரோதித்தருள்வோன் எனவும் பொருள்படுதலின் ஆன்மாக்களின் மூலாஞ்ஞானத்தைத் தொலைப்பவன் குருவெனவுங் குரவனெனவுங் கூறப்படுவன்.*

(கஈ) 14

சீட.—ஆண்டலைக்கொடியோன் என்பதற் கருத்து மென்கிண?

துநு.—ஆண்டலை = கோழி. அதனால், என்றுங் கோழிக்கொடியை யுடையானெனவாம். சூரசங்கார யுத்தத்திற் சூரனுற்கண்டிக்கப்பட்ட கோழிக்கொடிக்குப் பதிலாகக் குகபிரான் மேரிற் கொடியாயிருக்குமாறு(யுத்தகாண்டத்து நக - ம் அத்தியாயம் நன, நஷ - ம் சலோ

*இக் குருசப்தார்த்தத்திற்குரிய சுருதிப்பிரமாணம், இந்தாலாசிரியது பரிபூரணங்தபோத வுரையாகிய சிவதூரியப் பிரகாசத்திற் காணக்கிடக்கின் றது.

கங்களிலுள்ளபடி) கோழியான அக்கினிதேவணையும், குரஞ்சுதற்பிளப் பொன்றிற் ரேன்றிய வலிய கோழி யையும் துவஜமாக வுடையானெனவும் விரியும்.

பரமபதிக் கென்றும் அடிமையாயுள்ள அரி அயன் இந்திரன் முதலிய தேவர் முனிவரெனுஞ் சற்குண சற்கிருத்திய ஆன்மாக்கள், செருக்கெனுஞ் தகூப்பிர ஜாபதி வயப்பட்டு வேதவிரோதமாகப் பரமபதியை விலக்கிச் சொந்தமுயற்சியாற் சுகந்தேடக் கருதுபு கருமமியற்றுங் கருமழுமியாய மகச்சாலையெனும் கேஷத் திரத்திலே தங்களு ளொருவராய விஷ்ணுவெனு மோராண்மாவைப் பரமபதியாகக் கொண்ட பதித் துரோகம், பசுக்களாகிய அன்னேர்க்கனுபவமாமாறு சிவ உக்கிரமெனும் வீரபத்திரராற் பலவாறு தண் டிக்கப்பட்டுங் தீர்ந்திலராய அவர்கள் பின்னுஞ் சிவாதிகாரத்தாற் றாண்டப்பட்ட காரண மாயையின் முக்குண மூல அகங்காரத்திற் பிரதிபவித்த சூரபனம் னெனும் ஆணவமலத்தானும், அம்மலச்சார்பாய் அம் மாயையில்வருஞ் சிங்கமுகனெனுங் கன்மமலத்தானும், அச்சார்பிற்றுனே அம்மாயையின் காரியமுளையா யெழு கின்ற தாரகனெனு மாயாமலத்தானும், மொழிந்த மூன்றசரர்களின் சகோதர புத்திர மித்திர கணங்களை னும் மும்மலப் பிரிவுகளானும், அவர்களுடைய மற்றைச் சைனிபங்களெனும் அரிஷம் சோஷம் அராகம் விஷாதம் மதம் மோஹம் வைசித்திரியமாதி குணவிருத்திகளானும் பிடிக்கப்பட்டுத் துயருமந்ததன் மேலதங்கள் செயலையுங் தலைவன் செயலையு நிறுத்து மதித்து ஆகெட்டோம் ஆகெட்டோமெனக் சலுழுந்து ஒதயாங்தியாகிய பரமபதி! யாங்கள் யாது பிழை யிழைத்திருப்பினும் மன்னித்தருடி: இனி இவ்வல்லவினின் று மெத்துணையு மெங்களா லெங் களைக் காக்கவியலாது: நீயே காத்தருடியெனப் பெரு

விண்ணப்பஞ் செய்து மெய்ப்பத்திகொடு நெடுநாளாகச் சிவாலய வாயில் காத்து நின்ற ஞான்று அத்தேவர் முகைவர் துயரெருக்கி விண்குடியேற்றலெனும் இன்ப வீட்டிப்பாமென்று சிவனுகிய சச்சிதானந்தப் பிரமங் தானே நவநாத தத்துவ சொருபமாகிய வீரபாகு முதலிய சீடர்களுடன் சப்பிரமணியமெனுங் திருப்பெயர் விளங்கத் திருவருண்மேனி தாங்கி ஒர் பரமாசாரிய கவாமியென வெளிப்பட்டு விசுவருபமாகிய தனது விபுத் துவத்தை அத்தேவான்மாக்கட்குத் தரிசனமாமாறு காட்டிக் கடாசுதீஸ்தீ செய்து நுங்கள் வேண்டு கோளின்படி பகைபொழித்துக் காத்தருள்வாம்: மனங் தளரற்கவென்று அபயாஸ்தமருளி அவர்களை பெய்யடியாராக ஒப்புக்கொண்டு அருகிலிருக்கக் கட்டளையிட டெழீ இப்புத சைனியங்களாகிய சிவதத்துவ விருத்தி கள் சூழ்தர இகலோரிருக்குப் பீடநேடிச்சென்று தாரக ஞகிய மாயாமலத்தையுங் கிரெளஞ்சனுகிய முக்குண விகற்ப அகங்கார கடினத்தையும் வேலெனு ஞான சத்தியான் முதலின் முருக்கியொடுக்கிப் பின்பு வீர மகேந்திரமெனும் அவித்தியாபுரம் புக்குச் சிங்கமுகனு கிய கன்மமலத்தை வச்சிராயுதமெனும் வீரஞ்ஜான சத்தியால் நசித்தொடுக்கி மேற் பல சம்பிரதாயத் துடன் மகாவிசுவருப விபுத்துவங் காட்டிச் சூரபன்ம ஞகிய அஞ்ஞானுந்தகார ஆணவமலத்தைச் சோதி மய மான எஃகமெனும் அகண்ட ஞானசத்தியால் இரு கூருகப் போழிந்தபோது ஒருகூற்றின் மயிலெனவந்த மல வலியைத் தூய மாயையின் அதோபாகத்திலடக்கி யூர்தியெனக்கொண்டு அதன்மிசை யாரோகணித்தும் பிறிதொரு கூற்றிற் கோழியென வந்த மலவலியை அம் மாயையின் ஊர்த்துவபாகத்திலடக்கித் தேர்க்கொடியெனத் தன்வயங் கொண்டவ ளெனவாம்.

தில்வாறு செய்துகொண்டவனும், வீரமாகேங்திர மெனும் அவித்தியாபுரத்தில் மாயையின் வலியானே வாதைத்தரும் பழைய வாசனையேதுந் தோன்றுமே மனே நாசமெனும் பெரும்பிரவாகத்தில் அதனைக் கரைத்து அதனிடை யாழ்த்துவித்தவனுமான அந்தப் பரமா சாரியன், தனது ஞானத்தையெனும் வெற்றியாற் பந்த விடுதலைபெற்ற தேவான்மாக்களாகிய தன்னடி யார்களைத் திருச்செங்திலெனுந் தனது சன்னிதிவயி னிறுத்தியிடலுஞ் சீவசதந்திரத்தைச் சிவசதந்திரத்தி லொப்புவித்து ஆண்டாராதித்தலெனும் ஒருநோக்க மாகிய சிவயோகத்திருந்து தங்களுண்மையையுந் தங்களையறிவித்த திருவருளையும் அவ்வருணுயகமாய் ஆனந்தமயமாய் வெளிப்பட்ட அதீத சுப்பிரமணியப் பிரமத்தையுந் தரிசித்துக் களிப்பெய்திச் சீவன் முத்தர்களாக நின்ற அவ்வடியவர்களை அவ்வத்தைப் பொருளானது தனதுண்மை நிலையி லொடுக்கிக் கொண்ட சதானந்த பரமுத்தி விண்குடியேற்ற வெனப் படும்.

இப்படி இலக்ஷ்யார்த்தஞ் செய்யப்படுதலினாற் குர சங்காரமென்பதொன்று நடந்திருப்பதில்லையென நினைய லாமோ வெனின், விளக்குதும்—“வலங்கைமான் மழு வோன் போற்றும் வாளர வரசை நோக்கி—யலைந்திடும் பிண்ட மண்ட மவைசம மாத லாலே” எனக் கோயிற்புராணத்தில் பூந் உமாபதி சிவாசாரியர் திருவாக்குங் காணப்படுமாறு அண்டத்திலுள்ளது பிண்டத்திலுள்ளதாம். அண்டத்திலுள்ள சுவர்க்கவாசிகளாய அரிப்ரமாதி கடவுளர்துயரப் பெருந்துன்பிழைத்த குர பதுமனுதியரைத் தொலைக்கச் சிவகுமாரன் வெளிவாந்த துண்மை. அதுபோலப் பிண்டத்திலுள்ள முன்னைய தேவாசரர் நரர் முதலிய ஆன்மாக்கள் துயரப்

பெருந்துன்பிழைத்த மும்மலாதிகளைத் தொலைப்பதற்கு அந்தச் சிவகுமாரன் சிவானுபவத்தில் வெளிவந்தனன்: பின்னைய ஆன்மாக்களை யிரக்கிப்பதற்கு வருகின்றனன்; வருவனென்பதுமுண்மை. புராணத்தில் வெளியாகின்ற தேவாதிகட்குத் துக்கமுண்டான வழியுஞ்சுகமுண்டான வழியும் வாச்சியார்த்தத்திற் காணப்படுத் தெவனை மோ அவ்வனைமே அவை எல்லா வுயிர்கட்கும் இலக்ஷி யார்த்தத்துங் காணப்படுமென்பதாலும், வாச்சியார்த்தம் தூலம் இலக்ஷியார்த்தம் சூக்குமிமன்பதாலும், இங்ஙனம் பெறப்படும். இதனால், அண்டத்திலும் பின்டத்திலும் முண்டாகாசின்ற உயிர்த் துயரத்தை விடுதலை செய்து இரக்கிப்பவன் சிவகுமாரனெனப் புத்தியுளா ராற் பொருள் னனி துணியப்படு மென்க.

முற்சொற்ற கோழியை வடநாலார் குக்குடமென்பர். அதனால் குமாரனைக் ‘குக்குடத்தலஜன்’ எனவுங் கூறுப் பத்தலஜம் = கொடி. கு = பூமி, குடம் = வக்கிரமாகக் கிளைத் தல் எனவாம். ஆதலிற் பூமியைக் காலாற் கிளைக்கு நீர்மையுடைப் பறவையைக் குக்குட மென்றதென்க. எண்டுக் கடவுளாகிய நம்மாற் பிரபஞ்சம் ஆளப் படுகிறது: அதனைக்கடந்து எம் முண்மையை யடைய அவாவுவோர்க்கு எமதருள்வேண்டும்: அவ்வருளான் முத்தியளிக்குங் தலைவனு நாமே யெனலுணர்த்த என்னிறைவு னுள்ளென்பதை யறிவிக்கின்றது நித்திய குக்குடத்துவஜருபம் எனும்பொருளும் பெறலாமென்க. இது, வாச்சியார்த்தப்படி மூர்த்த நிலையிலும் இலக்ஷியார்த்தப்படி அதீத நிலையிலும் ஒத்து நிற்பது மறிக.

(கஞ்) 15

சீடன்.—கங்காகாமந்தன் என்பதற் கருத்தமெவன்?

தானே—கரந்தியிற் றிருவுருக்கொண்ட காரணத் தானே, கங்கைக்கு மகனென் ஒரு நாமம் ஏற்றவனென வாம்.

பவித்திர கங்கைக்கு மூன்று பகுதியாக் திரிபதகையென்ற நாமமுண்டு. வீரர்ம—உமை கரத்தினின் ரெரு முறையும், ஹிமவானுக்குப்புத்திரியா யொருமுறையும், வாமனபாத சம்பந்தத் தொருமுறையுமாம். ஹிமவானுக்குப் புத்திரியாயிருந்த சூடிலையென்பாட்கு முத்தாளாவன். அக்குடிலையைத் தேவர்கள் விண்ணுல சூக்கு அழைத்தபோழ்து ஒருகாரணத்தாற்பிரமா கங்கையாகச் சபித்தார். அதனாலவன் நதி ரூபமாகி அவணிருந்தனன். அவனே பரமனுடைய ஜடாடலிக்கண்வதி பவளும். ஆண்டலைக்கொடியோன், உமையம்மைக்கு மகனுனது போலக் குடிலையம்மையாகிய கங்கைக்கும் மகனுவது முறைமையாமென இங்காமம் விளக்கும்.

ஆணவமலமெனும் அழுக்கைப்போக்கித் தண்ணென வுண்மகிழ்ச்சியைத் தரானின்ற அருட்பிரவாக சத்தியிர்ணிடம் விளங்கிவிற்கின்ற சிவானந்த சொருபங் கங்கைமைந்த னெனவாம்.

(கக) 16

தீ...—கடம்பன் என்பதற்கருத்தமென?

தான்—கடப்பமலர் மாலையைச் சூடிக்கொள்பவனென வாம்.

சுகந்த வாசனை கமழுவோனெனவாம். இது, பரிசுத்தத்தையுணர்த்தும்.

(கள) 17

சிட.—கந்தன் என்பதற் கருத்தம் யாது?

தஞ்—சம்பவகாண்டத்தின் ஈடு-ம் அத்தியாயம்—

ஆக்ரம்யசயதோஸ்கந்தத் விக்ரமேணஜகத்த்ரயம்।
தேநஸ்கந்தோயமாக்யாதஸ் ஸாதஸ்தேகிறி ஸம்பவே॥

“பார்வதீ! உன் மைந்தன் முவுலகிலும் பராக்கிர மத்துடன் ஆக்கிரமித்து சிற்றவினால் (ஸ்கந்த:) கந்த னென்பபடுகின்றன்” எனக் கூறுமாற்றுன் அதன்பொரு னரியப்படுகின்றது. ஸ்கந்தம் என்னும் வடமொழி ‘தோன்’ என்னும் பொருளில் வருதவினற் புஜபல முடையா என்பதையே குறிப்பிடுகின்ற தென்றல் பொருந்தும். கந்தபுராணத்தில் “சேயவன் வடிவ மாறுங் திரட்டிநீ யொன்றுய்ச் செய்தாய்—ஆயத னுலே கந்த னுமெனு நாமம் பெற்றுன்” என்று பொருள்கூறினை மை போந்த வடமொழியோடு மாறுபடுகின்றது.

சருவசத்தித்துவமுடையா என்னவாம்.

(சஅ) 18

சிட.—ஒலையுணர்புவன் என்பதற் கருத்தமென்கின்?

ஆரு.—தளிமஞ்சான்ற தண்ணைந்தமிழை யுலகில் வளர்க்கும் பொருட்டு மதுரைமுதூரி லேற்பட்ட மூன்று சங்கங்களில் முதற்சங்க மிருந்து தமிழாராய்ந்த அகத் தியர், முரஞ்சியூர் முத்தாகராயர், நிதியின் கிழவன் முதலியோரோடும் பூர்ணாமகந்தரக் கடவுளோடு மிருந்துவந்த ஒரு மகாபுலவனும், மதுரை உப்புரி சூடு

கிழாருக்கு மகனெனவாகி ஒதாதொருங்குணர்ந்து கடைச்சங்கப் புலவர்களாய நக்கீர தேவராதியோர்க் குற்ற கல்விக்கலகத்தை ஜந்துவயதிற்றுனே தீர்த்து அன்னவர் வந்தனமேற் றவுணைமுந்தருளியிருந்த ஒரு கலையுணர் கவிஞருமாவனெனக் கூறுப் கலைமகளங்கிச் சித்துவ சிரோமணியாகிய ஒளவையை ஒருகாலத்திற் பரிட்சிக்கவெனத் திருவுளத்தெண்ணிக் கரிய எருமை களை மேய்க்குஞ் சிறுக்களைப்போலாகி ஒரு சம்பு விருக்கத்திலேறிக் கிளைகளை யசைத்துக் கணிகளை யுகுந்திடுஞான்று அக்கணி விரும்பிய அம்முதாட்டியைக் கண்ணுற்றுச் சுட்டகணி வேண்டுங்கொல்? சுடாக்கனி வேண்டுங்கொல்? எனக் கடாவி, அன்னன் சுடாக்கனி வேண்டுமென்ற ஞான்று தன்னால் மண்ணில் வீழ்தர வுகுத்த கணிகளை அம்முதாட்டி யெடுத்து மண் போக வாயாலுதக் கண்ணுறீஇ ஏ அம்மே! சுடுகின் றதோ? எனப் பரிகாசஞ் செய்து, பின்னர்த் தனது திருவுருவைக் காட்டிப் பெரிது அரிது முதலியன வினவி, வினாவுக்கு உத்தரமாகச் சொற்ற கவிமூலம் அவருடைய சொன்னயம் பொருணை முதலியவற்றைக் கண்டு மகிழ்ந்து, அக்கிழவாட்டி வேண்டியபடி யாசீர் வதித்தருளிய புலமைத் தலைவனைனும் பொருள் கொள்ளலாம்.

இப்பெரும் புலமைத்தன்மை பிரமக்குழவிக் கிருத் தலினுலன்றே, அதனை யுபாசிப்பார்க்கெல்லாம் நானு ஞம் வித்தை விருத்தியாகின்றது.

கலை = அதியற்புதமான அறுபத்துநான்கு கலைகளை யும், உணர் = ஒதாதுணர்வுறு, புலவன் = அறிஞர் = தேவன் எனப் பொருளாகும். அதனால், சகலகலா காதன் என்னுமொரு திருநாமம் கந்தசுவாமிக்கு விளங்கு வதுமுண்டு.

(கூ) 19

சிட.—காங்கேயன் என்பதற் கருத்தமென்னை?

திரு.—அது, கங்கை மைந்தனென்ற நாமார்த்தத் தையே பொருந்தும்.

(கூ) 20

சிட.—கார்த்திகேயன் என்பதற் கருத்தமென்னை?

திரு.—அறுமீன் காதலனென்ற நாமார்த்தமே ஆம்.

(கூ) 21

சிட.—குகன் என்பதற் கருத்தமென்னை?

திரு.—மலைக்குகைகளில் திருக்கோவில்கொண்டிருப்பவனெனச் சிலர் கூறுவர். அவ்வாறு மாகலாம்.

குஹா என்னும் வடசௌல் குகையெனப்படும். அது, தகராகாசமெனவாம். தகரமாகிய இதய புண்டிகத்திற் சிதாகாசமாகிய வித்தை யிருத்தவின், அது *தகரவித்தை யென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்தத் தகரவித்தை யஜூர்வேதத்துப் பிருஹதாண்யகோபநிஷத் தில் இனிது விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் குகையில்

* இந்தத் தகரவித்தையை நன்கு விளக்கும்பொருட்டே தகரவியகசிய மெனுமொரு நூலினை இந்தாலாசிரியர் செய்துள்ளார். அதனுரை, சதாவந்தசாகா மென வேதம் முதலிய பலத்திற்புப் பெரும்பிரமாணங்களாலும் யுத்தி அனுபவங்களாலும் ஒரு பெருநூலாய் விளக்குகின்றது.

விருப்பவன் குகளெனப்படுவன். அதனால் குகன் சருவான்மாக்களின் இதயகமலங்களில் வாசஞ்செய்கின்ற பரமான்மாவாகிய அந்தரியாமியெனவாம். அந்த அந்தரியாமியே பசுவாகிய ஆன்மாவின் அறிவுக்கறிவாகவும் அசைவுக்கசைவாகவு நிற்றலின் பசுபதியெனவும், அசைத்தாட்டு நடனநடேசனெனவு மாவன். அங்ஙனமே ஜங்தொழிலுஞ் சொல்லப்படும். ஹ்ரதயபத்மத்தில் ஆத்மாவிருத்தவின் அவனுங் குகளெனப்படுவன். அதனால் ஆன்மாவுக் காரன்மாவான அந்தரியாமி குகனுக்குக் குகளெனவுமாவன். இந்தக் குகளை யுபா சிப்பதே தகரோபாசனை. இதனை அதர்வணவேதத்துப் பிரசிநோபஸ்ததம், சாமவேதத்துச்சாந்தோக்கியோபஸ்ததம், யஜார்வேதத்துக் கடவல்லியுபஸ்ததம், கைவல்லியோ ஸ்தத மென்பவைகள் கூறும். இத்தகைய வேத வேதாந்தங்களில் வெளியாகுங் ‘குஹ’ சப்தம், எந்த மூர்த்திக்குமில்லாமற் குமார சினாருவனுக்கே சொந்த நாமமாக விளங்கி நிற்பதையும், அது சிவவெனும் மகா மந்திரம்போன்ற (குஹவெனு) மகாமந்திரமாக வள தென்பதையும் நீ மதித்துக்கொள்வாயாக. என்னுப் பிரகாசப்படுத்திய அருத்தம் உறுதியெனற்குச் சான்று-சப்பவாண்டத்தின் ஈடு - ம் அத்தியாயத்திற் கடு - ம் சுலோகத்தில் “வேதவேதாந்தங்களில் தகராகாச மானது குஹவெயெனக் கூறப்படுமன்றே: சகலப்பிராணி களின் இருதய கமலங்களில் வசித்திருப்போன் உன் மகனாகவின் அவன் குஹவெனப்படுகின்றனன்.” என உமாதேவிக்கு உமாபதி யுரைத்ததாகவும், குஞ்சு அத்தியாயத்து ஈக - ம் சுலோகத்தில் “யோகீசுர ருடைய தகராகாசத்தில் விளங்காநிற்கும் (முருகக் கடவுளாகிய) பிரபுவுக்கு” என நைமிசாரணைய முனிவர் கட்குச் சுதமா முனிவர் சொன்னதாகவும் வரும்.

சிட.—குமரன் என்பதற் கருத்தமென்னை?

தநு.—* குமரன் என்பதே குமாரனைப்படும். இஃது அரன் மகன் எனும் நாமார்த்தத்தைப் பொருந்தும். குமாரனைன்பது இளம்பிராயமுடையானைன்பது குறிக்குமாற்றுனே பிரமசாரியைனும் பொருளுந்தரும். சம்பவகாண்டம், க - வது அத்தியாயத்துப் கா - வது கலோகத்தில் “ப்ரஹ்மசாரி” எனவுஞ் சண்முககளைக் கூறுகின்றது. இதனால், குமாரக்ஞடவுளின் தேவிகளையும் சித்திய கன்னிகைகளைவே யறியவேண்டும். அற்றாகவினன்றே சிவஞானகித்தியார் உ-ம் குத்திர த்தில் “சிவஞ்சத்தி தன்னையீன்றுஞ் சத்திதான் சிவத்தையீன்றும் — உவங்திருவரும்புணர்ந்திங் குலகுயிரெல்லாமீன் றும் — பவன்பிரம சாரியாகும் பான்மொழி கன்னியாகுங் — தவந்தரு ஞானத்தோர்க்கித் தன்மைதான் நெறியுமன்றே” எனப்பிதா பக்ஷத்திலும் அத்திறம் விளக்கப்பட்டுளது. பதினாறு பிராயமுடையான் ‘குமரன்’ என்றுங் கூறுப.

சு = அருவருப்பு, குற்சிதமெனவும், மாரன் = நாசஞ்செய்பவன் எனவும் வடநூலார் பொருளாக்குவர் அதனால், குமாரனைன்பதற்கு ஆன்மாக்களின் மலைங்

* “ஓடி மீளமழு வான பாணிதன
தூர்பு குந்தனானு வங்குபல்
கோடி தேரரசர் துதியெடுக்கத்தி
குமர னுங்தனகர் குறகினுன்”

என நிகழ் சேய்யுளில் நகிகுமாரன் என்றபாலது “ஏதிகுமரன்” என வருதலுங் காண்க. இன்னன பல.

தத்தைக் கெடுத்தருள்பவா னென்னும்பொருள் கொளப் படும்.

(உ.) 23

சீடு.—குழகன் என்பதற் கருத்தமென்னை?

தநு.—அழகுடையா னெனவாம்.

குழகு - அழகெனக் குறிக்குமாற்றுற் பாஞ்சட்டுத் தெபனதிகமான விசித்திரப் பிரபஞ்சத்தைத் தேகமாக வும், அத்தேக ரோமங்களிற் புன்னுணியிற் பனித்துளி போல நிறீஇய அண்டகோடிகளையெல்லாம் அழகின வாய் திருவாபரணங்களாகவு முடையானென்ற்கு ஓர மையம் இந்திராதி தேவர் நிமித்தமும், ஓரமையங்கு ரபதுமன் நிமித்தமுங் காட்சிப்படுத்திய அவனது தொன்மை மகாவிசவரூப வினேதஞ்சாக்ஷியாம். அவ் வினேதமே குழகு. கந்தபுராண உற்பத்திகாண்டத்துத் திருவிளையாட்டுப் படலத்தில்,

“ முண்டக னெருவன் றஞ்ச முராரிபே ருருவாய் கேமிக் கண்ணுயிலகங்கை நீங்கக் கண்ணுதற் பகவ னெல்லா அண்டமு மணிப்பு ஞேர மாகவே யாங்கோர் மேனி கொண்டன னென்னுங் தன்மை குமரான்வடிவிற் கண்டேம்”

என சிகழ் செய்யுள், “திருமா லுந்திக்கமலத் துதித்த பிரமனென்றுவன் இறங்தபோது விஷ்ணுவானவர் விசுவ ருபத்தைத்தாங்கி எல்லாம் நாமேயெனும் மமதையாற் பாற்கடவிற் பாளிகொண்டிருந்தார். அம் மமதையை முருக்கியாள்வான் சிவபிரானனவர் திருவுளத்தெண்ணி ஹரி பிரமிக்கும்படி உடனே சகல அண்டங்களுங் தமக்குத் திருவாபரணங்களாகத் தேக ரோமங்கடோறு சிற்க மகாவிசவரூபத்திளைக்கொண்டாரெனப் பிரமாணங்

கன் கோடிக்கும். அவ்விவரத்தைத் தேவரீர் திருவடிவிற் ஹரிசித்தனம்” என்று இந்தராதி தேவர்கள் சொல்லின ரெனும் பொருளொயும், உயுத்தகாண்டத்துச் சூரபன்மன் வதைப்படலத்தில்,

“கோலமா மஞ்ஞா தன்னிற் குலவிய குமரன் றன்னைப் பாலனென் றிருந்தே னங்ஙாட்ட பரிசிவை யுணர்ந்தி வேண்யான் மாலயன் றனக்கு மேஜை வானவர் தமக்கும் யார்க்கும் மூலகா ரணமாய் நின்ற மூர்த்தியிம் மூர்த்தி யன்றே.

மீடியர் வடிவங் கொண்டு மேவிய தூதன் சொற்ற வாய்மைகள் சரத மம்மா மற்றியான் பெற்ற வண்டம் ஆயவை முழுது மற்று மறுமுகம் படைத்த செம்மல் தூயபொற் பதரோ மத்திற் ரேண்றியே நிற்கு மன்றே”

என்று சூரபன்மன் சுப்பிரமணியத்தி னனுக்கிரகத்தால் ஞான திருட்டி கொண்டு மகாவிசவரூபங் தரிசித்த ஞான் று அச்சூரபன்மன் சொல்லின னென்பதையுங் காண்டி.

தேவர்கள் கண்டு களிகொண்டதன் மேல் அவர்களை மோக்க வீட்டுக்குப் பாத்திரராகச் செய்த அந்த மங்களாவிக்கிரகப் பேருருவாகிய பாரமேசவரரூபத்திலே திருவடிகளி னுட்புறத்திற் சப்த பாதலங்களும், புற வடியிற் சமுத்திராதிகளும், விரல் நகங்களில் நகங்களிற் கிரகங்களும் மின்னல்களும், பரடுகளில் வருணன் குரியன் சந்திரன் நிருதி முதலியோரும், கணைக்கால் களிற் சிந்தாமணியும் ஆரிடரும், முழங்தாள்களில் வீஞ் சையரும், தொடைகளில் இந்திரனும் அவன் புத்திர. னுகிய ஜயந்தனும், இடையிற் காலனும், இயமனும், * முதுகில் அசரக் கூட்டங்களும், விலாப்புறங்களிற்

* ‘கடிதடத்தசர்’ என்பது தென்மோழிப்புராணம்.

சிறந்த கடவுளர்களும், அபான த்துவாராதிகளில் நாகரும், ஆண் குறியிற் சர்வஜோத்பத்தியும், மார்பகத் திற் கலைஞரானங்களும், முப்புரி நாலில் அசைவற்றுச் சொலிக்கின் றஞானமும், பாதாதிகேசம் வரையிலுமுள்ள ரோமங்களிற் பல்லாயிரங்கோடி அண்டங்களும், அங்கையில் அகில போகங்களும், டுயங்களிற் பிரமனும் விஷ்ணுவும், விரல்களிற் சரச்சவதி இலக்குமியாதி தேவமங்கையரும், கழுத்திற் சகல தொனிகளும், வாய்நடுவிற் சதுரவேதங்களும், தந்தங்களில் எல்லா அக்ஷரங்களும், நாவிற் சிவாகமங்களும், அதரத்திற் சப்தகோடி மகா மந்திரங்களும், நாசியில் வாயுதேவனும், விழிகளிற் சூரிய சந்திரர்களும், செவிகளில் திகைகளும், நெற்றியிற் குடிலைப்பொருளும், சிரத்திற் பரமசிவமும் நிலைபெற்றிருக்கச் சூரபன்மன் தரிசித்தனனென்று யுத்தகாண்டத்து நடு - ம் அத்தியாயம் மொழிகின்றது.

(உச) 24

சிட.—குறிஞ்சிவேந்தன் என்பதற் கருத்தமென்னை?

தநு.—பூதரச்சாரலுறை இறைவனெனவாம். விவரிக்கின், பரபருவதமாகிய திருப்பரங்குன்றம், சந்தன சயிலமாகிய திருச்செந்தாரெனுஞ் சீரலைவாய், திருவாவினன்குடிப் பழசிமலை, சாமிமலை யென்று சொல்லப் படுங் குருகிரி யாகிய திருவேரகம், சருவ பருவதங்களுமாகிய சூன்றுதோறுடல், அழகர்கோயின் மலை யென்னும் பழமுதிர் சோலையாகிய சோலைமலை எனப் பழும் பிரதான ஸ்தலங்களாம் உன்னத ஸ்தானங்களில் அடியவர் மாட்டுறும் அன்பினை அவர்க்க கருள்புரியும் பொருட்டுத் திருக்கோவில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கும் இறைவனெனவாம்.

சாற்றிய தலங்களாறும் மூலாதாரம் முதலிய தானங்களை நியதியால் அவ்வாறுதார தெய்வமாக விருப்பல் என வாம்.

(உடு) 25

கீடு.—குன்றெறிந்தோன் என்பதற் கருத்தமென்?

துரு.—முன்னர்ச் சூரபன்மனுக்குப் பெந்துவாய் மாய வித்தைகளிற் சிறந்து இருடி புங்கவராதியோர் துயர இடர்விளைத்தலைப்பவனுயும், பின்னர் அகஸ்திய முனிவர் சாபத்தால் அன்றில் வடிவாய மலையுருப்பெற்று நிற கின்றவனுயும் என்ன கிரெளஞ்சீனத் தடிவான் உடம்பிடி யோச்சினேனனவாம். இப்பெயரை வட நூலார் “க்ரெளஞ்சஜித்” என்ப.

மாயையின் முக்குணமூல அகங்காரத்திற் பிரதி பலித்த அனேக பிரமாண்டாதிபதியாகிய ஆணவமல மென்னுஞ் சூரலுக்குச் சினேக பெந்துவாயிருந்த முக்குணவிகற்ப அகங்கார கடினத்தை ஞானசத்தியெனும் வேல்கொண்டொழித்த இறைவனெனவாம்.

(உசு) 26

கீடு.—கெளரிநந்தனன் என்பதற் கருத்தமென்?

துரு.—கெளரி=கெளரி யென்னும் ஜகதம்பிகைக்கு, நந்தனன்=மைந்தன் எனவாம்.

அண்டங்களை யெல்லாம் அருள்விலாச கருப்பத்தில் வைத்திருந்து என்றும் கன்னியென வேதம் முறையிட நிற்கின்ற பராசக்திக்கு என்றும் பின்னைத்தன்மை பாராட்டியிருக்கின்ற பெரும்பொருளெனப் பொருளாம்.

(உ) 27

சிட.—சண்முகன் என்பதற் கருத்தமென்ன?

துரு.—அறுமுகனென்னு நாமார்த்தமே ஆம்.

(உ) 28

சிட.—சரவணபவன் என்பதற் கருத்தமெவன்?

துரு.—சரவணமெனு நாணைற் புற்கள் செறிந்து சூழுற்ற பொய்கையில், பவன் = தோன்றினவன் என வடமொழியில் அருத்தமாம். சரம் = நாணைற்புல்லாக விள்ளி, அதனிடை வெளியான சுவாமியைச் சரஜங்மன் எனவுங்கூறுப (சரவணபவன்) என்பது சர+வண+பவ எனப்பிரிக்கப்படுமாயின், ரகரத்தின்முன்வந்த நகரம் ஒருமொழிக்கண் ணதாயின் ணகரமாய்த் திரியுமென்னும் வடமொழி மதம்பற்றி ‘ந’ ‘ண’ ஆயிற்றென்க. மந்திரமாக உச்சரிக்கு ஞானரும் இந்த “ணகரம்” பொருந்தவே உச்சரிக்கவேண்டும். நார+ அயநம் எனப் பிரிக்கப்படு நாராயண சத்தம் மந்திரமுறையில் ஒம் நமோ நாராயணைய என உச்சரிக்குமாறு சிற்றலுமுணர்க. சரம் = நாணல் எனும்பொருள் பயக்குங்கால், வகம் = செறிவு, நீர் எனும் பொருள் பயக்கும். பயக்கு மதரான் நாணல் சூழ்ந்த பொய்கை யெனல் கொளப் படும். ச = மங்களம், ர = ஒளி, கொடை, வ = சாத்துவிகம், ந = போர் எனப் பொருள்கொளுங்கால் இவைகளோடு பவன் உதயமானவனே ‘சரவணபவன்’ என்றலுமாம்.

ஜிந்துமுகம் ஆறுமுகமாயினுற்போல ஜிந்தக்கரத் துடன் முப் பிரணவத்தையும் ஜக்கியஞ்சிசய்துள்ள

நாதப்பிரமாகிய மூலமுன் சேர்ந்து “ஓம் நமச்சிவாய்” என நிற்பதுதானே “சரவண்டாவ்” என வெழுந்த மோக்ஷமங்கிரமாகிய புராதன தாரகப்பிரமைனும் ஆறெழுத்தாயதனால் அவ்வாறெழுத்திற்கு முடையானைப் பொருளாம். உற்பத்தி காண்டத்துத் திருவிளையாட்டுப்படலத்தில்,

“நன்முக மிருமுன் ருண்டா னமக்கவை தாமே கந்தன்
தன்முக மாகி யுற்ற தாரகப் பிரம மாகி
முன்மொழி கின்ற நந்த மூவிரண்டெழுத்து மொன்றும்
உன்மக ஞமத் தோரா ரெழுத்தென வுற்ற வன்றே”

எனவருதலுங் காண்க. இவ்வாறெழுத்தையுமே *ஷட்க்ஷரமென்பது. இவ்வெழுத்துக்கள் ஏனையவெழுத்துக்களைப்போன்ற வடிவுற்றிருப்பினும் அவைகளைப்போலப் பலன்ற்றன அல்ல. திருட்டாந்தம், சிதாபாச ஜீவனுகிய மனிதன் தேவணைப்போன்ற வடிவுள்ளூரினும் அந்தத் தேவனுகமாட்டான் என்று கூறுக. ஆறெழுத்தாயுள்ள ஓங்க மஹா மநுவைத்தான் வள்ளி தெய்வயாளையென்னும் பிராட்டிகளிருவரும் ழர்வத்திற் செபித்தார்களைச் சப்பவகாண்டம், ரூசு-ம் அத்தியாயத்து ரூசு-ம்

* ஷட், அக்ஷரம் என்னும் இரண்டும் ஷட்க்ஷரமென வடமொழியிற் புணருமன்றி ஷட்டாக்ஷரமெனப்புணரா. சிலர் ஷடாக்ஷரமெனச் சொல்லுவதும் எழுதுவதும் வழக்கத்தில் வந்த வழுவாகும். இவ்வழுவொழிப்பைக் காண்டலூ மரிதே.

இச் சட்க்ஷர மந்திரம்பற்றிய விவரம் அஸுட்டிப்புமுதலியவெல்லாம், இந்நாலாசிரியருடைய தகரால்யக்ஷியவரை, சீவதூன்கீபம், திருவலநகர்த்திரட்டின் உ-ம் கண்பம், சண்முகசகச்சிராமத்துறு அங்கந்த்யாஸம் முதலிய நூல் நங்களிற் காணலாம்.

கலோகத்தில் “பூநீ ஸாப்ரஹமண்ய ஷட்கஷர மகாமங் திரத்தைப் பத்தியுடன் செயித்துக்கொண்டு” என்னும் வாக்கியங்களாலுணர்த்துகின்றது.

(உக) 29

கீட.—சிலம்பன் என்பதற் கருத்தம் யாது?

துரு.—நூபுரமெனுஞ் சிலம்பைச் சரணத்திற் றரித்தவ னெனவும், சிலம்பெனும் மலைகளிலிருப்போனெனவுங் கூறுப.

சிலம்பெனும் ஒவியாம் நாதஞ்சிலம்ப நடிப்பவ னெனவும், நாதனெனவும் பொருளாமாற்றுற் பரவிந்து வின் மேலதாய் பரநாதத்தை நடாத்து நாதாதீத னென்பது கொளப்படும்.

(உக) 30

கீட.—சுரேசன் என்பதற் கருத்தமென்கின?

துரு.—சூரபன்மன் சிங்கமுகன் தாரகன் பானு கோபன் முதவிய அசுரர் புரிந்த செய்கைகளாற் பத னழிந்துபோய உம்பருலகத்தை மீட்டுஞ் சிறப்புறச் செய்து தேவேந்திரற்கு முடிகுட்டி யிரகுவித்தனாக வின் அந்தச் சுரராகிய தேவர்கட்கு ஈசனெனவாம்.

எஞ்ஞான்றுங் தேவர்கட்கு ஈசனென்பதே சிறங்த பொருள்.

(உக) 31

கீட.—சூரப்பகைவன் என்பதற் கருத்தமென்கின?

தஞ்.—சிவனடியாராகிய தேவர், முனிவர்கட்டு இடர் விளைத்த சூரனுக்குச் சத்துருவானவ எனவாம். சூர் - சூரன் என்பதன் விகாரம்.

சூர் என்னும் அச்சங் துன்பமணைத்திற்குஞ் சத்துரு வெனவாம். இஃது ஆண்டலீக்கொடியோ என்னு நாமார்த்தத்தில் விளக்கிய இலக்ஷியார்த்தத்தைப் பொருங்தும்.

(ஈடு) 32

கீடு.—செட்டி என்பதற் கருத்தமென்னை?

தஞ்.—இவ்வியாசம் சூ-வது கடாவிடையிற் சொற்ற உப்பூரி குடிகிழாருக்கு மகனும் உருத்திரசன்மனைனும் பெயர்தாங்கி வைசிய குலத்திருந்தவன் எனவாம்.

அருளெனும் பொருளை அன்பர்மாட்டளித்துவிருத்தி செய் வருத்தகனுகிய செட்டி யெனவாம். [செட்டு = வியாபாரம். அதனையுடையான் செட்டி.]

(ஈடு) 33

கீடு.—செவ்வேன் என்பதற்கருத்தமென்னை?

தஞ்.—செந்திறமுடைய விரும்பப்படுபவன் எனவாம். ஆண்மக எனவுமாமென்பர். வேள்—முருகன், மன் மதன் என இருவரிருத்தலிற் பிரித்துணர் ததுவான் சிறங்கணித்து மன்மதனைக் கருவேளனக் கழறுவதுபோல நிறங்கணித்து முருகனைச் செவ்வேளெனத் தெரிப்பாதாம். கருவேள் தன்னுருவால் தன்றந்தையுருவுங் கறுப் பெனக் காட்டுவன். செவ்வேன், தன் சோதிச் செவ் வருவால் தன்றந்தை யுருவுஞ் சோதிச் செவ்வருவெனக்

காட்டுவன். கருவேன், தனது அனங்களெனும் பெயரால் தன்றந்தைக்கு உடம்புண்டாக்கும் வலியிலையெனக் காட்டுவன். செவ்வேன், தனது வலியால் தன்றந்தைக் கெல்லாவலியு முளவெனக் காட்டுவன். கருவேன், தன்ரெழிலால் தன்றந்தையையும் மாயோனெனக் காட்டுவன். செவ்வேன், தன்ரெழிலால் தன்றந்தையையும் மாயாதீதனெனக் காட்டுவன். கருவேன், ஆன்மாக்கட்குப் பெந்த மங்கை யிச்சையை யெழுப்புவன். செவ்வேன், ஆன்மாக்கட்கு மோக்கி மங்கை யிச்சையை யெழுப்புவன். கருவேன், ஆன்மாக்களைச் சிற்றின்பத்தமுத்துவன். செவ்வேன், ஆன்மாக்களைப் பேரின்பத்தமுத்துவன்.

சோதிசொருபமா யிருப்பவன் செவ்வே ளெனவாம்.

(ஈஸ) 34

ஃட.—சேந்தன் என்பதற் கருத்தமென்னை?

துரு.—“செக்கருஞ் செம்மையுஞ் சேந்து பாடலமும்” எனப் பிங்கலந்தை கூறுமாற்றுனே சேந்து = சிவப்பு ஆகவிற் செந்திறமுடையான், செந்தழல் வடிவா யிருப்பவ ளெனவாம்.

சோதிசொருப பாம ளெனவாம்.

(ஈடு) 35

ஃட.—சேய் என்பதற் கருத்தமென்னை?

துரு.—செம்மையென்னும் பண்புப்பெயர் ஏறுபோய் முதலீண்டு முன்னின்ற மகரமெய் யகரமாத்திரிந்த

சொல்லே ‘சேய்’ ஆகவிற் செங்கிறமுடையான், கட்டிளமையோன், அரன்மகளெனு மருத்தங்கள் கொள் ளப்படும். “செவ்வாய் முருக னிளமை புத்திரன் – இவ்வா றெல்லாஞ் சேயென விசைப்பர்” என்று சே- திவாகங் கூறுதலுங் காண்க. சேயென்பதுதானே பால சுப்பிரமணிய மெனவும் பகரப்படுகின்றது.

அரன்மகளெனு நாமார்த்தமும், சேந்தனைஆலு நாமார்த்தமுமாம். இளமையென்பது என்றும் ஒரு படி த்தாயுள்ள முழுமூலசபாவப்பொரு என்பதை யுணர்த்தும்.

(ஈசு) 36

சீட.—சேவற்கொடியோன் என்பதற் கருத்த மென்னை?

திரு.—ஆண்டலீக்கொடியோனென்னு நாமார்த்தமே- ஆம்.

(ஈஸ) 37

சீட.—தாரகற்செற்றேன் என்பதற் கருத்தமென்?

திரு.—ஏம்கூடபருவத சரகத்திற் கிரெனஞ்சகிரிக் கருகில் மாயமாபுரி யென்னு நகரிலுள்ளவனும், பிரமாஸ் திரத்தை விழுங்கினவனும், வீஷ்ணுகோபித்தேவிய சக்கராயுதத்தைத் தனக்குக் கழுத்தணியாகத் தரித்து வீஷ்ணுவைச் செயங்கொண்டவனும், சூரபதுமனுடைய அனுசனுமான தாரகாசரனைத் தடிந்தோனெனவாம்.

இப்பெயர்க்குரிய இலக்ஷ்யார்த்தத்தை ஆண்டலீக் கொடியோனெனு நாமார்த்தத்தி ஸறிக.

(ஈ.ங) 38

கீட.—தாரகாரி என்பதற் கருத்தமென்?

தந.—இதுவும் தாரகற்செற்றோன்னு நாமார்த்தத் தையே பொருந்தும். அரியென்பதும், செற்றோன்ன் பதும் ஒருபொருட் கிளவிகள்.

(ஈ.ங) 39

கீட.—தெய்வயானைகாந்தன் என்பதற் கருத்த இமன்னை?

தந.—தேவேந்திரபுத்திரியாகிய கஜநாயகிக்கு, காந்தன் = நாயகன் எனவாம்.

பிரபஞ்சம் அணித்தையும் பிரகாசிக்கச் செயற்கு ஆதாரமாய் நிற்கின்ற பிரபஞ்சசுவரிய சருவாதார சைதன்னிய இலக்ஷணமாயுள்ள தெய்வயானையென்னு ஞானசத்தியால், காந்தன் = சுந்தரமா யலங்கரிக்கப் பட்டவ என்னவாம். காந்தனென்பது எப்பொருட்கும் இறைவனெனவுமாம்.

(ஈ.ங) 40

கீட.—தேவசேநுபதி என்பதற் கருத்தமெவன்?

தந.—சம்பவகாண்டத்தின் நூ - ம் அத்தியாயத்து ஏ, கூ - ம் சலோகங்களில் “வேத வேதாந்தங்களின் கரையைக்கண்ட வசிட்டர் முதலிய பிரமவிருட்கள் பிரமாண்டத்தின் மேலுள்ள புண்ணிய சேநுத்திர தீர்த்தங்களால் ஐகத்துருவாகிய ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய மூர்த்திக்கு, பிரமவிஞ்ஞுக்கண் முதலிய சேநோகட்குச் சேநுதிபதி

யாமாறு பற்பல வேதமந்திரங்களை யோதிக்கொண்டு பட்டாபிடேகன் செய்தனர்” எனவருமாறு திருக்கங்களிலில் அம்முனிவர்களான் முடிகுட்டப்பெறறு “எங்களுடைய ஜகத்பதி! ஜகத்குரு! தேவசேஷபதி!” என விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் போற்றெடுப்ப நனிவிளங்கி யிருந்த சேனுனி யெனவும், சிங்கமுகாசுரரைக் கோறல் செய்யு நிமித்தம் எழுந்தருளிய ஞானரு யுத்தகாண்டத்து உடு-வது அத்தியாயத்துள்ளவாறு பிரமன் கொடுவங்கு வைத்த இரத்தினப் பாதுகைகளைத் தில்லிய திருவடிக் கமலங்களிற் பூண்டு அரிபிரமர்கள் *மலர்மாரி சொரிய; இந்திரன் சாமரமிரட்ட; சந்திராதித்தர் தரனக்குடைகள் கவிக்க; அக்கினிதேவன் பகற்றிவத்தி பிடிக்க; நமன் வாளேந்த; சிருதி காகளமுத; வருணன் படிக்கமேந்த; குபேரன் பொன்வெள்ளிலைப்பெட்டி சுமக்க; ஈசானன் சூலம் பிடிக்க; ஏஜீத்தேவர்கள் ஆலவட்டமனைக்க; வாயுதேவன் தேர்கடத்தச் சென்ற சேனுனி யெனவு மாம்.

சம்பவகாண்டத்தின் நடு - ம் அத்தியாயத்து உக - ம் சுலோகத்தில் “மகாசேஜீனகளாகிய ஆத்துமத்திரள்கள் அந்தரங்க புத்தியோடு நமற்கரித்து அவனாது சுவாதி னத்தி விருக்கின்ற காரணத்தால் (பரமேசுரியாகிய) உன் திருமகன் மகாசேன னெனப்படுகின்றன்” என வருமாறு தேவசேஷபதி யென்பது ஆன்மாக்களை ஆனநாயக னெனவாம்.

(ஈக) 41

சீட.—பாவகி என்பதற் கருத்துமென்னை?

* மலர்மாரி சொரிதல், தீவுத்திபிடித்தல்; காகளமுதல், குலம்பிடித்தல் என்பன தென்மேழிப்புாஸ்த்தில் இல.

தநு.—அங்க முடையாளை அங்கியென்பது போலப் பாவகமெனும் அக்கினியை உடம்பாக வுடையாளைப் பாவகி யெனலாம். அவ்வக்கினி, சிவப்ரீரானுடைய நெற்றி நேத்திரத்தினின்றெழுந்த தேஜச எனவறிக. பகவானுகிய முருகையனுக்குப் ‘பாவகாத்மஜன்’ என ஒரு பெயரும் வடநூலார் வழங்குப. அஃது அக்கினி குமாரன் அக்கினிடு வெனும் அருத்தங் தரும். இவ் வருத்தங்கொண்டே சம்பவங்கண்டத்தின் நடு - ம் அத்தி யாயம் கூ-வது சுலோகத்தில் “அடியார்களை (க்கருவி கரணபந்தங் கடத்தி அந்தமாகிய) [நுனி] அக்கிரத் திற்குக் கொண்டுவருதலின் (பரசிவமாகிய) நாம் அக்கினியாவோம். (உமையாகிய) உன் மகன் நம்மினின் ரூவிர்ப்பவித்தது பந்தி அக்கினிடு வெனப் படுகின்றன்” எனவும், கந் - வது சுலோகத்தில் “எமது வீரியம் மேனேக்கிச் செல்லாநின்ற அக்கினினேத்திரத்தி னின் ரூவிர்ப்பவித்தமையாலும் (குமாரனை) அக்கினிடு வென்னலாம்” எனவும், கச-வது சுலோகத்தில் “எமது தேஜசை அக்கினிதேவ னெடுத்துச் சென்றமையாலும் (தேவீ!) உன் மகனை அக்கினிடு வென்னலாம்” எனவும் வருவன காண்க.

பாவகமெனும் வடசொல் சுத்தமெனும் பொருள் பயக்கும். ஆகவீற் பரிசுத்தமுடையான் பாவகியென வாம்.

(ஸ) 42

சி.ட.—மஞ்ஞஞ்ஞூர்தி என்பதற் கருத்தமென்ன?

தநு.—மஞ்ஞஞ் = மயில்; ஊர்தி = வாகனம் எனும் பொருள் பயத்தலின் மயில்வாகன னெனவாம். இவ் வாகனம், சூரபன்மனோடு சமர்புரியுஞான்று வாகனமா

யுற்ற இந்திரனுகியமயிலையும், அச்சுரபன் மனுடைய ஒரு கூற்றி வெழிதீவு வந்த மயிலையும் உள்ப்படுத்திக்கொள்ளும். மயிலை மஞ்ஞஞுயென்பது திசைச்சொல்.

நானுவித விசித்திரதர அலங்கார முக்குணப் பிரபஞ்ச நாமரூப விலாசமான கலாபத்தை விரித்தாடா சின்ற மகாமாயை யெனும் மழூரத்தி வெழுந்தருளி யிருப்பவ ணனவாம். மழூரம் = மயில்; வடகிளாளி.

(சந) 43

சீட.—மாயோன் மருகணென்பதற் கருத்தமெவன்?

துரு.—மாயோனெனும் பெயரிய திருமாலின் சோதரி யாம் பார்வதியாருக்குப் பிள்ளையெனு முறையினிற்பது போல அத்திருமாற்கு மருகணெனு முறையினிற்போ ணனவாம். அற்றுகளின்றே “அனுதினம் விழி துயில்பவர் தங்கச்சிக்கொரு புதல்வோனே” என்றார் அருணவிதாதரும். மருகன் = மருமகன்.

கிருபா சொரூப சத்தி குமாரணனவாம். ஆனந்தப் பொருளென்னலாம்.

(சந) 44

சீட.—முருகன் என்பதற் கருத்தமென்னை?

துரு.—முருகு என்பது இளமை, வாசனை, தேன், அழுகு, திருவிழா எனும் பலபொரு ஜொரு சொல்லாம். ஆகவின், என்றும் இளமையுடையான், தெய்வத் திரு மணங்கமழு மேனியன், கட்டழுகுடையான், திருவிழாவுக் குரிய தேவனுயிருப்போன் முருகணனவாம். இளமை யுடையோனென்பது அரன்மகன், கெளரிநக்தனன், சேய்

என்னு நாமார்த்தங்களையு கல்கும். தேன் இன்பப் பொருளில்வைத் தெண்ணப்படுமாற்றுனே ஆனந்த சொருபன் முருகனெனவுமாம்.*

(சு) 45

சீடு.—முருகு என்பதற் கருத்துமென்ன?

துரு.—முருகனென்னு நாமார்த்தமே ஆம்.

(சு) 46

சீடு.—வரைபகவெறிந்தோன் என்பதற் கருத்து மென்னேயோ?

துரு.—குன்றெறிந்தோனென்னு நாமார்த்தமே ஆம். அங்ஙனம் பகவெறிந்தோனென்பதற்குப் பிளவுபட வெறிந்தோனெனப் பொருள் கூட்டிக்கோடல்வேண்டும். வரை = குன்று.

(சு) 47

சீடு.—வள்ளிமணுளன் என்பதற் கருத்துமென்னை?

துரு.—வள்ளி = (வள்ளி மலையில் வள்ளிக் கொடி படர்ந்த பாங்கர் நடுவின் மானீன்ற காரணத்தான்

*தமிழ் எனும் பெயரிய ஒரு சிறுபுத்தகத்திற் “காட்டேறி, பேய், பூஷாடைக்காரி” என்னும் பெயர்களோடு “முருகன்” என்பதையுள் கூட்டிக்கொண்டு (இத்தேவதைகள் பண்ணைடக் காலத்திற்) “சில்லரைத் தெய்வங்களாக வணங்கப்பட்டு வந்தன” என வரைந்தார் கூற்று, சிலைபேறுறல் இவ்வாற்றினும் மத்தெல்லாற்றினும் கூடாதன்மே.

வள்ளியெனும் பெயர்பூண்ட) வள்ளிமா தேவிக்கு மறைனான் = மணநாயகன் எனவாம். வள்ளி 'லவலி' என்றால் சொல்லப்படும். வடசொல்லாகிய லவலி என்பது வள்ளிக்கொடி யெனும் பொருள்தரும்.

சரியை கிரியையின் பயனெனும் விசேஷ செல்வங்களாகிய குசமங்கள் (=பூக்கள்) விகசிக்கத்தக்க வல்லியெனுங் கிரியாசத்திக்குத் தலைவனெனவாம்.

(ஈ) 48

கீடு.—வாகுலேயன் என்பதற் கருத்தமெவன்?

துரு.—வாகுலை = கார்த்திகை. அதனாற் கார்த்தி கேயனென்னு நாமார்த்தமேயாம். 'பாஹு-லேயன்' என்னும் வடமொழி தென்மொழியில் வாகுலேயன் எனத் திரிக்கத்து.

(ஈ) 49

கீடு.—விசாகன் என்பதற் கருத்தமென்னை?

துரு.—வடநூல்களில் 'விசாகநக்ஷத்ர ஜங்மன்' எனச் சொல்லப் படுதலினால் வைசாகமெனும் வைகாசி மாதத்து விசாகநக்ஷத்திரத்திற் ரேஞ்சினவ னெனப் படுமெனச் சிலர் கூறுப. வி = பக்ஷி, சாகன் = சஞ்சரிக்கிறவன் என வடநூலிற் பொருளாதவிற் பக்ஷி வாகனன் = மயில் வாகனென்ப தினிது பொருந்தும்.

ஸம்ஸ்கருதத்திற் சருவ வியாபியாகிய சிவனுக்கு 'விசாகன்' எனும் அங்வர்த்த நாமமொன்று சொல்லப் படுதலால், அச்சிவனே முருஙன், அவன் சருவ வியாபி யென இந்நாமம் விளக்கவுள்ளதாம்.

(நூ) 50

கீட.—வேலன் என்பதற் கருத்தமென்னை?

தஞ்.—பரமபதியாகிய பரமசிவனளித்த படையர செனும் வேற்படையை யுடையா ணெனவாம்.

மணிகண்டனுகிய சிவபிரான் திருக்கரத்தில் இச்சை ஞானம் கிரியையென்னு மூன்று சத்திகளை விளக்குவதாய் அஸ்திரதேவருபமாய்த் திரிகுலமிருப்பது கடுப்ப, திரிவிதபேதங் காட்டாம லொன்றுய் விளங்கும் அகண்ட சிற்சத்தியையே அஸ்திரதேவருபமா யுடையானெனவாம். சிற்சத்தி யென்பது ஞானசத்தி; அதனால் முருகப் பிரபுவை ‘ஜ்ஞாநசத்திதரன்’ எனவும் வடநூலார் கூறுப.

(நூ) 51

கீட.—வேவிறைவன் என்பதற் கருத்தமென்னை?

தஞ்.—வேவலனென்னு நாமார்த்தமே ஆம். இறைவன் = கடவுள்.

(நூ) 52

கீட.—வேள் என்பதற் கருத்தமென்னை?

தஞ்.—செவ்வேளன்ற பெயர்ப்பொருளில் வேளன் றதற்காய தாற்பரிய முறும்.

(நூ) 53

கீட.—அக்கினிகருப்பன் என்பதற் கருத்தமென்னை?

தஞ்.—அக்கினிட் வெனவாம். ஆதலிற் பாவசி யென்னு நாமார்த்தமே ஆம். கர்ப்பம் - கருப்பமென வீகாரப்பட்டது.

(ஈ) 54

சீடு.—கதிரையீசன் என்பதற் கருத்தமெவன்?

துரு.—அடியவர்க்கருள்புரிய நிமித்தம் இலங்கைத்தீவி ஹுள்ள கதிர்காமமெனுங் தில்வியகேஷ்டத்திரத்தில் திருக்கோவில்கொண்டெடுமுங்கருளியிருக்குங் குமாரகவாமிக்கு உற்ற திருப்பெயரெனக் கூறலாம். கதிரையீசன் என்பது ‘கதிரேசன்’ எனவும் மரீடு வழங்கப்படுகின்றது.

(ஈ) 55

சீடு.—சங்கத்தலைவன் என்பதற்கருத்தமென்கொல்?

துரு.—கலையுணர்புலவ னென்னு நாமார்த்தமே ஆம். சங்கம் = சலவ, புலவர்.

(ஈ) 56

சீடு.—சாமி என்பதற் கருத்தமென்ன?

துரு.—‘ஸ்வாமி’ என்னும் வடமொழி, தென்மொழி யிற் சாமியென விகாரப்பட்டது. சவாமியென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஸ்வம் = சம்பத்து. அதனையுடையான் ஸ்வாமியெனவாம். அந்தச் சம்பத்து, பரம சம்பத்தாக வின் ஆன்மகோடிகட்கு அதனை அருளாலருள் பரம குருவென்று பொருள் படுத்தப்படும். அதனால், ஆசா னென்னு நாமப் பொருளையும் பொருந்தும். வேதத்தீல் வெளிப்படும் ஆன்ம குகையீ விருத்தவிற் குக னென்னும் பெயர் குமாரனென்றுவனுக்கே வழங்கப்படுதல் போல இந்தச் சாமியெனும் பெயரும் அவனென்று வனுக்கே வழங்கப்படுவதாயிற்று. அதனாலன் ரேரு சரவணபவ னிருக்குஞ் சயிலம் சாமிமகையென விளங்குகின்றது. ஆகவின், மகேசுரன்டியாரை மகேசுரரெனச்

சொல்லுமாற்றுத் சாமியினடியாரைச் சாமிகளைச் சொல்லலும் மரபே. இதனை ஏனையோர்க்குச் சொல்லுவதும், யாதொரு பெயரோடு புனைவதுஞ் சிறப்புண்டாக்கும் பொருட்டே ஆம். என்னை? அந்நுவற்றி அத்துணைச் சிறப்பிற்றிருக்கின்.

(இ) 57

சீட.—முத்தையன் என்பதற் கருத்தம் யாது?

துரு.—முத்து = (மணி விசேடம் போல) மேம்பட்ட, ஜயன் = குரு எனப் பொருளாமாற்றுனே பரமாசாரியன் எனவாம். இத்திருநாமம், சிறந்த மேன்மையெல்லாம் விளக்கும் பெற்றியதென்க.

(ஊ) 58

சீட.—அரன்மகனுதியாய் முத்தைய னிறுதியாயுள்ள நாற்பத்தெட்டு நாமங்கட்கும் அருத்த மருளிச்செய்தது போலச் சுப்பிரமணியன் என்னு நாமத்திற்கு மருளிச்செய்யவேண்டும்.

துரு.—சுகுணம் எனும் பதத்திற் குணத்திற்குமுன் வரும் (ஸா) சு - எனும் உபசர்க்கம் விசேடார்த்தம் பயந்து சிற்பது போலவே (ஸாப்ரஹ்மணியஸ்) சுப்பிரமணியன் எனும் பெயரிலே பிரமணியனுக்கு முன்வரும் (ஸா) சு உம் விசேடார்த்தம் பயந்து சிற்பதாயிற்று. பிரமணியன் என்பது பிராமணர்கட்கும் வேதத்திற்கும் முக்கிய தேவ ணெனவாம். ஆதலின், சுப்பிரமணியனென்பது அங்ஙமை விசேட தேவணெனவாம். பிரமணம்—சம்பவ காண்டத்தின் ஒடு-ம் அத்தியாயத்து 20-ம் சுலோகத்திற் “பிராமணர்கட்கு அல்லது வேதங்கட்கு யாம் முக்கிய

தெய்வமாகவின் யாம் பிரமணியமாவோம். பிரிய நாயகீ! குமாரன் அங்குனம் விசேடங்களிற் சுராசுரர் களால் வந்திக்கத்தக்க சுப்பிரமணியனைப்படுகின் றுன்” எனப் பரமசிவன் பார்வதியம்மையை நோக்கிப் பகர்ந்ததாக வருதல் காண்க. இதனுனே, சுருதியில் நாதப் பிரமமாகிய பிரணவ சப்த சக்தியாற் பிரண வத்தின் பூரணப் பொருளாகப் பரமசிவனுபதேசிக் கப்பட் டிருப்பது போலச் சுப்பிரமணியமு முபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; அந்தச் சிவற்குஞ் சுப்பிரமணியத்திற்கும் அனுமாத்திரமேனும் வேற்றுமையில்லையென அறியலாம். வேதம் விளம்புகின்ற இந்தச் சுப்பிரமணியமெனு நாமமொன்றாலேயே வேதத்திற்பிரதிபாதிக்கப்படுகிற பிரமமெனும் பரம்பொருள் குமாரனெனக் கரதலாமலகம்போற் காண்பர் கரிலிலார். சருவான்மாக்களிலும் அந்தரான்மாவாய் அத்துவைதமாயிராங்கின்ற குஹன் எனுங் தொனி எப்படிக் குமாரசவாமிக்குச் சுதங்திரநாமமாக விளங்குகின்றதோ, அப்படியே விசேடப் பிரம சப்தமாகிய சுப்பிரமணிய நாமமும் அவனுக்குச் சுதங்திரமாக விளங்காசிற்கும்; ஏனைய மூர்த்திகட்கு அன்னணம் வீளங்குவதன்று. பிரமா, பிரமசத்தத்தால் விளங்குகின்றாலேயெனின், அவர் பிரணவார்த்தம் வழுவாயுரைத்துக் குமாரனுற் குட்டப்பட்டுப் பெருஞ்சிறையிருந்ததனால் அப்பிரமப் பெயர் அவர்க்குச் சொந்தமாகமாட்டாதென்க. இந்தப் பிரமசத்தம் வேதம், வேள்வி, பெரிது எனவும் பொருளாம். ஆதலாற் பிரமநாமத்தையுடைய சுப்பிரமணியன், வேதநாயகன், வேள்வி நாயகன் எனவுங் கூறப் படுவன். பிறிதொரு பெரிதென்பது உலகமாகவு மிருத் தலின் அஃது அறிவுடைமைச் சித்ததனும் பசுக்களொனவும், அறிவின்மை அசித்ததனும் பாசமெனவும்

இருதிஹப்படும். அங்ஙனம் இரண்டைனையும் ஆளுகின்ற பதிப்பொருள் சப்பிரமணிய மெனவுமாம்.

ஸா = ஆனந்தம், ப்ரஹ்ம = பரவஸ்து. (நயம்) ண்யம் = அதினின் ருதித்துப் பிரகாசிப்பது என வட நூலிற் பொருளாகும். ஆகவே *“ஆனந்தம் ப்ரஹ்மம்” என்றுபதேசித்த சுருதிப்படி ஆநந்தத்தையே சொருப லக்ஷணமாகவுள்ள அவிகார பரவஸ்துவின்பாலுதித்து ஞானப்பிரகாசம், ஞானகாசப்பிரகாசம், சருவ ஞான வியாபகப்பிரகாசம், சத்தஞானசாக்ஷிப்பிரகாசம், சருவ பரிசுத்த பிரமஞானங்த அருட்பிரகாசம், அனுதி சித்கியப்பிரமஞானங்நத சிவப்பிரகாச மென்றோதவுள்ள பரஞ்சோதியாய்ப் பிரகாசிப்பதான அனுபவ சொரு பமே சுப்பிரமணியமென் நறியவேண்டும். இதனால், சுப்பிரமணியமெனும் ஆனந்தம் வெளிப்படுதற்கிடமாயிருக்கின்ற தந்தை, சத்தான பிரமமெனவும் அது சிவ மெனவும் அதனாற் சிவமே பிரமம் சுப்பிரமணியமே பிரமகுமாரன் சிவகுமாரனெனவுமாம்.

இந்தச் சிவானுபவ சொருபமாகிய சுப்பிரமணியத்தை எந்த யோகியும் எந்த ஞானியும் அதனாருளாற்காணுது கரிசறு கதியடைவது எஞ்ஞான்றும் இல்லை யென்பதாக யாஞ் சத்தியமா யுனக்குரைத்தேம். இந்தத் தரிசனத்தையே சிவதரிசனமென்றும், பரவஸ்துதரிசனமென்றும், பிரம தரிசனமென்றும், சோதி தரிசனமென்றுஞ் சிலர் சொல்லுவதுமன்றிப் பல பாடையிற்பலவிதமாகவுஞ் சொல்லுவர். சிற்க.

புராணத்தில் “அசிந்த்யசக்தி” என்னு நாமத்தை முதற்கட்டகொண்டுள்ள ஷண்முக ஸஹஸ்ர நாமங்கட்கும்

* “ஆனந்தம்ப்ரஹ்ம” என்றுபதேசித்த சுருதி, தைத்திரி யோபநிஷத்தின் ஆநந்தவல்லியாம்.

ஏனைய அனந்தநாமங்கட்டும் வழங்கியவாறு வாச்சி யார்த்தமும் இலக்ஷ்மியார்த்தமுங் கண்டுகொள்ள கருத்துளார் கருத்தன்றே.

(ஞக) 59

சீட.—ஸ்ரீமத் - அருணகிரிநாதர், கந்தானுபூதியில்—

“ நாதா குமரா நமவென் நரனார்
ஒதா யெனவோ தியதெப் பொருடான்
வேதா முதல்வின் ணவர்கு மூலர்ப்
பாதா குறமின் பதசே கரனே ”

என மொழிதருமாறு சிவபிரானுனவர் சிஷ்யபாவங்கொண்டு “நாதா குமரா நம:” எனத் துதித்து நமற்கரித்துச் செவிசாய்த்து நின்று பிரணவத்திற்குப் பொருள் ஒதுவாயாக என; அதனை உபதேசித்த பரமாசாரியராகிய பாலசுப்பிரமணியர் அங்ஙனம் ஈசவரற்கும் நாதனென வாயினர். ஆகவே இரண்டுமொன்றென்று முடிக்கும் யாதொரு முடிவு இவ்வுழிப் பேதியாதோ?

துரு. — பிரமதேவன், குழந்தையென அவமதித்துத் துயருமந்ததுபோல மற்றையோரும் ஆகாமற் பரப்பிரமாகிய பால சுப்பிரமணியத்தை ஞானகுருவென் நறிந்துய்யு சிமித்தமும், ஞானதீகைஷயில் இளமை முதுமையின்று; தந்தையும் புதல்வரிடத்து ஞானம்பெறலாம் “சுதனே குருவாஞ்சவாமினா தற்கெனி — னதிகமெய்ஞ் ஞான மல்லவோ வென்றேன்” எனத் தாயுமானுர் சொல்லினரென அநூனையர் அதிர்ப்பது கடுப்ப ஞானமே பெரிது அதைப்பெற்றுக்கொள்ளுஞ்சீடரிலக்கணம் இத்தன்மைத்தென எவருமறியு சிமித்தமும், அஃது உலகில்

அபிவிர்த்தியாகவரு சிமித்தமும் ஐங்கொழில்களுள் அனுக்கிரகத்தையும் ஒருதொழிலாகக் கொண்டுள்ள கடவுள் தாமே சீடராகவும் அவரே ஆசிரியராகவும் நின்று அருணாடக நடித்துக் காட்டினாராகவின் அது பேதியாதன்றே. ஆயின், இவண் ஒன்று விசேடமென்றுணர இடனுண்டு. அதாவது, கல்லாலின்கண் ஜெமூந் தருளியிருந்த பரமாசாரியரே சிஷ்யபாவஞ் செய்தாடி யாற் குருமூர்த்தங்களுள் குமாரகுரு வடிவு பிரதான மென்பதறிவிக்கப்பட்டது : அக்கருணைவழி யாவரும் எளிதிற் பேரின்பப்பேறு பெறலாமென்பதே.

ஈதறியாதார், சிவன் சத்தி குமாரனென்பார் நடிப் பிற் காணப்படும் யாதொரு சரிதத்தை உலக வீயவ காரம்போல்வதா யருந்தம் பண்ணி இங்ஙனங் குமாரன் பெரிதென்றும், அங்ஙனஞ் சத்தி பெரிதென்றும், இங்ஙனஞ் சிவம் பெரிதென்றும் பெரு மயக்கங்கொண் டுமலுவர்.

(கூ) 60

சீட.—சருவ சத்தித்துவ முள்ள கடவுள், குமார மூர்த்தங் கோடற்குத் திருவுளங்கொளின், அங்கிமிடமே பன்னிருகரமுறு ஆறு முகத்திருவருக் கோடலாமே. அது தவிர்த்து அனற்கடவுள் வளிக்கடவுள் வழியாப் புனற்றமருவி மினிர்ந்ததென்ப தென்கொல்?

துஞ்.—அறியாது கடாயினுய்! காரணமின்றிக் காரிய மொன்றுமின்று. யாவையுஞ் சடும் அக்கினியையுஞ் சுடத்தக்கது சிவதேஜசு. அதனைக் குளிர்ந்த காற்று லாற்றும் வலியுடை வாயுவும் ஆற்றுங் திறலுடைய தன்றெனப் பிறர்க்கறிவுறுத்துவான், அவைகளின் கட

வளர்களால் அத்தேஜக்கள் சுமக்கப்பட்டனவென்லாம். *சரவண இலஞ்சியின் மீணுய்க் கிடக்கின்ற பராசர புத்திரர் அறுவருக்குமுற்ற சாபங் தவிர்த்தருள்வான், அப்பரஞ்சடர்கள் பாகீரதித்தட மடைந்தனவென்லாம்.

* இந்தச் சரவண இலஞ்சி இமயமலையிலிருத்தலின் இதனையடுத்துத்தானே நெற்றிக்கட்டபொறிக் ணாறையுந்தந்த முகங்களுடைச் சிலானுருறை கைலாயமலை யிருத்தல் வேண்டும்; அஃநு அப்பிராக்கருத சிவலோகமாதல் யாங்கங்களும்? என்று சித்தாந்த சைவரெனத் தம்மைக் கூறிக் கொள்ளுஞ் சிலர்கடாவுகின்றனர். அவரை நோக்கி நுங்கருத்துப்படி சரவண இலஞ்சியை அடுத்துள்ளு விண்ணுறு எக் கைலாய சிவலோகமும் மல்லாத இமயமலைக்கப்புறத்து வடக்கீழ்த்திசைக் கண்ணதாய (பூலோக கைலாயமெனுங்) கைலாயமலையேயா மென்பதேற் படுமாகவின் விண்ணுறு கைலாயத்தை இலஞ்சிக்கு அண்மைப் படுத்தி யிமுக்கங்கூறவென்னும் நுங்கருத்து ஸிரம்பாதென்றும்,

(தனுர்த்தவமுங்மநாலோகாத் ஸோமலோகமலைக்கிகம்
ஸோமஸ்ஸலேஹாமயாயத்ர நித்யமநிலவதீச்வர :।

தனுர்த்தவமுங்மநாலோகாத் யம்ப்ராப்தோங்வர்த்தமோ)

“உன்மனுலோகத்திற்கும் மேலாகவுள்ளது அந்த அலெனகிக்கோமலோகம்: உமையோடேய்க்கு சோமனைனவிருக்கும் சுசுவரன் எச்சோமலோகத்தில் வசிக்கின்றனனு அது நித்தியம்: உன்மனுலோகத்திற்கும் மேலாயுள்ள அவ்வுலகத்தினை அடைந்தனோன் பிறவியினின்று நீங்கின்னாலுவன்” எனச் சொல்புமினா வாய்சுங்கிதையின் உத்தரபாக மோதுகிள்ள தென்றும் அவர் வாயை அடக்குக. இதன் விவர விரிவுகளோத் தீட்பத்திற் கடவுள் வணக்கச் செய்யஞ்சூரயிற் கண்ணுறவாம். துவாதசங்கத்தின்மேலே கந்தன்றங்கை யிருக்கின்றனனுண்பதைத் துவாதசங்கத்தலமாகிய மதுரையுணர்த்து மென்பதையறியீர்கொலோ? எனக்கடாவியும் அவர்கடாவை மறுக்க.

இன்னும் பல காரணங்கள் பரமனுள்ளத் திருத்தல் கூடுமெனவும் ஊகிக்க வேண்டும்.

(குக) 61

சிட.—நன்று. சூரசங்காரத்தைப் பராபரஞ்சிய பஞ்சமுகப் பிரமந்தானே நேரி லாற்றாது, சண்முகத் திருவுருவங்கொண் டாற்றிய தென்பதென்னை?

தஞ.—அவ்வசரர்க் ளயர்ந்த அருந்தவத்திற்கு அப்பெருமா னிரங்கி அவர்கள் நோக்கம்போலத் தனது சரீரமாகிய சமத்த தேவர்களையும் வென்றிகொள்த தக்க பராக்கிரமத்தையுங் தலைமையையும் வரமா யீந்த நிமித்தஞ் சத்தியைத்தானே ஒரு முகமாகவுடைய ஆறு முகத் திருக்கோலங்கொண்டு அமர்விளைத்தான். அவ்வமர், சிவதவப் பேற்றைச் சிவமே மாற்ற முயன்ற தென்றறி. சமத்த தேவர்களுஞ் சிவனுடைய சரீரமா யிருக்கிறார்க ளன்பதைக் கூர்ம்யாணந் தெற்றெனத் தெரிக்கும்.

(குக) 62

சிட.—அற்றேல், ஈசவரன் அழற்கண் சுடராறையுங் தருபோழ்து அறுமுகமா யிருந்தன னென்று தானே புராணந் தெரிக்கின்றது. அம் முகங்கொண்டசுரரை அட்டிடாத தென்னை?

தஞ.—வீரயாகமெனத் தனது சரீரத்தின் மாமிசங்களையே சமித்தாகவும் உதிரத்தையே நெய்யாகவும் யாகாக்கினியில் ஆயிரம் வருடஞ் சொரிந்தெரிக்கும் ஆற்றலும், விண்ணிலெழுந்து யூபஸ்தம்பத்தின் நுணி யில் விழுந்து கபால மூளைக்கிய வருவிக்கொண்டு அவ்

வக்கினியில் உடலெல்லா மெரிந்தழியச்செய்யு முறுதியு
மாய அரிய கருமங்களை ஆற்றிய அசரர்கோற்கும்,
அரிய தவங்களைச்செய்த அவன் சகோதரர்கட்கும், பர
மேசரர் பரமேசவரி சமேதராக விருடபத்தின் மிசைத்
தரிசனங்கொடுத்துப் பற்பல ஆயுதங்களையும் பதினு
யிரங்கோடி சங்கியைகொண்ட சதுரங்க சைனியங்களை
யும் வாக்குவலியா லுண்டாக்கிக்கொடுத்து வேண்டிய
வரங்களையு முதவியபோது, ஆசா காண்டத்தின் ந - ம்
அத்தியாயத்தில்—

“அபிவாஸமரம்ப்ராப்ய விநாமச்சக்திமவ்யயாம் |

அந்யைஸ்ஸாரகளைர்ந்நாசோ மாஸ்துவோ

[மரணந்தருவம்॥]

“விஷ்ணு முதவிய எல்லாத் தேவரோடு முனக்குப்
போர்நேரினும் நமதழிவற்ற சத்தியாலன்றி மற்றை
யாவரானுமுனக்கு நாசமுண்டாவதில்லை; ஆனாலுனக்குச்
சத்தியமாகச் சாவுண்டு” என வருமாறு திருவுரு
வெடுத்ததென்றும், அது சைவம் பாசுபதம் வாமம்-
பைரவம் காளாமுகம் மஹாவிரதம் என்னும் உட்
சமயமாறுக்கும் அதீத வைதிக சைவசித்தாந்த
மார்க்கத்திற்கும் உரிய கதிகளளித்தற்காய காரண
பிரசன்னமென்றும், சிவபெருமாற்கு ஜம்முகமன்றி
மற்றெருநு முகமுண்டு-அஃது இரகசியமேயன்றி வெளிப்
படையன்று - தேஜசகளை வெளியிடும்போதும் அது
பிரசன்ன இரகசியமே - அந்த இரகசிய முகசத்தி
வேறுருவாய் வெளிப்பட்டுப் பிரகாசித்ததே ஆறுமுகத்
திருக்கோலமாகும் - அதுவே புதுவதல்லாப் புராதனம்-
அதுவே அசரரை முடித்ததென்றும் ஓர்தி.

சீட.—சிவன்பாற் பிரசன்னமான பைரவர், வீரபத்திரர், விக்கிணேச்சுரர், சாஸ்தா முதலான மூர்த்தி களொடு சேர்ந்தவொரு மூர்த்தியாகத் தானே கந்த பிராணையுங் கணிக்கவேண்டும். கந்தபிராற்கு மட்டும் பரத்துவம் பகர்வதென்னை?

தநு.—நீ வெளியிட்ட மூர்த்திகள்மாத்திரஞ் சிவன்பாற்றேன்றினவரல்லர். காமிகாகமத்திலும் ஞானசங்கிதை யிலுமுள்ளபடி கெளாசிகர் காசியபர் பரத்துவாசர் *அத்திரி கெளதமரெனும் ஆதிசைவ வேதியராகிய ஜாந்திருடிகளும், வேறு புராணங்களிலுள்ளபடி துர்வாச முனிவரும், ஜலந்தரனென்னும் அசரனும், இன்னும் பலரும் அன்னணாந் தோன்றினவர்களே. இன்னேருள் ஜலந்தராசரனையாதொரு சீவான்மாவென்பதிற் சந்தேக மேயில்லை. யாதொரு பின்துவில் யாதொரு சீவான்மாவானது ஈசரனுணையால் ஒருக்கொள்ள போலச் சிவ சீற்றத்திற் சிவசங்கற்பத்தால் அவ்வசரனு முருக்கொண்டவ னுயினன். இன்னணமே யாதொரு காரிய நிமித்தம் யாதொரு மூர்த்தஞ் சிவாங்கிசத்தில் ஏற்றங் குறை வாக வுண்டாயிற்றென வறியவேண்டும். அவ்வாறுண்டாய மூர்த்தங்களுள் ஒன்றையொக்குமென்று கந்தமூர்த்தத்தையுங் கணிக்க இடனின்றிச் சிவ பரிபூரணத்துவந் தெற்றெனச் சுருதிகளாற் கோடிக்கப்படுதலின், அம்மூர்த்தி பிரணவப்பொருளாய சச்சி

* சில நூல்கள், அத்திரியை நீக்கி அகத்தியரைச் சொல்லும்.

† இப்படி யுருக்கொள்ளுகலிற்றுனே கண்ணாட்டியிற்றீருன்றை சிவபெருமானது சுந்தரத்தினை யுடர்ப்பாகக்கொண்ட ஆலால் கந்தரர் வரலாறும் கைத்தண்ணப்படும்.

தொன்த பரப்பிரமமே ஆவர். அவரைப் பிரணவப் பொருளாகச் சொல்வதுபோல விக்கினேச்சரரையுஞ் சுருதிகள் சொல்லுகின்றன., அதனுற்றுன் அவ்விக்கி னேச்சரமூர்த்தி சிவபிராற்கு முத்தபிள்ளையாராயினர். சத்தையுஞ் சித்தையும் நீங்காத ஆனந்தந்தானே சித்தின் பூரிப்பாக முத்தபிள்ளையாராகவும், சத்தின் பூரிப்பாக இளைய பிள்ளையாராகவும் விளங்காங்கிற்கு மென்க. இங்கியாயத்தைச் சித்தாகிய உழையவ ஞருவினின் று விநாயகர் வெளியாயிலு ரெனக் கைவ பூரண ஞானசங்கிதை ஒடி - ம் அத்தியாயத்துப் கன, கா - ம் சுலோகங்களிலும், சத்தாகிய சிவபிரானின் இலலாட நேத்திரத்தினின்று கந்தர் வெளியாயின ரெனக் காந்தபூரணத்தும் வருஞ் சரிதங்களாற் றெளிக. ஆன்மாக்களை யிரகுவிக்குங்கிமித்தந் தந்தையாகவுங் தாயாகவுங் குமாரர்களாகவும் விளங்கியுள்ள மூர்த்தங்கள் பிரணவ சொருபத்தில் அடங்கும். அந்தப் பிரணவப்பொருள் கந்தகவாமியாகவின் அது சிவமயமாயும், சத்திமயமாயும், கணபதிமயமாயும் விளங்கும்: அத னுனே சத்தியாக நாடினார்க்குச் சித்தியின்பத்தையும், சிவமாக நாடினார்க்கு முத்தியின்பத்தையும் கல்கு முழு முதற் பரம்பொருள் முருகவேளன அறிதி. இன்ன மும் தன்வயத்தனுதல், முதலிலனுதல், உடம்பில னுதல், எல்லாநலமு முளனுதல், எங்கணும் வியாபக னுதல், எவற்றிற்குங் காரணத லெனும் ஜூசவரிய குணம் ஆறையு முடைய ஷாட்குண்யன் சரவணபவ னெனவுமனர்.

இம்மூர்த்தி, சிவாலயங்கடோருஞ் சத்தியையுஞ் சிவத்தையும் நீங்காதிருத்தலினால் இம்மூர்த்தியைச் சிவாலய வழிபாடுசெய்யும் யாவுளெனுவன் சத்தியை வழி படுவதுபோல அவசியம் வழிபடல் வேண்டும். செய்யா

விடிற் சிவத்தை அவமதித்த அதிபாதகமெய்தும். மூன்றுமொன்றென முடித்த முடிவில் இப்படிப் பேத முண்டாக்குவதென? எனின்,—அங்ஙனம் விலக்கி வழி படுதல் பேதமாமேயன்றி விலக்காமல் வழிபடச் சொன்னது பேதமாகாதென்க. விலக்கி வழிபடு பேதம் பிடைதருமென்றாகுச் சம்பவகாண்டத்தின் ஈரு - ம் அத் தியாயத்துப் கூ, கூ - ம் சுலோகங்களில் “மிகச் சிரேஷ்டமான பிரபு குமார முர்த்தி யென்பதைக் கவனியாது ஒரு குழந்தையென நினைத்துப் பிரம தேவரானவர் மகேசுர சன்னிதான த்துக்குச் சென்று விட்டனர்: அங்கு மகாதேவனை நெடுநேரம் பத்தியோ டாராதித்து விடைபெற்றுச் சாத்தியர்களுடன் சத்திய லோகஞ் செல்ல வெளிவந்தனர்” என வருமாறு சிவபிராணைமட்டும் மதித்து நனிபூசித்துக் குமாரதெய் வத்தைப் பூசியாது வந்த பிரமதேவர் அக்குமார தெய்வத்தாலே தண்டிக்கப்பட்டுத் தனது தொழிலும் பவுள்கமிழந்து துயருமிழந்து சிறையிருந்தாரெனுஞ் சரித்திரமே சான்றூருகும். இன்னணம் பிதாமகனுகிய பிரமதேவரே தண்டிக்கப்படுவரேல் ஏனையோர்கதி யென்னாகு மென்பதை நீயே மதி. இங்ஙனம் சைவ சமயாச்சாரியராய ஸ்ரீமத் - ஞானசம்பந்தராதி நால் வருஞ் சிவாலயவழிபாடு செய்து பாடிய பாடல்களிற் குமாரனை வழிபட்டமை வெளியாகவில்லையே எனச் சிலர் சொல்லத் துணிந்தக்கால் அன்னேர்க்கு, அன் னேர் பாடல்களுட் சிவசத்தியைத் தனித்துத் துதித் தல் காணப்படாததுபோலச் சிவகுமாரனையுங் தனித் துத் துதித்தல் காணப்படவில்லை. அதனால் சச்சிதா னாந்தப் பிரமாகிய சிவம், தந்தை தாய் குமார னென முர்த்தங்கொண்டு நிற்கும்நிரவிலே தம்மை ஆண்டருஞாங் குருவாய் முன்றூடர்புபற்றி எந்த

மூர்த்தம் பிரசன்னமாமோ அந்த மூர்த்தத்தையே பூரணப்பொருளென வழிபடல் சற்சீடர் கடப்பாடென் புது கொண்டு அங்கால்வருந் தங்களை ஆட்கொண்ட கோலத்தையே விவரித்துப் பாடி வழிபட்டாரென விடையிறுக்கவேண்டும். அவ்வாறே ஸ்ரீமத்-அருணகிரி நாதருந் தம்மை ஆட்கொண்ட குமார மூர்த்தத்தையே விவரித்துப்பாடி வழிபட்டாரென்பது முன்மை. இவ்வாறு நடந்தோரும் பல காலங்களிற் பலராவரே. அருணங்தி சிவாசாரியருந் தம்மை ஆட்கொண்ட குருவாகிய மெய்கண்டதேவரைத் தானே பரசிவ மாதிய முழுமுதற்கடவுளென இருபானிருபஃதிற் பாடித் துதித்திருக்கின்றனர். ஆட்கொண்ட பெருமானைப் பாடுவோர் ஆலய வழிபாட்டின் முத்திற மூர்த்தங்களை யுங் தங்தம் பெருமானுகவே கருதி வழிபடுவர். அதீத சிவானுபவத்திலும் மூர்த்திபேதம் அற்ற சச்சிதானந்தப் பிரயிம் ஒன்றே கண்டு மகிழ்வர். அதனாற் பேதமின் றெனவும், இது திருவருட் செல்வர்கட்கொத்த நடை யெனவும், பிரமாவைப்போற் சீவபோதமுளைப்பாற் பராமுகங்கொன்வோர் நடையே பேதமெனவும் அறியலாம்.

பைரவர், ஸ்ரீ காலாக்கினிருத்திரரோடு சங்கார நடாத்துபவராவர்.

(க்ஷ) 64

சீட.—ஷாட்குண்ணயமும் பொருந்திய பரமேசவரர், இந்தச் சண்முகத்தோற்றம் நாமே, அது எமது பூரண மென் றருளியதற்குப்பிரமாண முன்டுகொல்?

தரு.—நமச்சிவாய மந்திர தெய்வமானது பார்வதி தேவியை நோக்கி “நான் சிருட்டியாதி ஐந்துதொழிற்

கதிபனும் ஜங்து திருமுகமடையோனு மாகிய சதா
சீவன்: நீ பலவாறுகளிருப்பினும் ஒரு திருமுகமடைய
பரமேசுவரி: குமாரன் உனது சவருபத்தையும், எனது
சவருபத்தையு மொன்றாகக் கொண்டுளோன். ஆகவின்
அவன் சண்முகனென விளங்குகின்றனன். மேலுமவன்
பிரபஞ்சங்களி னிமித்தம் ஜங்தொழிலும் விளையாட்ட
டாகவே புரியும் வல்லுந னவன்’’ எனச் சம்பவ
காண்டத்தின் நடு - வது அத்தியாயத்து எ, அ - ம்
சலோகங்களிலும், “முருகனுகிய அவன் ஒளிப்பொருட்
கெல்லாம் மிக்க ஒளி யுடையோனும் இணையற்ற
பரஞ்சோதிப் பொருளுமாவன். அவனது பேரொளிக்கு
முன்னே இரவி மதி உடுக்களைல்லாஞ் சோபியா.
அப்பெரிய அவனைக்கெதிரில் இம்மின்களும் அக்
கிணியும் எவ்வளவினவாகும்! சருவமும் அவனருளால்
விளங்குவனவன்றி வேறில்லை’’ என உஎ, உஅ - ம்
சலோகங்களிலும், “இவ்வருவம் அவனுக்குச் சபாவத்தி
லுள்ளது. வேறென்றே வெனின் ஸ்தாபர ஜங்கம
மயமாகிய புவனங்களினுருவம். அதற்குச் சவர்க்கமே
சிரம்: வானமே நாடி: ஏழூகீழுலகே பாதம்: அக்கினி
ஆதித்தன் சோமனென்பவைகளே முக்கண்: திசைகளே
புயங்கள்: ஒடதிகளே உரோமங்கள்: பஞ்சமஹா
ஷதங்களே புலன்கள்: பஞ்சதன்மாத்திரைகளே அப்
புலன்களின் விடயம்” என ந௦, நக, நந - ம் சலோகங்
களிலும், “உலோகானுக்கிரகார்த்தமான சண்முகத்திரு
வருவடைய இம்முர்த்தியின் திருவடிகளிற் பக்தி
பண்ணுகின்றவ ரெவரோ அவர் தேவரானும் வணங்கத்
தக்கவரும் எனக்குமுனக்கும் மிகப் பிரீதியுள்ளவரு
மாவர்” என நடு, நக - ம் சலோகங்களிலும், “உன்
குமார இுத்தரவினுலேயே அக்கினிதேவன் தனது
காரியத்தை நடாத்துகின்றனன்: நமன் பாபிகளோ

வாணிலில் கோய்களானும் மரித்தபின் நரக யாதீன் களானுங் தண்டிக்கின்றனன் : நான் முகன் நவப்பிரசா பதிகளுடன் சிருஷ்டி செய்கின்றனன் : நாராயணன்-திதிசெய்கின்றனன் : காலாக்கிணிருத்திரன் பிரனய காலத்திற் சருவசக சங்காரஞ் செய்கின்றனன் : பிராணி களைப் படைக்கின்றதுஞ் சங்கரிக்கின்றதுங் காலந்தான் : அக்காலமோ, இச்சுப்பிரமணியன் கைவசத்துள்ளே” என ஈச - முதல் சன - வரையிலும் ஸ்ரோகங்களிலும், “யாவராலும் இம்மூர்த்தியின் கண்ணியமுடைய உத்தரவை மீறமுடியாதன்றோ? இப்புவனம் மலைகள் சாகரங்கள் பானுமதலிய ஒளித்திரன்கள் விட்டுணு முதலிய தேவர்கள் சருவ சராசரங்கள் ஆகிய எல்லாஞ்சு சுப்பிரமணியனது திருவாக்கின் கட்டளை வசமாகவே யிருக்கின்றன” என சக, ஈ-ம் ஸ்ரோகங்களிலும், “கந்தன் சகலதேவ சுவரூபனும், சகலஸ்ரோக சுவரூபனும், சகலப்பிராணி சுவரூபனும், நித்திய சாக்ஷாத் பிரமசுவரூபனுமாவன். கிரிகுமாரீ! உலகிலே சித்து அசித்தென்னும் பொருள்களுள் எதனிடம் மகிழை இலக்குமிவிலாசம் தார்ட்டிய மென்பன வனவோ அவையெல்லாம், குமாரன் மகிழையில் ஒரு இலேச விலாசமே யென்பதையுணர்” என ஈச - வது அத்தி யாயத்து ஈ, ச - ம் ஸ்ரோகங்களிலும்,

“அனப்பிலா உருத்திர கோடிகளுள் இம்மூர்த்தியே காலாக்கிணிருத்திரன். சங்கு சக்கரங் தரித்த அனேக விட்டுணுக்களுள் இம்மூர்த்தியே மகாவிட்டுணு. பிரசா பதிகளுள் இம்மூர்த்தியே பிரமா. மனுக்களுள் இம் மூர்த்தியே சுவாயம்புமனு. தேவர்களுள் இம்மூர்த்தியே தேவேந்திரன். தேசுப்பொருள்களுள் இம்மூர்த்தியே அக்கிணி. பிதிருலகருள் இம்மூர்த்தியே இயமன். இரக்ஷிஷாகளுள் இம்மூர்த்தியே நிருதி.நீர்ப்பிராணிகளுள்

இம்மூர் த்தியே வருணான். பலவான்களுள் இம் மூர் த்தியே வாயு. கந்தருவர்களுள் இம்மூர் த்தியே சித்திர ரதன். திரவியவான் களுள் இம்மூர் த்தியே குபேரன். திக்குப் பாலகர்களுள் இம்மூர் த்தியே ஈசானன். திக்குக்களிறுகளுள் இம்மூர் த்தியே ஜரா வதம். நதிகளுள் இம்மூர் த்தியே கங்கை. ஏகாதச ருத்திரர்களுள் இம்மூர் த்தியே சங்கரன். அட்டவசக் களுள் இம்மூர் த்தியே பாவகன். துவாதசாதித்தர் களுள் இம்மூர் த்தியே விட்டுணுவெனும் ஆதித்தன். வைத்தியர்களுள் இம்மூர் த்தியே அச்சவினிதேவர். சர்ப்பங்களுள் இம்மூர் த்தியே வாசகி. மிருகங்களுள் இம்மூர் த்தியே சிங்கம். பறவைகளுள் இம்மூர் த்தியே கருடன். பிரம விருட்சிகளுள் இம்மூர் த்தியே வசிட்டன். தேவவிருட்சிகளுள் இம்மூர் த்தியே நாரதன். விருஷ்ணங்களுள் இம்மூர் த்தியே அரசு. இன்னும் இவ்வுலகில் தேவர் மானுடர் விலங்கு முதலிய பிராணிகளிற் காணப்படுகிற பராக்கிரமம் சம்பத்து காந்தி கல்வி அறிவென்னும் அனைத்தும் இக்கந்தமூர்த்தி மகிமையே யென்பது சிச்சயமென இங்ஙனான் சுருங்கச் சொன்னேன். விரித்துச்சொல்லத் துணியின் நூறு கோடிவருடம் இடைவிடாதோதினு முடிவுபெறுவதன்றே” என எ - முதல் கச - வரையிலுள்ள சுலோகங்களிலும் பரமசிவன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருமொழி களாக வருமுன்மை யுணர்க. முடிவுபெறுவதன்றே என்முடியும் கச - ம் சுலோகம்—

“ஸம்கூதிப்போக்தாவிபூதிஸ்தே புத்ரஸ்படுவநேச்வரி ।
நசக்யம்விஸ்தராத்வக்தும் வர்ஷாகாடிசதைராபி ॥”

என வருவதே. தென்மொழிப்புராணத்துத் திருவிளையாட்டுப் படலத்தில்—

(ஆதவினாமது சத்தி யறுமுக னவனும் யாரும் பேதக மன்று னம்போற் பிரிவிலன் யாண்டு நின்றுன் ஏதமில் குழவி போல்வான் யாவையு முணர்க்கான் கிரும் போதமு மழிவில் வீடும் போற்றினர்க் கருள வல்லான்.)

“ஆதலால், அறுமுகன் நமது சத்துவத்தினைக் கொண்டவன். அவனுக்கும் நமக்கும் பேதமின்று. நம்மைப்போன்றே சராசரப் பிரபஞ்சங்களிற் பரிபூரண மாகத்தோன்றி சிற்கின்றனன். குற்றமிலாத குழந்தையை யொப்பான். எல்லாந்தெரி சருவஞ்ஞன். தன்னைப் பத்தியுடன் கூசித்துப் பணியும் புண்ணியவான்கட்கு இம்மையிற் சகல சம்பத்துக்களையும், ஞானபோதக முதலான பேறுகளையும் நல்கி மறுமையிற் சலனமறு மோக்ஷத்தையுங் தரவல்லுஙன்” என்பதும் பெறப்படும். இன்னவாறு பரமன் பகர்ந்த உண்மையாக வருங் தின்மையெலா மோர்தி.

(சுடு) 65

சீட.—இன்னுமோரைய மறுக்கவேண்டும். சம்பவ காண்டத்து நட - வது அத்தியாயம், சு, எ - ம் சுலோகங் களிற் “சுப்பிரமணிய! நீ நமது கட்டளையின்படி சுரர் கட்குப் பகைஞராய சூரபதுமா சிங்கமுகன் தாரக ணென்னும் அசரரைப் புத்திர மித்திர பெந்து வருக் கங்கள் சகிதம் இப்பொழுதே சங்கரித்து வீடு. எங்க னும் அபஜை பீநரிடாமல் சிற்கு வெற்றி யுண்டாகுக” எனக் கூறுமாறு சூரசங்காரஞ் செயற்கு சூலபாணிவர முதவிற்றென்பது காண்கின்றுமன்றே; இவ்வரம்பெறு முன்னம் அறுமுகச்சிவ னற்றிய அற்புதம் யாதேனு முண்டுகொலோ?

தஞ்—பரமபதியான சிவன், அவனுக்கும் நமக்கும் பேதமின் ரென்றருளியபொருளைக் கவனியா திதனைக் கடாயினுய்! ஜங்தொழிலும் அவன் ரூழில் கண்டாய். கேள்: பகவானுகிய முருகனுடைய சொந்தத் திருவிளையாடலோ அளப்பில். அவற்றுட் சிலவறைதும்: இவ் வியாசத்துப் கக - வது கடாவிடையில் விளக்கிய கார்த்திகையின்னர் அறுவருக்கும் ஒவ்வொரு குழந்தையாயிருந்து அவர்முலையமிழ்துண்டு தாமரைத் தவிசிற் படுத்திருக்குஞ் செவ்வி, அம்மாதரார் தனதற்புதாந்தரிந்து போற்றியிருக்கும்பாக்குத் திருவளத்தென்னி,

“சேயில மெருவ னேபல் சிருருகுக் கொண்டு எம்முன் ஏயெனு மனவை தன்னி வெண்ணில்பே தத்த னாகும் ஆயினிக் குமர னூட வறிவரி தெமக்கு மெல்லா மாயரு மியற்ற வல்லன் வரமபிலா வறிவன் மாதோ”

என வருங் தூக்கின்படி ஒவ்வோருருவமும் ஒவ்வொரு திருவிளையாடல் உஞ்சறுமாருக ஒரு கணப்போதில் அலகிலாவருவங்கள் தன்பாற் ரேண்றச்செய்து அவ்வருவங்களைத் தனதகம் மறைத்தருளிய மாயாமயக் குமாரனுய் விளங்கியிருந்தனன். இதனுற் குமார தெய் வத்தின் திருவருவம், ஆறு சிரத்தையும், பன்னிரு கரத்தையும், இரண்டு திருவடியையும், ஈராறுசெவியையும், ஆறுநாவையும், பன்னிருநயனத்தையு முடைத் தென் அளவுபடுத்தற கமையாமல் அவை எண்ணில வடைய திவ்விய தெய்வவடிவ சிந்தாமணியாயுளதென் றுணரலாம். அற்றுகளினான்றே வீரபாகுதேவர் குமார சுவாமியைத் தரிசித்தனான்று, அத்தேவர் விளம்பிய விளக்கமாகத் திருச்செந்துராத் தலபுராணத்தின் விசவரூப வத்தியாயத்தில்—

“அளவிலா வானன மனவிலா நீன்குழழு
அளவிலா நீன்விழி யளவிலா நாகிகள்

அனவிலா துயர்கர மனவிலா நின்னுடி
வளவிலா மறைகளா கமமுநா டரியதால்”

எனவும் வரக்காண்கின்றேம். பின்னர் அப்பெருமான் உழைமுகிலீப் பாலுண்டு பார்வதி பரமேசரருடன் கயிலீக்கெழுங்தருளி அங்கு நவ வீரருடனும் இலக்ஷ்மிருட னுங் கூடியிருக்குங்கால், சத்த சமுத்திரங்களையுங் காலாலுடைத்துவிட்டுச் சங்கமஞ்செயச்செய்து குலா சலங்களைக் குந்தத்தாலே துகள் துகளாகத் தகர்த்துத் திக்குக் களிறுகளைப்பற்றிச் சமூற்றியெற்ந்தாடின். குரியனுடைய பசும்பரிகளிலும், சந்திரனுடைய இரத்த் திலும், இந்திரன் அக்கினி இயமன் நிருதி வருணன் வாயு குபேரனென்பார்களுடைய யானைகளிலும், குதிரை யினு முயர்ந்து மகிமையுடைத்தாய ஓரமுகிய யாட்டுக் கடாவிலும், மிக்குன்னதமாய ஒரு சிங்கத்தின் மீதும், புவி மான் சரபராஜ என்பவைகளிலும், கருடன் அன்னம் முதலிய அனேகம் பறவைகளிலுமேறி அன்த விணேத சாரிவரிசைகளைக்காட்டி விளையாடினன். அங்குணர்ச் சிறுகுழவியாகி யெவ்வுலகப் பெண்களுமெடுத்து ஆமோதங்கொள அவரவர் மடிமீதும் விளங்கியிருந்தனன். மேல் தலையெங்கும் நரைத்துக் கண்காதுகள் மழுங்குற்றுக் கரத்தொரு தடியுன்றியுள்ள ஒருபெரிய விருத்தர்போலாகித்தேவர்குடியின்றிப்பாழாக்கிடக்கும் பட்டணங்களை முன்னெடுப்பவாக்கி யிரகுவிப்பதிற் கவலீ யுற்றவனுக அங்குத்திரிதரா நின்றனன். மேல் பட்ட மரங்கள் துளிர்க்கும்படிக்கும், விலங்குகள் மேயுங்கொடுத்துக் கேட்கும்படிக்கும், மேகங்கள்வானிற் சூழ்ந்து கொள்ளும்படிக்கும் மதுர மான சுரத்துடன் வீணைமீட்டினன். ஒரிடத்திற் கொங்கைகள் நிமிர்ந்த மங்கையர்மனங் காமன்வசமாட்படி வேய்ந்துமல் இனிதூதினன். இன்னே பலவிளையாடல்

புரிந்த அப்பெருமான், பின்னரிவ் வண்டத்துக்கு வெளியிலுள்ள அனேகங் கோடி அண்டங்கட்டுங் தன் ஞுடைய கணங்களோடு போந்து நெடுங்காலமாகச் சொலற்கரும் பாலலீலைகள் பலபுரிந்து, பின்றைச் சிறு மழவாய் மகாமேருவின் மத்தியில் விளங்கி அப்பரு வத்தைக் கிடுகிடென் அசைத்துச் சிகரங்களைப் பறித்துச் சிறங்த திசைகளில் வீசிநின்றனன். அதுகண்ட இந்திரன் வடவாழகாக்கினியெனக் கணன் று வெகுண்டு திக்குப் பாலகர் முதலாய தேவர்களோடு எம்பிரானுகிய தம்பிராஜை வளைந்து பொருது, தனக் குறுதியாம் வச்சிராயுதத்தையும் அவ்வற்றுமுகப் பெருமான் பேரி வெறிந்து அது பொடி பொடியாப் பறந்த பின்னர் அப் பெருமான் விடுத்த ஒரம்பினால் ஐராவதத்தைச் சாகக் கொடுத்து நான்கம்புகளாற் றனது கிரீடம் சூவசம் கவசமென்பனவும் இழந்து மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தனன். அங்ஙனம் பின்னும் பெரும்போர் புரிந்த இயமைன் ஐந்து பாணத்தானும், அக்கினியை மூன்று களையானும், வருணைன நான்கு வாளியானும், வாயுவை இரண்டு சரத்தானும், சூரியை மூன்று சாயகத்தானும், சந்திரைன ஒரம்பினானும், மற்றைய ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரத்திரத்தானும் விசாகப்பெருமான் வீழ்த்து வித்தனன். பின்பு இச்செய்தியை நாரதராலறிந்த பிருகற்பதியாவர், கந்தபகவா னருகுற்று அவனை அனேக தோத்திரங்களாற் களிப்புறச் செய்து நசை இய பிரகாரம் அப்பிரபுவானவன் யாவரு முன்போலெல்மு மாறு கடாக்ஷித்தனன். பின்பு தேவேந்திராதி தேவர்கட்டுத் தளதுப் பாரமேசரவடிவமாகிய மகாவிசவருபத்தைக் காட்டித் தரிசிக்கும்படிக்குங் கடாக்ஷித்து ஆவரணி த்து இனி, ஸீயிர் கேட்க வேண்டிய வரங்களைக் கேட்டுக் கொண்மினைன்றருளினன். அஞ்ஞான்று “தேவர்களை

யும் என்னையும் அடிமைகொண்டு காக்கவேண்டும்” என வேண்டிக்கொண்ட திரிலோக சக்கிரேசவரனுகிய தேவேந்திரனையும் ஏனைய தேவர்களையுங் கடைக் கணித்தருளி “நீங்க னைவரும் எமக்குப் படைகளாக வும் யாழுங்கட்குத் தலைவனுகவுமிருந்து சூரதுதிய அசரர்களை வேருடன் களைத்து துரிதத்திலே தேவர் களுடைய சம்பத்தை எமது வீரலக்ஷ்மியுடன் கொடுவருவாம். அதுபரியந்தம் நீவீர் வாடன்மின்” என் மருளிச்செய்து “இன்னதோரண்டந் தன்னி லெம்மில்வேறுற்ற வெல்லாந்—தொன்னெறி யாக வென்றோர் தூமொழி சூரன் கூற” என வருமாறு தனது திருவிளையாடலான் மாறுபட்ட அணைத்தையும் “யதாப் பிரகாரமாகுக” எனுமொரு சொல்லளவில் ஆகக் கண்டு வெள்ளியங்கிரிக்கு அணித்தாயுள்ள ஒருவரையில் தேவர்கள் விருப்பின்படி தெய்வகம்மியகைய துவட்டாவால் நிருமிக்கப்பட்ட ஆலயத்தின்கண் ஒரு சிங்காதனத்தில் அவ்விண்ணுறை விபுதர் ழசிக்க வீற்றிருந்தனன். அதனாலது கந்தகிரியென்று சொலப்படுமால்.

பின்பு கந்தகவாமி, திருக்கைலையையடைந்து கைலாசவாஸிலில் நவவீரர் இலக்ஷ்மிருக்கின்ற ஞான்று, பரமசிவப் பிரீதியாக நாரதமுனிவர் செய்யும் யாகத்தின் மந்திர மாறுபாட்டாற் சிவந்தமேனியுடன் காலிலே தண்டை சிலம்புகளோடு பிறந்த வளிய யாட்டுக்கடாவொன்று அட்டகஜங்களும் வெருவற உலகமுன்றுங் கலங்குற உலாவுகின்றது; அதனையடக்கவேண்டுமெனுப் பிரார்த்தித்த முனிவர் தேவர் முனிஸிலையில் வீரபாகுதேவரை நோக்கி நீ அக்கடாவைவப் பிடித்து வாவென ஆஞ்ஞாபித்து அவ்வணம் அவர்கொடு வந்தவுடன் அதன் மீதேறிப்பவளிவந்து

அதனை வாகனமாக்கிக்கொண்டனன் அவன். இங்னும், சம்பவகாண்டத்தின் நூ - ம் அத்தியாயத்து சாகு - ம் சோலோகத்தில் “தேவமுனிவராகிய ஸ்ரீநாரதரை யொத்த மஹாத்துமாவாய இந்த நாரதமுனிவர்” என வருதவின் தேவமுனிவராய நாரதரல்லாத வேறொரு நாரதரே யாட்டுக்கடாவுண்டாய யஞ்ஞ மிழைத்தவரென அறிக.

பின்னர், “முகத்திலொன்றதா வவ்வெழுத் துடைய தோர் முருகன்” என வருமாறு தன்னுடைய சண்முகங்களிலொன்றுக் விளங்கும் ஒமெனும் பிரணவத்திற்கு “யானே பொருள்” எனச் சம்பவகாண்டத்தின் நாடு-வது அத்தியாயத்து ஈக - வது சோலோகத்தில் வருமாறு பிரம னுரைத்தது தப்பென்பதாக நான்கு தாடிகளோடுள்ள அந்தப் பிரமனை,

நந்த புராணம்

“எட்டெடா னைதவக் குடிலையின் பயனினைத் தென்றே கட்டு ரைத்திலன் மயங்கலு மிதன்பொருள் கருதாய் சிட்டி செய்வதித் தன்மைய தோவெனாக *செவ்வேள் குட்டி னைய னன்குமா முடிகளுங் குலுங்க.

*இங்னும், “வீரபாகுவென்பார் திசையெங்கு மொலிக் கும்படி கைமுஷ்டியால் அயன்மீது சடசடவென அறைந்து கந்தகிரிக் குகையுழி அந்தப் பிரமனை அடைத்துவிட்டனர்” என்று வடமோழிப்புராணம் வழுத்தும். பின்னும் அப்புராணங்தானே உபதேசகாண்டத்தின் சூசு - வது அத்தியாயம் நாடு, நாச - ம் சோலோகங்களில் தென்மோழிப்புராணந் தெரிப்பது போல “அஞ்ஞான்று கந்தன், சீற்றத்தோடு அந்தப் பிரமனைத் தலைமீது முஷ்டியாற் குட்டிச் சிறையிட்டு” என்றியம்பும்.

மகைபு ரிச்திடுஞ் சிவனருண் மதலீஸமா மலர்மேல்
உகைபு ரிச்தவன் வீழ்தரப் பதத்தினு ஆகைத்து
நிகைபு ரிச்திடு பரிசன ரைக்கொடே நிகளச்
சிகைபு ரிச்திடு வித்தனன் கந்தமார்ஞ் சிலம்பில்.”

பழங்குடித்தல புராணம்

“பொன்னி ஞானமுடி குருதிகொப் பளிக்கவோ புடைத்துத்
தன்னி ருஞ்சிலம் படியினால் வீழ்வுறத் தன்னிக்
கன்னி வாட்தோட் கணங்களை நோக்கலிற கடிதிற
றுன்னி யன்னவ ரயன்றனைச் சூழ்ந்துகைப் பற்றி”

என்னுஞ் செய்யுள்களின்படி சிரசுபுண்ணுறைத் திருக்கரங்
கொடு குட்டி உடல் வீழ்தரத் திருக்கால்கொடு மோதிக்
காலிலே தலையிடுவித்துக் கந்தசயிலக் குகைக்கட்ட
சிகைப்படுத்தியும் வைத்தனன். அந்தப் பிரமதேவனது
சிருஷ்டியைத் தானே நடாத்தினன். விண்டு சூமாரி
களாய அமிர்தவல்லி சுந்தரவல்லி யென்பாரின் தபத்திற்
கெழுந்தருளிச் “சின் னுட்களின் மேல் நுங்கள் மன த்தைப்
ழரணஞ் செய்வேன்” என்று அனுக்கிரகஞ்செய்து ஆவ
ரணமாயினன். இவையெல்லாஞ் சூரசங்காரார்த்தஞ்
சிவாஞ்ஞாஞ் பிறக்குமுன்னர் நடந்தனவே.

(கக) 66

சிட.—அருளியவாறு அத்தகைய சத்தியடைக்கட
வுள், சம்பவகாண்டத்து ரூ. - வது அத்தியாயத்துளவாறு
உமாபதி யாலளிக்கப்பட்ட பன்னிரண்டாயுதம், இலக்ஷந்
குதிரைபூட்டிய ஓரிரதம், ஒரு பொற்கவசம், இரண்டம்புத்
தூணி, ஒரு கரவாளமெனும் பெரிய கத்தி யென்பவை
களையும், நவசத்திகளின் புத்திரராய நவ வீரர்களையும்,
இலக்ஷம் வீரர்களையும், நூற்றெட்டுப் படைத்தலீவர்களை

யும், இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூத சைனியங்களையும், விஷ்ணு முதலிய தேவர்களையும் துணையாகக்கொண்டு சென்று தகுவரோடு சமர்விளாத்தன என்பதென்னை?

துரு.—ஆன்மாவானது, ஒன்றைக்கருதி நடைகொளும் போது, அதற்கு அங்கமாகிய உட்கருவி புறக்கருவி களும், உபாங்கமாகிய ஆயுதம் முதலியனவுங் கூடவே செல்லு நிரல்போல அவ்விறைவன் சென்ற நிரலுமாம். சமத்த தேவர்களுஞ் சிவனுடைய சரீரமா யிருக்கின்றன ரென்பதை கூ-வது கடாவிடையிலேயே யாம் பிரகாசப் படுத்தினாம். அந்தச் சிவன் முருகன்றுனே.

(கூ) 67

சிட.—சிவனுடைய பரிவாரதேவ பகுப்பிற்சேர்ந்த அயன், விஷ்ணு, தூர்க்கி, கணபதி, சாஸ்தா, பைரவர், வீரபத்திரர், நவக்கிரகங்கள், வாமாதி அஷ்டசத்திக ளென்பார்களுடன் சுப்பிரமணிய மூர்த்தியையுஞ் சேர்த் துச் சிலர் தெரிப்ப தென்கொல்?

துரு.—நடேச பெருமான் தில்லையங்தணராகிய மூவா யிரவருளொருவனுகவும், சோமசுந்தரக்கடவுள் வங்கிய சேகர பாண்டியனுக்குச் சேனைத்தலைவலுகவு நின்றமை போல யாதொரு சந்தர்ப்பம் பற்றிக் கந்தமூர்த்திக் குள்ள அனேக சித்துவிலாச வடிவங்களுளொன்று அன்னணமு மிருந்திடுமென்பதி விழுக்கொன்றுமின்றுல். இன்னுமிவ்வாறுசொல் உருக்களெல்லாம் இந்நியாயமே கோடற்பாலனவெனக் கோடி. நிற்க;

உபதேசகள்னடத்துத் து வது அத்தியாயத்தில் வரு மாறு கைலாயம் சிவலோகம் முதலிய தானங்களிற் காரி யார் த்தமாய் அதியற்புதமாயுள்ள இவிங்கோற்பவம்,

சுகாசனம், உமாமகேசம், கலியாணசுந்தரம், அர்த்தநாரீ சுவரம், சோமாஸ்கந்தம், சக்கரதானரூபம், திரிமூர்த்தி, கேசவார்த்தம், தச்சினைமூர்த்தம், பிசோடனம், கங்கானம், காமநாசம், காலாந்தகம், ஜலந்தரவதம், திரிபுராசி, சரபம், நீலகண்டம், திரிபாதம், ஏகபாதம், பைரவம், விருஷ்பாரூடம், சந்திரசேகரம், நடேசம், கங்காதரம் என்ற *இருபத்தைந்து மகேசரவடிவங்களுள் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தத்திலுள்ள கந்தசவாமி பரிவாரதேவராவரோ? ஆவரென்னின்,—ஏனை மூர்த்தங்களும் அன்னண மாதலோடு நடேச மூர்த்தமு மாகவேண்டும்: பாவகிக்குப் பரத்துவம் பேசகின்ற சுருதி விரோதமும் பரமே சுவர வாக்கு வியர்த்தமு மண்டாகும். ஆகவின் அக்கற ஞெல்வாது.

(கா) 68

சீட.—அற்றேல், சோமாஸ்கந்தமூர்த்த மென்பதற்கருத்தமென்காலோ?

துந.—ஸ, உமா, ஸ்கந்த: என்னும் வடசொற்கள் மூன்றும் சந்தியாம்போது ‘ஸோமாஸ்கந்த:’ எனவாம். அம்மூர்த்தம், கடம்பு வெண்காந்தன் வெட்சி முதலிய நறுமலர்களைத் தரிக்கின்றவனும், பூரி விஷ்ணுமூர்த்தியால் வாயுதேவனைச் சாரதியாக அமர்த்தப்பெற்ற பெரிய இரதமூர்ந்து கைலையைக்கடந்து ஏமகூடத் தருகு குறு

*இவ்விருபத்தைந்தனுள், திரிமூர்த்தி, சரபம், திரிபாதம், பைரவம், கேசவார்த்தம் என்பவைகட்குப் பதிலாகக் கஜமர்த்தனம், வீரபத்திரம், கிராதம், சண்டோனுக்கிரகம், கசமுகானுக்கிரகம் என்பவைகளை வாதுளாக்கம், சிவரக்ஷிய முதலிய நால்கள் நுவாழும்.

கீத் தாரகனையுங் கிரெளஞ்சனையுங் கோறல்புரிந்து இமய மலைக்குத் தென்தேயத்திலுள்ள தேவகிரியில் வைகி அப் பாற் கேதாரம், காசி, ஸ்ரீ சௌலம், விருபாக்ஷம், காள ஹஸ்தி, திருவேங்கடம், திருவாலங்காடு, காஞ்சி, அவ னுள்ள குமரகோட்டம், அருணை, திருவெண்ணெய்நல் ஹார், முதுகுன்றம் என்னுங் தலங்களையும், சதானங்த தாண்டவேசனகிய பரமபதி யெழுங்தருளியுள்ள சிதம் பரமெனுங் திவ்விய திருத்தலத்தையுங் தரிசித்துக் கொண்டு வீரமாகேந்திரத்திற்கு நடைதருங்கால் மற்றுஞ் சிவஸ்தலங்களை ஆகாயமார்க்கத்தி விருந்தபடியே தரி சித்தேகி மாழுரம்போந்து காவிரி நதிக்கு வடபாலிற் பெருகும் மண்ணியாற்றங்கரைக்கட் குமாரபுரியெனுங் திருச்சேய்ஞலூரில் ஓரிரா வதிந்திருந்து மறு பகலில் அங்குத்தானே பரமசிவனிடத்துள்ள பாசுபதாஸ்திரம் இரெனத்திராஸ்திரம் முதலியன பெற்றுளானும், பின் பொரு பாலைவன த்தைக்கடந்து திருப்பரங்குன்றடைந்து திருச்செந்தார்ப்பதியை யெய்தினேனும், சூரபதுமனுற் கொடிய சிறை செய்யப்பட டின்னல்கொஞும் இந்திர குமார ஜயந்தனுதி சுரர்கட்குக் கனவிலே தரிசனமாகி நுஞ்சிறை மீட்டிச் சுகப்பட வைப்பாம்” என்று தைரிய வாக்களித்து அன்னணம் அசரரை சிசாரணஞ்செய்து சிறைமீட்டி வந்து திருச்செந்திற்பதியில் ஓரிரா வதிந் திருக்கு மேல் திருப்பரங்கிரிக் கெழுந்தருளி அங்கண் விகவகருமனு ஹுண்டுசெய்த நகர நாப்பண் ஓரரியாசலாத் திலே தனியிருந்து ஆறு முளைவர்கட்குந் தன்கை அறிவு தற்காய ஞானேபதேசத்தைச் செய்து தெய்வ குஞ்சரி யைத் திருமணம் புரிந்து தேவலோகம் புக்குத் தேவகம் மியனுல் அங்கரைச் செவ்வன் சீர்பெறச் செய்து அதிலே தேவர்களைக் குடியேற்றிப் பிரமதேவனுல் இந்திரற்கு முடிகுட்டுவித்துக் களிப்புற்று அம்பர்ச்சின்னுள் வசித்து

மேல் தன்னை வணங்கி நிற்கும் பிரமவிஷ்ணு முதலிய சருவதேவர்களையும் அவரவரிருப்பிடமேக விடையளித்து வீரபாகுதேவர் சாரதியாயிருந்து நடத்தும் இரதம் உங்கிக் கைலைக்கெழுங்கருளி அங்குப் பரமணையும் பருப்பதி யையுங் கண்டுகொண்டு கஜநாயகியுடன் கந்தவெற் புறைந்துளானும், பிரமனுடைய நாசித்தொன்னையி னின்று தோன்றி இரணியாக்ஷனைச் சங்கரித்த விஷ்ணு அவதாரப் பன்றியைக் கோறல்புரிந்து அதன்கொம்பைப் பெயர்த்தெடுத்த வயவனும், கந்தபாரணத் திருநகரப்பட லத்தில் வெளியாமாறு ஜங்கு விட்டுணுக்களைக் கண்ட காஞ்சிமரமுடைக் காஞ்சியிலிலங்குங் குமரகோட்டத் திலே திரிபுவனமும் அழிகின்ற ஒரு பிரளயத்திற் பெரு மாள் ழுசிக்கும் பெருமாளாய்ப் பிறங்கி னின்றுளானும், அக்கோட்டத்தில் ஒருகரத்திற் கமண்டலமும் ஒருகரத் தின் மணிமாலையுங் கொண்டு சிருட்டி செய்யுங் கோல மாய் வீற்றிரானின்ற விண்ணவனும், வேதத்திலுங் குமா ராகமத்திலும் இனிது விளங்குகின்ற பரம்பொருளாயு ளானும், சருவான்மாக்களிலும் என்னுக்கு ளண்ணென்போற் சிவணியிருந்து பிரேரிப்பவனும், குமரகுருதாசன் நாளும் வழிபடத்தக்க சிவப்பிரமம் எனவுளோனுமாகிய ஸ்கந்தமூர்த்தியை நடுவணிருத்தி உமாதேவியோடு சிவ பெருமா ளெழுந்தருளியிருக்கும் மூர்த்தமே ஆம். இம் மூர்த்தம், சத்து, சித்து, ஆனந்தமெனும் மூன்றிலக்கணத் தோடு ஏகமாய்ச் சச்சிதானந்த சிவமென அமூர்த்த சிலையிலிருக்கு முண்மையையே மூர்த்த சிலையிலும் பிரி வறவிளக்குகின்ற தெனவாம்.

மேன்மிழற்றிய வராகாவதாரத்தைச் சிவபெரு மானே அதன் கொம்பைப் பிடுங்கிக் கொன்றனரென்ப தாக வேறு புராணங்கள் கூறுவதுபோலக் காந்தபாரண தக்ஷகாண்டத்துப் கச - வது அத்தியாயமுங் கூறும்.

அது, சிவாஞ்ஞாயின் படி செவ்வேள் நடாத்தியது பற்றி அப்படிச்சொல்வதென்க. ஈதுறுதியென்றால் அக்காந்த புராண யுத்தகாண்டத்தின் சூ-ம் அத்தியாயத்து உடு-ம் சலோகத்தில் “பீமலும் இக்கங்தர் மகிமைபொருந்திய ஆதிவராகத்தின் கொம்பைப்பிடுங்கிப் பரமனிடங் கொடுத்தனரன்றே” எனவும், உபதேச காண்டத்தின் சூ-ம் அத்தியாயத்து சூ, எ0, எக-ம் சலோகங்களில் “சிவபிராஞ்ஞாயின் படி அவ்வடிவேற் பெருமான், மலை போன்ற வுருக்கொண்டு தன்னுடைய இருகரங்களாலும் அவ்வராகத்தின் கொம்பைப்பற்றிக் கறக்கறெனச் சுழற்றி யடித்து அக்கொம்பையும் பிடுங்கிக்கொடுபோய்ச் சிவ சன்னிதியில் வைத்தபோது” எனவும் வரு வசனங்கள் போதிய சான்றும். ஆயின், பரசிவற்கு வராகாரி யென ஒரு மூர்த்தஞ்சொல்ல இடனில்லையே யெனின்,— வராகத்தைத் துமிப்பான் கட்டளையிட்ட காலத்துள்ள சிவவடிவுமே அம்மூர்த்தமாமென்க.

(கூ) 69

ஃட.—இச்சோமாஸ்கங்த மூர்த்தங் காண்டல் விசேடந்தானே?

தநு.—நின்னைப்போ வனுமானமுளார்க்கு விசேடந்தான்.

(எ0) 70

ஃட.—அனுமானமிலார்க்கு எது விசேடம்?

தநு.—சச்சிதானந்தப்பொருள் ஆன்மாவுக்கு ஆன்மா வாய் அத்துவைதமா யுளதெனத் திரிபற வள்ளுங்றிக் காண்டலே விசேடம்.

சிட.—சண்டியம்பியது சற்சமாதி நிலையைக் குறித்த வின், அதுபற்றி யெற்கு வழக்கின் று. யாவனைருவன் பத்திசெய்து பரமற்கு அடிமைப்படக் கொள்ளுநெறி யெவ்விதம்?

துரு.—ஆசிரியன் தந்த நெறிகளின் று அரண்வேறு முருகன்வேறென உகளபாவளை செய்யாது அவன் அவ னென வஸ்து நிச்சயஞ்சு செய்துகொண்டு ஆராதிப்பது கடப்பாடாம். சிவலிங்கத்தினிடத்தும் சண்முகபாவளை செய்து வந்திக்கலாம். விவரம்.—சசாநாயநமலை தத்புரு ஷாயநமலை அகோராயநமலை வாமதேவாயநமலை ஸத்யோஜா தாயநமலை அதோமுகாயநமலை எனும் மந்திரங்களைத் திசைக்கிரமப்படி யிலிங்கத்திற் பாவித்துச் செயித்து நமல்கரிப்பதே. நல்லாசனத்திலே தனியிருந்து மனத் தைத்தடுத்து இருதயபதுமத்திற் குமாரமூர்த்தியை ஏக முகத்துடன் இரண்டு கரங்களுடன் வலப்புறம் வேல் விளங்க நிறீஇசுசடக்கரத்தை யுள்ளுக்குட் செயித்துத் தியானயோகஞ் சாதிக்கலாம். அங்ஙனம் ஏகாக்ஷர மாகிய பிரணவமொன்றையே விடாது செயித்து அவ்வரு விலே தான் இலயமடைதல் பாவிக்கலாம். மேல், நிரா காரமாகவு நிச்சயித்து, ஸோஹம் பாவளையால் அதி லொடுங்கிச் சிவஞான நிட்டையிலிருக்கலாம். யாவும் அவனருளா லாகவேண்டும். பிரணவசொருபம் குமார தெய்வமாகவின், ஆறக்கரமன்றிப் பிரணவ மனுவும் அத் தெய்வத்தினுடையதே. அதுவே யோகமார்க்கத்தி லனுட்டிக்குங் குமரகுரு மனுவெனலு முனைர்.

இன்னும் குமரகுருதன்மையி லுனக்குச் சந்தேகங்களுளவாயின் ஓன்றெழுமியா துரைசெய்.

(எ) 72

சீட.—பிரமதேவனிடம்பெற்ற ஒரு மா கணியை நாரத முனிவர் பரமசிவ சன்னிதியில் வைத்து நமற்கரித்தனர். அஞ்ஞான்று பரமசிவனுனவர் “ஒரு கணப்போதில் உலகை வலம்வந்து எம்முன்னர் முந்தினின்றேற்கு ஈது கிடைக்கும்” என்றருளிய திருவாக்கைச் செவிமடுத்த கணபதி கந்தரென்னு மிருகுமாரர்களுள், கந்தர் கலாப மயில் உகைத்துக் கணத்திலுலகை வலம்வருமுன் கணபதி நீயே யுலகெனச் சிவனை வலம்வந்து அக்கணியைக் கைப்பற்றினதாகக் கந்தர்க்குத் தோல்விச்சரிதம் நூல் களிற் காணப்படுவ தென்?

தஞ்.—அங்ஙனம் பரமசிவனுனவர், உருவத்தாலே தம் மில் வேறுபோ ழுள்ள தம் முத்தபிள்ளை தம் உண்மையைத் தெரிந்த பெரியோனன்பதையும், தம் இளைய பிள்ளை திவ்விய ஞானமே மேனியாய் விளங்கியுள்ள திருவருட்பழ மென்பதையும் உலகர்க்கு வெளிப்படுத்துவான் ஒரு திருவருள் நாடகம் நடித்தார். இதனைப் பழங்குதல் புராணத்துத் திருவாவினன் குடிச் சருக்கத்தில்—

“ஈச னுருகி மடியினில்லவத் தென்று மிளையோ யறிவுடையை
தேச தருஙம் வானுதற்கண் மணிநீசீ சிறுவ ஞேபெரியை
வாச கறுமென் கணியுமொரு கணியோ மதுர மொழிவாயாற்
பேச வரிய மறைஞானப் பின்னை பழசீ யெனப்புகன்றூர்”

என வரும் இசு - வது யாப்பானு முனர்க.

இதனால், தானே பேரின்பக்கணியா யிராசின்ற தன் பெருமையை அளக்க முடியாதவனுக யாதொரு கணியையும் விரும்பினான் தொன்மை முதல்வனென்று கூறலாம். அற்றுகவினன்றே “தன் பெருமை தானறியாத் தன்மையன்காண் சாழலோ” என்றார் ஸ்ரீமந் மாணிக்க வாசக

னாரும். “இவ்வுலகில் தேவர் மானுடர் விலங்கு முதலிய பிராணிகளிற் காணப்படுகிற பராக்கிரமம் சம்பத்து காந்தி கல்வி அறிவென்னுமெல்லாம் இக்கந்தமூர்த்தி மகிமையே யென்பது சிச்சயமென இங்ஙனஞ் சுருங்கச் சொன்னேன். விரித்துச்சொல்லத் துணியின் நூறுகோடி வருடம் இடைவிடாதோதினும் முடிவுபெறுவதன்றே” எனச் சிவனுர் திருவாய்மலர்ந்தருளின ரென்பதாகச் சம்பவ காண்டத்தின் ஈச - ம் அத்தியாயத்துப் கச, கா, கா - ம் சுலோகங்களில் வருவாய்மையும் எண்டுக் கருதிக் கொளற்பாலதே.

பழத்திற்காக உலகை வலம்வங்தனரென்னும் இச் சரிதம், விவாகத்திற்காக வந்தனரென்று ஞானசங்கிதையின் ஈடு - வது அத்தியாயத்திற் பேதமாகவும் வருகிறது. அது புராணபேதமெனவும், இவ்வித பேதத்திற் கந்தபகவானிக் குறித்து எத்தனை பேதச்சரிதைகள் காணப்பட்டனும் அவை அப்பகவானுண்மையைப் பேதிக்கும் ஆற்றல் பெறுவெனவும் அறிஞரறிவரன்றே.

கந்தர் விநாயகர்போற் சிவனை வலம்வராமல் உலகை வலம்வந்தது, ஒருகணத்தில் இவ்வுலகை வலம்வரவு மெம்மாற் கூடுமெனும் ஆற்றல் காட்டியதுமாகுமே. ஆகவின் நுனித்த வணர்வா லுண்மை தெரிந்தார் இங்ஙனங்கந்தபிராற்குத் தோல்விகூறத் துணியாரென்க.

(எந்) 73

ஷ. - சதிப்படிக்காயினும் சோணைடிலுள்ள திருச் சேய்ஞாலூர், தொண்டைநாட்டிலுள்ள திருவேற்காடு, கொங்குநாட்டிலுள்ள திருமுருகன்ஷண்டி யெனுஞ் சிவஸ்தலங்களிலும் இன்னுஞ் சில சிவஸ்தலங்களிலுங் திருக்

கோவில் கொண்டிருக்கின்ற ஈசவரனையும் ஈசவரியையும் வேலாயுதத்தோன் பூசித்ததாகப் புராணங்கள் புகறல், குமாரன் கோளறு தெய்வமென்றற் கிழுக்கில்லை கொலோ?

தாரு—தத்துவப்பிகாசத்துப் பதியிலக்கண த்தில்—

“அப்பரமா னந்தம்பின் னின்பிடினாடு பரமா
யரும்பரையே வாடிவாகி யானந்த டடஞ்செய்
தொப்பில்சதா சிவமாகி மகேசனுருத் திரனு
யுயர்விண்டு பிரமனு யருங்கவையெங் தாங்கத்
தப்பில்வட சிழன்மருவி யருமகறையா கமங்க
டாமுரைத்தங் நாலுண்மை தலையறியா மையினுங்
மெய்ப்படியா மிம்முறையி லப்படியை நிசழ்த்தி
விளக்கியவன் சிவனன்றி யளப்பரிது பிறர்க்கே”

என வருங் கவிக்கருத்தின்படி சிவபெருமா னருளிச் செய்த வேதாகமங்களி னெறியை ஒருவரா லனந்தறியக் கூடாமையின் அப்பெருமானே பஞ்சமூர்த்தங்களாய் இருபத்தைந்து மகேசர விக்கிரகங்களா யுருக்கொண்டு அச்செய்க்கைகளைச் செய்துகாட்டி யறிவிப்பனென்னுங் கடப் பாடுகொண்டு, தந்தை தாயென்பாரை மகார் பூசிப்ப திவ்வாறு, அதனால் வரும் பிரயோசனமும் இற்றென ஆன்மகோடிகட்டு அறிவித்தபேரருண்டகம் அஃதன்ன லாம். மூலன் அன்னணாஞ் செயாவிடின், உலகிலே தந்தை தாயென்பாரை ஒரு புதல்வரும் வழிபாடாப் பீடைபெரு கிப் பெறும்பயனும் அற்றுவிடுமன்றே. இவ்வினையபிள்ளையார் பூசித்ததுபோல முத்தபிள்ளையார் பூசித்த சரிதமும் பலவுள். உமாதேவியார் பூசித்த சரிதமும் பலவுள். அத் தேவியார் செய்த சிவபூசையானது உலகிலுள்ள பத்தினி களெல்லாங் கணவர்ப் பூசித்தலெனும் பதிபூசை அவசியஞ்சு செய்யவேண்டுமென்ற தருமத்தை யினிதுணர்த்தா

சிற்கும். சம்பவகாண்டத்தின் ஈச-ம் அத்தியாயத்தில் ச, கி - தொடக்கமாக வரு சுலோகங்களில்—

“(குமாரன்) மகாதேவரது தோண்மீதே நிழலாந்தனங்: அக்கால் மகாதேவர் அளவற்ற ஆனந்தசுவாருபியாயினுஞ் தம் முடைய உத்தமபுத்திரனுகிய ஆனந்தக்கடவின் திருமேணி பரிசித்தலாய அனப்பறும் அமிர்த சலத்திடை அமிழ்க் திட்டனர்”

எனவருஞ் திவ்விய சரித்திரமானது, உலகிலுள்ள பிதாக்க ஜௌலாம் பிள்ளைகண்மாட்டு வைக்கும் பேரன்பாய தருமத்தையும், அதில் விளையுஞ் சகத்தையும் இனி துணர்த்தாசிற்கும். இது நிற்க. அக்கண்ணுதற் பரம னருங் கல்லாவின்கீழ் யோகிருந்தனர். அவர் யாது பயன் கருதி அவ்வாறிருந்தன ரென்னலாம்? சனகாதி முனிவர் கட்கு அதனை யுணர்த்து நிமித்தமும், அதனற் றுறவற யோகவாழ்க்கையொன்று உலகிலே தெவஞ் நிமித்தமு மாக அந்த யோகிருந்தனரெனக் கருத்துளர் கரிசறத் தெளிவரன்றே. அன்ப! இவைபோல்வனவெல்லாம் சுவப்பிரயோசன மல்லாத பரப்பிரயோசன மென்றறி.

(எச்) 74

சீட.—பரமசிவனுரூரைத்த வேதப்பொள்ளோப் பாரா முகமாக விருந்து கேட்ட தேவியாரை அச்சிவனூர் “நீ பரதவர் மகளாகுக” எனச் சபித்ததைப் பொருத விநாய கர், இவைகளினுலன்றே தீங்கு விளைந்ததென்று அவணிருந்த புத்தகங்களை வாரிக் கடவில் வீசுவது கண்ட கந்தசவாமியும் பரமசிவனது கரத்திருந்த போதநாலைப் பறித்துப் பெனவத்தில் வீசிய நிமித்தம் அம்முருகவேளைச் சிவனூர் னோக்குபு “நீ வணிகர் குலத்தின் முங்கைப்

‘‘பிளையாகுக’’ எனச் சபித்தாரென்பதற்கு மதுரைத்திருவிளையாடல் வலைவினை படலத்தில்—

“வெருவருஞ் செலவின் வேழ முகத்தனை விதித்த சாபப் பெருவலி தன்னைச் சாரும் பெற்றியாற் சாபங் கூருன் அருவரை நெஞ்சு போழ்ந்த வள்ளிலை வடவேற் செங்கை முருகனை வணிகர் தம்மின் மூக்கையா கென்று னிப்பால்”

எனவருஞ் செய்யுள் சான்றூக நிற்கின்றது, எதென் கொல்?

துரு—இங்ஙனம் சிவனூர் தேவியாரைப் பரதவர் பந்தனையாகுமாறு சபித்தவுடன் கந்தபிரானை மகரமீ னாகும் வண்ணஞ் சபித்தனரென்த் திரு வத்தாகோசமங்கைத் தலபுராணத்து வலைவிசு மத்தியாயத்தில்—

“அதனை யோர்க்கவம் மண்ணால் வெற்றிவேற் சுதனை கோக்குப் தோன்ற வீக்கிலான் புதையி ருட்குழற் புறத்தொ னித்துநாம் உதவு மந்திர முணரு கிற்றலால்.

மகர மீனமாய் மறிதி ரைக்கடற் புகுதி யென்றுபிள் புனைபைங் கோஸ்தயை நிகரில் கற்பினுய் நின்னு பேட்சையாற் குகனி ருந்தனன் குழுமென் கூந்தலில்”

எனவருமாற்றுனரியலாம். இதற்கிசையத் தென்மொழிக் கந்தபுராணத்துச் சிங்கமுகாசுரன் வதைப்படலத்தின் தாள-வது செய்யுளில் “மகரமு மான மேலோன்” என ஓம் வருகிறது. இது வடமொழிக் காந்தத்திலில்லை. முருகனை மகரமீனுகச் சபித்தனரென்பதனை, இருபுதல் வரையும் வாயில்புக விடுத்தாயாகவின் நீ ஒரு மீண்டும் வாகிக் கடலிற்கிடந்து உழிதருகவென்று சிவனூர் நந்தி தேவரைச் சபித்தனரென்பதற்கான செய்தியை அவ்வலை

வீசினபடலம் ..தொடுத்ததீங் கொழிய வின்கீர்சுறவுருவாகி வையம்—உடுத்தகா ரோத ஸீர்புக் குழல்கெனப் பணித்தான் மன்னே” என்றேதுதலும் பகைக்கும். இவ்விதமாக அச் சாபக்கதையும் பேதப்பட்டு ஒன்றையொன்று பகைக்குமாற்றுன் இரண்டுஞ் சுந்தோபசுந்தநியாயமா யொழிவனவாயினவே.

உருத்திரசன்மவுருவும் சிவகுமாரனுடைய எத்தனையோ சித்துவிலாச வருக்களி லொன்றுகும். உருத்திரசன்மவின்பதற்கு உருத்திரனுகத் தோன்றினவர்எனும்பொருள் கொள்ளலாம்.

இவ்வாற்றிவதில் மேல்மிழற்றிய மதுரைமான்மியச் செய்யுளில் “வேழமுக விநாயகமூர்த்தியைச் சபித்தால் அவன் நாமாகவின் நம்மையே சபித்தாகுமென அவரைச்சபிபாமல், *தாமல்லாக் கந்தமூர்த்தியைச் சிவனுர் சபித்தனர்” எனும்பொருள் பெறப்படுகின்றது ஆதலிற் குமரவேள் சிவனுகிய பதிப்பொருள்லாத பசப்பொருளென்பதன்றே கொளக்கிடக்கின்றது. அந்தோ! அரி அயன் முதலிய தேவர்களைப் பசக்களென்று பணிப்பது போலக் குமாரமூர்த்தியைப் பசவென்று எச்சிறந்த நூலும் பணிக்கக் கண்டிலேம். ஜய! சிவனுர் “தாமல்லாக் கந்தசவாமி” எனக் குறிப்பிட்டுத் தாம் வேறுயிடுதல் என்றுஞ் சாலாது. யாங்களுமெனின்,—“வேதத்திற் சுப்பிரமணியோம் என்றுள்ளபடி நீடியும், சதாசிவோம் என்றுள்ளபடி யானுமே அந்தப் பிரணவப் பொருளாகின்

*தாமல்லாக் கந்தமூர்த்தியைச் சிவனுர் சபித்தனரென்பதற்கான செய்தி, வடமோழியிலுள்ள (ஹாலாஸ்யமஹாத்ம்யமாகிய) மதுரைமான்மியத்திலுமில்லை யென்பதற்குரிய சுலோகமும் பிற நியாயங்களும் இந்துலாசிரியரதுதக்காலயாகசியத்தின் உம் காண்டத்து இஅ-ம் செய்யுள்ளரயில் கண்கு கண்டுகொள்ளலாம்.

ரேம்” எனக் கண்ணுதற்கடவுள் கந்தபிரான் முன்னிலையி வருளிச்செய்ததாகவுள்ள சம்பவகாண்டத்தின் ஈச-ம் அத் தியாயத்து உக, ஈ-ம் சுலோகங்களின் அருத்தத்தானும், “நீ, நிச்சயமாக என்னுன்மா” என அக்குமாரன் முன் னிலையி வருளிச்செய்ததாகவுள்ள ஈச - வது சுலோகார்த் தத்தானும், “குமாரன் உனது சவரூபத்தையும் எனது சவரூபத்தையும் ஒன்றுக்கொண்டவன்” எனச் சிவபிரான் பார்வதிதேவி முன்னிலையில்ருளிச்செய்ததாகவுள்ள ஈடு-ம் அத்தியாயத்து அ-வது சுலோகார்த்தத்தானும், இதனையனுசரித்து உற்பத்திகாண்டத்துத் திருவிளையாட்டுப்படலத்தின் கக-ம் பாட்டில் “ஆதவி னமது சத்தி யறுமுக னவனும் யாழும் பேதக மன்றை னம்போற் பிரிவிலன்” எனவரும் வாக்கியங்களானும், “கிரி குமாரீ! கந்தன் சகல தேவசவரூபனும் சகலலோக சவரூபனும் சகலப்பிராணி சவரூபனும் நித்திய சாக்ஷாது பிரமசவரூபனுமாவன்” என மணிகண்ட னருளிச்செய்ததாகவுள்ள சம்பவகாண்டத்தின் ஈச-ம் அத்தியாயத்து ஈ - ம் சுலோகார்த்தத்தானுமென்க. இங்ஙனங் குமாரனைப் பிரித்துக்கூற எட்டுணையு மொல்லாமை யெய்துதலுறநழக் சத்தியையும் பிரித்துக்கூற எட்டுணையு மொல்லாமை யெய்துமென்க.

ஈண்டுக் கூறிப்போந்த பிரபலப் பிரமாணங்களையுணரமாட்டாதார், இங்ஙனஞ் சிவசத்தியையும், சிவகுமாரனையும் பேதப்படுத்தி யிழித்துரைத்துப் பெரும் பிடை தேடிக்கொள்வர். இது நினக்கு வேண்டாம்.

வெங்கழு வேறவோது பண்டித ஞானீரு தருவோனே” என அருணகிரிநாதர் திருவாக்குக் காணப்படுமாறு ஞானசம்பந்தரென வந்தவர் சுப்பிரமணிய மூர்த்தி யன்றே?

திரு.—அச் சம்பந்தர் பரசுப்பிரமணியர்ல்லர் : அபர சுப்பிரமணியர் : பரசுப்பிரமணிய மூர்த்தியின் வழிபாட்டால் அவருடுவமெனுஞ் சார்நுபகதியடைந்த அடியார்களே அபரசுப்பிரமணியர்கள் : அன்னேர்பாற் பரசுப்பிரமணிய மூர்த்தியின் திருவருட்சத்தி பதிந்து அவ்வருநல்குமாற்றுன் அவர்களையுஞ் சுப்பிரமணியரென்று உபசரித்துரைக்க இடனுண்டாம் : அதுபிடித்தே ஞானசம்பந்தரைக் குமாரதெய்வமென அவர் புராணங்கூறுதல் கண்ணுற்ற அருணகிரிநாதரும் அவ்வாறு கூறுவாராயினரெனச் சிலர்கூறுப. “பதியான ஞானமுனிவன்” என்று அச் சம்பந்தரே கூறியபடி பதித்தன்மையினையுற்ற அவர், அபரசுப்பிரமணிய மூர்த்திகளுட் சிவ சாயுச்சியத்தை அவாவுங் காரணத்தாற் சுப்பிரமணிய சாருபம் உறுதிப் படா நிலையினின்று வெளிப்பட்டவரென்பது எமதபிப்பிராயமாகும். என்னை? சுப்பிரமணிய சாருபமும் பிறவாஸீர்த்தாகவின். கழறப்பட்ட கெளனியர்பிரான், சிவாஞ்னையின்படி சீகாழியிற் சிவபாதவிருதயர்க்கும் பகவதியார்க்கும் மகனுகவந்து மூன்று வயதிற்றுனே சிவஞானம்பெற்று அற்புத ஆடல்புரியஞான்று சமணரை அறபுதத்தால் வெற்றிகொண்டு அச்சமணர்களாலே தாழ்த்தப்பட்டிருந்த சைவசமயத்தை விளக்கி நிலைகொள்ளிறீ இனுரென்க. அவரையே—அருமறைக் கெளனியன், ஆளுடையபிள்ளையார், சண்பைநாட்டுச் சம்பந்தப்பிள்ளையார், சமணசிங்கம், சிரபுரத்தலைவன், சீகாழிக்கெளனியன், ஞானபோனகன், திருநெறித்தலைவன், திருப்பூந்தராய் வேந்தன், பதினையிரங் திருக்கூட்டத்தன், பரசுமய

கோளரி, பாலூவாயன், முத்தமிழ்விரகன், வானநாயகன் மைந்தன், வேணுபுரத்தலைவன் என்மனூர் கற்றேர். இவர் திருவாச்சாபுரத்தில் திருநீலங்கநாயனுர் முருகநாயனுர் திருநீலகண்டப்பெரும்பாணர் முதலிய சிவனடியார் களுடன் சிவச்சோதியிற் புக்கணைந்த *ஆதி முத்தராதலா னும், அனுதிமுத்தனையுள்ள பரசுப்பிரமணியத்திற்கிக்கதி கூறற் கெட்டுணையும் பொருத்தமில்லாமையானும் யாங் கூறிய நிலைங்கும் வெளிப்பட்டவரென்ற லுறுதி. அதனுனே வானநாயகன்மைந்தனு மாவர். இங்ஙனம் அச்சம்பந்தர், உமாதேவியின் திருமூலைப்பால் பருகியதனுற் குமாரக்கடவு ளாகாரோ? என்னின்,—பரமசிவன் பன்றிக் குட்டிகட்கும் பால்கொடுத்த சரிதை மதுரைமான் மியத்தும் பழங்குத் தலபுராணத்துங் கேட்கப்படும்: அவை கள் குமாரக்கடவு ளல்லவே. அதனுலது கருணைவிளைவா மென்க.

(எசு) 76

சிட.—சிதம்பரகேஷ்த்திரத்தில் விஷ்ணு சயனித்திருக்கிற சித்திரகூடமெனும் ஒரு தலம்புகல் புராணத்தில், அவ்விஷ்ணு வென்பார் தம்மை வணங்கியாடிய நடேச ஞகிய சிவனுக்குச் சூலமுங் குகேசனகிய முருசனுக்கு வேலூங் கொடுத்ததாக வரைந்திருத்தலி னுண்மை யெவன்கொல்?

தஞ.—விஷ்ணு, சிவகைத் தொழிலுப் பேறுபெற்ற விர்த்தாங்களுட் சில முன்னரேயே விளக்கி யிருக்க

*பெஞ்தத்திலிருந்து விடுதலையான ஆதிமுத்தரே யென்பதற்குரிய அவருடைய திருவாக்கு முதலிய முக்கியப் பிரமாண மெல்லாம், இந்நாலாசிரியரது திட்பத்தீ னறிந்துகொள்ளலாம். (திருப்பாச-ம் பத்தின் முதற்பாட்டுரை).

வின்றும். அன்றியும் வேதாகம புராணேதிகாசங்கள் பெரும்பாலும் அதனையே பேசும். விஷ்ணு, சூரேசனை வந்தித்த சரித்திரமும் பலவுள். அவற்றுட் சில காட்டு தும்:—சம்பவகாண்டத்தின் ஈக - வது அத்தியாயத்து உ - வது சூலோகத்தில் “முருகையனை விஷ்ணு முதலிய தேவர் யாவரும் வந்தித்தார்” எனவும், கனு-வது சூலோகத்தில் “(குமாரேஶனுடைய மகாவிசவருபங் தரிசித்த) விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் சுவற்பநேரத்தில் நினைவொடுங்கூடிக் கார்த்திகேய மூர்த்தியை வந்தனித்து” எனவும், வீரமாகேந்திரகாண்டத்தின் ஈ - ம் அத்தியாயத்து *உ, உங - ம் சூலோகங்களிற் “பிரமா விஷ்ணு வென்னு மிருவருங் துரிதத்திற் குமாரபிரான் சன்னிதியிலே தண்டாகாரமாக வீழ்ந்து வணங்கி” எனவும், இங்ஙனங் தென் மொழிப் புாண்ததின் ஏமகூடப் படலத்திற் “போந்த காலை யயவின் வந்து போற்றி யங்கை கூப்பியே—நாந்த கஞ்சி லைக்கதை நலங்கொள் சங்கு சக்கரம்—ஏந்தி னேனு நான்முகனு மிந்திரத் தலைவனும்—ஆய்ந்து நேடி யின்ன தன்மை யார்வ மோடி யம்பினூர்” எனவும், யுத்தகாண்டத்தின் கூ-ம் அத்தியாயத்து உக, உங - ம் சூலோகங்களிற் “பின்பு விஷ்ணு முதலிய புத்தேன்கள் தேவாதிதேவ ஞகிய சுப்பிரமணியர்பால் உச்சிமீது அஞ்சலிகொடு சென்று மனக்களிப்பொடு தண்டன் சமர்ப்பித்து” எனவும், இங்ஙனங் தென்மொழிப் புாண்ததின் இரண்டாநாட்சுரான்மன் யுத்தப்படலத்தில் “ஆய வேலைதனி லாறு முகன்பால்—மாயனு மயனும் வானவர் கோவும்—மேய தேவர்களும் யாவரு மெய்தித் தூய வந்தனை யுடன்சொல்

*“ததாகீமேவதரஸா ப்ரஹ்மாவிஷ்ணுச்சதாவுபென।
ப்ரணம்யதண்டவத்பூமென ஸ்கந்தலூசதுராகதென॥”

என்றாற்றுச் செல்லுமாற்றுனரிச.

ஒம்முறை” எனவும், யுத்த காண்டத்து ஈடு-ம் அத்தியாயத்து அ-ம் சலோகத்திற் “பிரம விஷ்ணுக்கள் முதலிய எல் லாத் தேவர்களும் என்றும் அழிவற்ற வடிவேற் கடவுளை வந்தித்து” எனவும் வரும். இவற்றுட் குமாரதெய்வத் திற்கு விஷ்ணுவானவர், திரியங்க சாட்டாங்க வந்தனங்களுஞ் செய்த ஆவளி காண்கின்றும்.

இந் சியாயத்தைச் சம்பவகாண்டத்தின் ஈடு-ம் அத்தியாயத்து உ-ம் சலோகத்திற் “பின்னர்ப் பிரம விஷ்ணுக்கள் முதலிய சருவ தேவோத்தமரும் (கந்தபிரானுகிய) அவனது அளவற்ற தேஜோமண்டலத்தில் ஆயிரத்தில் ஒரங்கிசமட்டும் அறிந்தனர்” என்றும், நேவ காண்டத்தின் இ-ம் அத்தியாயத்து ஈ-ம் சுட்ளாகத்திற் “பிரம விஷ்ணு முதலிய புத்தேள்களால் வந்தனிக்கத்தக்க (முருக னுகிய) எமது சிறந்த பதவியை” என்றும், உபதேசகாண்டத்தின் ஈ-ம் அத்தியாயத்து எ, ஈ-ம் சலோகங்களில் “மாயை தன் மகளாகிய அஜாமுகிக்குச் சொல்லுகின் றுள்; உன் சகோதரனுகிய சூரபன்மன் சிகரற்ற மயிலுரு வுங் கோழியருவுங் கொண்டுளனுய்ப் பிரம விஷ்ணுக்களால் வணங்கத்தக்க பதவி யெய்தியிருக்கின்றனன்” என்றும், ஈ-வது அத்தியாயத்து இ-வது சலோகத்திற் “பிரம விஷ்ணுக்கள் முதலிய சுரர்கள் (குமார மூர்த்திக் குரிய) இவ்விரதங்களை ஆசரித்ததனால் முன்னர்ப் போர் முகத்திற் பொருதலான கொடிய அசரர் அனைவரையும் பொன்றுவித்தனர்” என்றும் வராநின்ற பிரபல வாக்கியங்களும் உறுதிப்படுத்தும். இவையேயுமன்றி,

காஞ்சிப்புராணக் குமரகோட்டப் படலத்திற் “கோங் ரைகள் காத்த குரிசிலு மன்றல்வெட்சி—மாலையா னருளி னங்கண் வைகினுன்” என வருமாறு திருமாலானவர் குமரகோட்டத்து அடிகளின் திருவருள்பெற்று அங்

குறைந்தனரெனத் தடாரி முழுக்கலாம். “திருமருவு புய னயனை டயிராவு தக்குரிசி லடிபரவு பழு சிமலை கதிர் காம முற்றுவளர் சிவசமய வறுமுகவ திருவேர கத்தி லுறை பெருமாளே” என அருணசிநாதரும் அருளிச்செய் துள்ளார்.

விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் விடுத்த சக்கராயுதத்தைக் கரத்தாற்பற்றிக் கழுத்தணியாக அணிந்துகொண்ட தாரகாக்ரணைச் சங்கரித்து அச் சக்கரத்தை யெடுத்துத் தரித்திருந்த முருகவேளை நோக்கித் திருமாலானவர், தணிகைப்புராணத் துள்ளவாறு தணிகை அசலத்திலே தபமிழைத்து அச்சக்கராயுதம் பெற்றிருக்கின்றனர். அத் தலமான்மியத்தில் வெளியாமாறே திருமால் அவதார புருஷராய தசரத ராமமூர்த்தியானவரும் பரமசிவ னுத் தரவுப்படி தணிகைத்தலம் புக்குச் சரவண சவாமியை நாடி யருந்தவாறோற்று அச்சவாமி பிரசன்னமானபின் அவரிடஞ்சி சிவஞானேபதேசம் பெற்று அவர் கட்டளைப் பிரகாரம் தம்முர் போந்துயுங்தனர்.

இன்னே பிரபலப் பிரமாண புஷ்டிமுழுக்கம் எண் ணில இருக்க; குமாரக்கடவுளும், அவர் தந்தையாரும் விஷ்ணுவை வணங்கினார் வேல் சூல் வாங்கினுரென்னும் உரை யெங்குனே தலைப்படும்! இவ்வாறு போதிக்க ஏதுவாயிருக்கின்ற அச்சித்திரகூட மான்மியம் இக்கதை யைத் தநமாயின் அது நியாய விரோத மோசமே ஆமென்க. புளியைக் கண்டு வாழுறுமாறு சிவானந்த நடனங்கண்டு ஆனந்தமடைவான் சித்திரகூடத் துறை யுங் திருமால், ஆண்டுத் தானெனரு தலைவனுயிடுதல் எஞ் ஞான்றுஞ்சாலாதென்க. நியாயமின்றிச் சிவபிரானையுஞ் சிவகுமாரஸையுஞ் சிவநடியாரையுஞ் சிவசின்னங்களை யுஞ் சிலர் இழித்துறைப்பதற்குப் பூர்வகாலங்களில் நிமிர்ந்த பொல்லாங்கு காரணமன்றே? விளக்குதும்—

தகடுப்பிரஜாபதியுடைய யாகசாலையின்கண் வீஷ்ணுவைப் பரத்துவமாகக் கொண்டிருந்த பிராமணரைத் தத்தீசி முனிவர் நோக்கித் தகடுகாண்டத்து உச - ம் அத்தியாயம் உடு, உசு, உன - ம் சுலோகங்களில் வருமாறு “ஆபாச அந்தணர்காள்! நீவீர் யாவரும் சாஸ்திரங்களிற் கேடுடை அருத்தத்தில் மனப்பற்றுளார்களும், எக்காலுஞ் சிவத்துரோக புத்தியுளார்களும், சிவார்ச்சனத்திற் பராமுகமுளார்களும், சிவனடியாரை இகழ் சித்தமுளார் களுமாகி எல்லா நரகங்களிலும் வீழ்வீர்களாக” எனச் சபித்திருக்கின்றார். இவ்விதம் தென்மொழிப்புராணத்து அனந்தன் சாபநீங்கு படலத்திலும்—

“பேசரிய மறைகளைலாம் பராபரனீ
யெனவணங்கிப் பெரிது போற்றும்
ஈசனையு மன்பரையு நீற்றெழுடுகண
திகையினையு மிகழ்ந்து நீவிர்
காசினியின் மறையவரா யெங்நாளும்
பிறந்திறந்து கதியு ருது
பாசமத னிடைப்பட்டு மறையுறையா
நெறியதனிற் படுதி ரென்றுன்”

என வரும். பிருகுமுனிவரின் ஆச்சிரமத்திருந்த அவர் மனைவியாய கியாதியையும் அங்கண் அடைக்கலம் புக்கிருந்த அசரரையும் விடோமெனச் சினவிக் கொலையிழைத்த வீஷ்ணுவை நோக்கி, உபதேகாண்டத்தின் சூ - ம் அத்தியாயத்து உச, உடு - ம் சுலோகங்களில் வருமாறு “இவ்வீஷ்ணுவுக்குப் பூலோகந்திற் கோடி கோடி சனன முண்டாகி ஒவ்வொரு சனனத்தும் அதிதுக்கங்களானின்ற மலைவியிழத்தல் நேரிடுக. இவ்வீஷ்ணுவை மட்டும் ஆராதிக்கும் பத்தர்கள் பாஷண்டர்க ஸாகக்கடவர்” என அம்முனிவர் சபித்துள்ளார். அங்ஙனம்,

மிருத சஞ்சீவினி மந்திரத்தினுலே தம் பன்னியை யுயிர்த் தெழும்வழி தேடிக்கொண்ட அம்முனிவர் சிவபெருமான் திருவாசகம் அங்கீகரித்துக் கோடி கோடி சனனமென்ற நைதப் பத்துச் சனனமாகவும், ஒரு சனனத்தின் மட்டும் பெண்டிழுத்தல் நேரிடுகவெனவுங் தமது சாபத்தைப் பின்பு மாற்றியருளினர்.

உபதேசகாண்டத்தின் எ-ம் அத்தியாயத்து உச, உடு-ம் கலோகங்களிலுள்ளபடி “நீ மஹாபாபிகளாய இப்பார்ப் பார்களுடன் வேதமார்க்கங்களை யிகழ்ந்து கேட்டு புத்த கங்களில் மனப்பற்றுள்ளூகி, சதாசிவ வழிபாட்டிற் பரா முகமாக விருத்தி” என வைணவனுண புண்டரீகளென்னும் வேதியனையும், அவனுடைய சீடக் கூட்டங்களையுங் துருவாச முனிவர் சபித்துள்ளார்.

அஹல்யா நாயகராய கெளதம முனிவராற் பஞ்ச காலத்தில் அன்னமிட்டாதரிக்கப்பட்ட சில மறையவர் பஞ்ச நீங்கிய ஞானரு தத்தம் ஊர்செல்ல விரும்பிய தற்கு விடைகொடா அம்முனிவர் முன், அன்னவர் ஒரு மாயப்பசவை யுண்டாக்கி விடுப்ப, அதனை விலக்குவான் வைக்கோல்கொடு மென்னத் தட்டியோட்டிய முனிவர் முன் அப்பச வீழ்ந்து உயிரிழந்திடலும் அம்முனிவரைக் கோவதைக் குட்படுத்தி அவர் பெரியார்ப் பிழைத்த லாய நிந்தை புரிந்தபோது அக்கெளதமர், அப் பார்ப் பாரை நோக்கா ‘நீயிர் இழிந்த மண்ணைத் தரித்துப் பர சிவனையும், அவரது திருநீற்றையும், அவரருள்பெற்ற அடியவரையும் ஞாலத்தில் நிந்தித்து நரகீற் செல்லக் கடவீர்’ எனச் சபித்தமைக்குப் பிரமாணம், விருத்தாசல புரணத்தில்—

“ கவுதமனை நிக்கைதசெய்த காதன் மறையோரைத் தவங்கிக் முனிந்து நீவிர் தாந்வுற மணனிட்டுச்

சிவகீர்யவ வீற்றையருள் சேர்க்க வடியாகரப்
புவனிதனி னங்கைசெய்து போகர்கி வென்றான்”

எனவும், சம்பவகாண்டத்துப் சூ-ம் அத்தியாயத்து உசு-ம்
கலோகத்தில் “இவர் முன்னுளிற் கெளதம முனிவரின்
சாபத்தகப்பட்ட பாஷண்டர்களு ஸாருவராதல் வேண்
டும்” எனவும் வரும்.

இத்தகைய சாபங்களின் வயப்பட்டு உழிதரு பார்ப்
பாரும், விஷ்ணுமூர்த்தியைமட்டும் ஆராதிக்கும் யாவருஞ்
சிவங்கரே ஆவர். அந்தீவருட் சிலர், “சிவபூசை
செய்து சிவனிடத்தே விஷ்ணு சக்கரம் பெற்றார்” எனும்
மொழி, மூல நூல்களில் ஆங்காங்கு மலிந்துகிடக்கும்
மலிவுகண்டு அழுக்கா றுற்றுத் தந்தேவன்பாற் சிவன்
குலமேற்றதாக யாதொன்றிற் பொறிக்கா தென்செய்
வார்! எண்ணும் வண்ணமெல்லாங் கிறுக்கா தென்செய்
வார்!! அன்படி இனி, வேறேதேனும் வினாவுண்டேல்
அதனை விளவுக; இதனை விடுக.

(எ) 77

கீட.—இன்னும் ஓராசங்கை. “சுப்பிரமணியர் ஞானம்
நூறு” என்னும் பெயருடை ஒரு சுவடியும், இன்னுஞ் சில
வழுக் குழீஇய தமிழ்ப்பாட்டுக்களும் சுப்பிரமணியர்
பாடியருளினுரெனக் கொள்ளு மாருகப் பொறித்திருக்கு
முண்மை யாது?

தஞ்.—சங்கப்புலவனும், தெய்வப்புலவ சிகாமணி
யும், அகத்தியமெனுங் தமிழிலக்கண நூலாசிரியராய
அகத்தியமாமுனிவர்க்குத் தமிழ்வித்தை யுணர்த்திய
திராவிட மூலாசாரியனுமான கந்ததெய்வம், எழுத்து
வழு, சொல்வழு, யாப்புவழு, பொருள்வழு, அலங்கார

வழு, ஆனந்தவழுவிவன்னு மாறு வழுக்களும், வேதாசம புராணே திகாசாதி நூல்வழு முதலிய வழுக்களைலாங் குழுக்கொண்டு வாளா அப்பாத்தோலும் அடாத்தோலும் பொலிந்து கிடக்கும் அப்புன்கவிகளைத் திருஸாய்மலர்க் தருளிற்றென எவ்வறிஞர் சொல்லத்துணிவர்? சொல்வின் அது பெரிதுங்குற்றமாமே. உலக ரெளிதி லுணரு மாறு அன்னணமயர்ந்தனரெனச் சமாதானஞ் சாற்ற லாமேயென்னின்,—அது, பாலருந்தாக் குழவிக்குப் பாலெனும் பறையை நனியருத்திட முயல்வார் போலா மென மறுக்க பின்னர் அப்பாட்டுக்க ளெவ்வழியாக ஏற்பட்டன எனின்,—நானே அவனெனக்கொளும் அகங்காரம் நிமிர்ந்த புன்தமிழாளன் பொறித்தவையென விவேகிகளாற் றணியப்படும். அவ்வேடுகள், சங்க வித்து வான்களாலேனும், அருணகிரி நாதராலேனும், ஏனை ஆன்ரேர்களாலேனும் இன்று காறும் அங்கீகரிக்கப்பட்டனவாக எவ்வாற்றானுங் காணப்படவில்லை: இன்னே ரல்லா வேறு சிலரே அங்கீகரிப்பர்: அம்மை சிவணிய அருந்திருக்குற ளாக்கிய திருவள்ளுவரே தெந்தினப் பாட்டுடை ஞானவெட்டியெனு மோரேட்டையும், திவிய திராவிட வோத்தாகிய திருவாசக மருளிச்செய்த மணிவாசகமூர்த்தியே ஞானத்தாழிசையெனும் ஒரு சிறு சுவடியையும் பாடினாரெனப் பணிக்குநர் போல்வாரே அவர்கண்டாய். இன்னவாறு பெயர்மருட்டுநூலு மூல கிற் பலவுள். இச்சூழ்ச்சி அறியாதார், அதீதப் பொருளாயுள்ள சுப்பிரமணியத்தின் தன்மையை எப்படிக் காண்பர்? காணுர் காணுர்! கதியுஞ்சேரார்!!

(எஅ) 78

சிட.—நன்று. சருவேசரனு மகாருத்திரபிரா னுடைய பிரதான அங்கம் சுப்பிரமணிய ரூபத்தில் யாது?

தஞ்—அன்னேற்கு அனுதியாயுள்ள நெற்றிக்கண் இறைவன் சண்முகங்களிலுமுண்டன்றோ. அதனாற் கந்த பிராற்குக் கண்கள் பதினெட்டெனவுங் கணிக்கப்பட்டு “அஷ்டாதச சூழதநயனன்” என ஒரு திருநாமமும் மகாண்மாக்களால் வழங்கப்படுகின்றதரோ. *பிரமாணம் —சம்பவகாண்டத்தின் உஅ-வது அத்தியாயத்துப் சூ-வது சூலோகத்திற் “சண்முகங்களையுடைய சண்முகக்கடவுட்குப் பதினெண்கண்” எனவும், உடு-வது அத்தியாயத்து உங-ம் சூலோகத்தில் “ஆறு திருமுகமும் பன்னிரு புயமும் பதினெட்டு விழியுமுடைய திருமேனியானது உலோகானுக்கிரகார்த்தமாக அங்கீகரிக்கப்படும்” எனவும், சூ-வது அத்தியாயத்து ஈடு, சூ-ம் சூலோகங்களில் “ஆறு திருமுகத்தையும் பதினெட்டு நேத்திரத்தையும் பன்னிரண்டாயுதம் மிளிர் பன்னிரண்டு கையையு முடையவன்” எனவும் இங-வது அத்தியாயத்து உங-வது சூலோகத்தில் “(முருகையற்கு) ஆறு திருமுகம் பன்னிரண்டுகை கமலமலர்போன்ற பதினெண்கண்” எனவும் வருதல் காண்க.

(எக) 79

சீட.—ஈசனுடைய இலலாடகேத்திரம் முதலியன வும். அஸ்திரசின்னம் முதலியனவுங் காரியப்பட்டிருத்தல் கடுப்ப இவ்விறைவனுக்குங் காரியப்பட்ட வண்மையாங்குமா?

*இப் பிரமாணத்திலுற வடமொழி யனைத்தையுங் தங்காலயாகசியக்கின் உ-ம் ஏண்டத்து கூ-ங் உரையிற்கண்டு கொள்ளலாம்.

து. — நன்று கடாயினும் இவ்வியாசத்து ஈ - வது கடாவிடையிற் கழறிய யானைமுகத்துத் தாரகாசரனுண வன் விடுத்த பிரமாஸ்திரம் முதலிய சிறந்த தேவப் படைகளெல்லாம் பாலசப்பிரமணியத்தை நெருங்கிய காலையில் அவைகளின் வலிகுன்றி முன்னிற்கமாட்டாமற் பக்கங்களிலே தோத்திரஞ் செய்திருந்தன. பிறகு அவ்வசரன், அளவிறந்த பலமும் மகிமையுமடைப் பாச பதாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தபோது அதனைக் கந்த பிரான் கொடுத்தவன் வாக்குமாருகத்தானே சுலபமாகக் கைப்பற்றிக்கொண்டன். அங்ஙனம் கிரெனாஞ்சன் பொன் வெள்ளி இரும்பு மயமான முப்புரமாக; அவைகளில் அந்தத் தாரகன் வித்தியுன்மாலி தாரகாக்ஷன் கமலாக்ஷினான்னுங் திரிபுராசரர்களாகத் தோன்றின காலை அவர்களையும் அப்புரங்களையும் ஒரு புன்னகைப் பினுலேயே அப்பிரா ஸெரித்துவிட்டனன். அங்ஙனங் கிரெனாஞ்சன் மேகமாகவும் தாரகன் இடியாகவும் ஆயினாமை கண்டு அவற்றைச் சண்முகபிரான் சண்டமாருத மாகி நீக்கினன். கிரெனாஞ்சன் கடலாக வுருமாறி வருவது கானூடு அதனை அங்கை அளகம்போலக் குமாரன் குடித்துவிட்டனன். கிரெனாஞ்சன் சக்கிரவாளகிரியாகவும் தாரகன் அந்தகார லோகமாகவும் நிற்கு நீர்மையுணர்ந்து அவைகளைக் கோடிக்குரியப் பிரகாச வடிவாகி ஸிமலன் நீக்கிவிட்டனன். பின்பு அந்தத் தாரகளையும், மாயவித்தையிற் கிரேட்டனை அக்கிரெனாஞ்சனையும் ஒரே தாக்கலிற் போழ்ந்து கொல்லும்படி படையரசாகிய வேலாயுதத்தை யேவிக்கொன்று கிரெனாஞ்ச பருவதத்துள் மயங்கி நிற்கும் வீரபாகு முதலியோரை நோக்கி “வருக” என விளித்து மயக்கொழித்து வீரபாகு தேவரிடங் தாரகனுடைய பாசபதாஸ்திரத்தை நல்கி அனுக்கிரகத்தருளினன். அப்பாற் சொன்னப்பேழையுஞ்

சொன்றிக்குழிசியுமே தெய்வமென் நிருப்பார் இறையு மறியா எம்பிரானுகிய அத்தம்பிரான் திருச்செங்திற்பதியி விருந்து கடல்கடந்து போகிச்சூரனுடைய வீரமாகேங் திருப்புத்திற்குவடபுறத்தில் விசவகருமனு ஹண்டுசெய்த ஏம்கூடமென்னும் பாசறையிற் றளங்களொடு தங்கியிருக்குங்காற் சூரபதுமனுடைய பட்டஸ்தீரீயாகிய பதும கோமனீ உதரத்துதித்த பிரதம குமாரனு பானு கோபன் செய்த முதனுட்போரில் அப்பானுகோபனென் பான் மோஹாஸ்திரத்தால் நவவீரர் இலக்ஷ்ர் படைத் தலைவர் சிவகணங்கள் ஆகிய அணைவரையும் மயக்கிக் கிடையிற் கிடத்திவிட்ட வன்மையை முற்றுணர்வுடைய அப்பெருமான் திருவளத்தறிந்து அக்கணமே வன்மை சான்ற அமோஹாஸ்திரமொன்றைச் செலுத்தியவுடன் அது பானுகோபனது படையின் மகிமையை மங்குறச் செய்து மயக்குண்டார் மையல்மாற்றி ஆர்த்துவிடுத்த ஆண்டவனிடஞ் சேர்ந்தது. சூரபதுமன் செய்த இரண்டாநாட்போரிற் சேலைத் தலைவனுயிருந்த சிங்க முகாசரன் மகனும் அதிகுரனென்பான் பூதவீரருள் ஒருவ னுன உக்கிரனென்பான்மே லோச்சிய அக்கினியஸ்திரத் தின் மகிமையை அவ்வீரன் கண்ணுந்றுச் சரவணபவன் திருவடிகளைப் பத்தி பூருவமாகத் தியானித்துக் கொண்டே அவ்வள்திரத்தைப்பற்றி விழுங்கிவிட்டது மன்றி மீட்டுமீட்டும் இகலோனேவிடும் வருணுஸ்திரம் பிரமாஸ்திரம் நாராயணுஸ்திரமென்னும் சிறந்த தேவப் படைகளையும் அவ்வணமே வாய்மடுத்து அவ்வதிகுரளை யுங்கொன்று செயங்கொண்டனன். சூரபதுமன், சவாமி நாதன்மீது விட்ட பிரமாஸ்திர நாராயணுஸ்திரங்களை விமலன்வேல் விழுங்கிவிட்டது. பின்பு சூரன், பசுபதி கொடுத்திருந்த பாசுபதாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்த போழ்து அதனைக் காங்கேயனைவன் திருக்கரம் நீட்டிட-

கொடுத்தவன் வாங்குமாறுபோல வாங்கிக்கொண்ட னன். பானுகோபன் புரிந்த மூன்றாட்போரில் அந்தப் பானுகோபனானவன் தன் பாட்டியாகிய மாயை வயின் பெற்றுவந்தே விய மாயாஸ்திரத்தால் ஆவியடங்கிய ஆயிரம் வெள்ளம் பூதகணங்களையும் படைத்தலீவர்களையும் இலக்ஷ்மையும் நவவீரரையும் ஒருசேரத்திரட்டி யாத் துக்கொடுபோய் அறுகடலுக்கு மப்புடையுள்ள சத்தோதக சமுத்திரத்தில் ஞஞமுங்க ஆழ்த்திக்கொண்டிருக்குஞான்று அதனை நாரதருஞ் சிலதேவரும் பாசறைபுக்கு குகசம்புவுக்கு விண்ணப்பித்தபோது உடனேயவன் அன் விலை வடிவேற்படையை யேவினன். அது போக்கு அம் மாயாஸ்திரத்தை அழித்து யாவரையும் விடுதலீசய்து மயக்கொழித்து சிகழ்ந்த வைபவத்தைத் தன்னுடைய கர்த்தனுக்குத் தெரிவித்து அவன் திருக்கரத்தமர்ந்தது. நான்காநாட்போரிற் குரனுடைய மூவாயிரம் பிள்ளைகளின் கரசரணுதிகள் இலக்ஷ்மூன் ஒருவனுன விசயனை பவனுற் பன்முறை அறுத்தறுத்துத் தள்ளப்பட்டும் அன் னர் பிரமனிடம் பெற்றுள்ள வரப்பேற்றினுலே அவைகள் மீண்டுமீண்டு முண்டாகி யுத்தஞ்செய்யுமாற்றலீ அவ் விசயன் வெல்லமாட்டாதவனுயக்குகப்பிரமத்தினுடைய திருவடிகளைப்பத்தி மீதாரச் சிந்தித்து முறையிடுநீர் மையை யாண்டும் பரிபூரணமாயிருந்தறியும் அந்தப்பிரம மாகிய சண்முகபிராண்றிந்து, அங்கன் அவன் விழிக்கு மட்டும் புலப்படவெழுந்தருளி, அவர்கள் வரபலத்தை யும் ஒரே முறையி லொரே அல்திரத்தாற் றலைகளை யறுக்க மடிவார்களெனும் இரகசியத்தையுங் தெரி வித்து, பயங்கரமான பைரவாஸ்திரத்தைக் கரத் துளித்து, “அன்பா இதனால் வென்று களிக்கக்கடவை” எனக் கடாகவித்தருளியைடி அன்னன் அம் மூவாயிரவரை யும் முடித்துச் செயம்பெற்றனன். ஜந்தாநாட்போரில்

வடசமுத்திரத்தில் ஆசரமென்னு நகரத்திலிருப்பவனும் சூரனுடைய பிரதம தம்பியாய் ஆயிரஞ் சிங்க முகங்களும் இரண்டாயிரம் வன்கரங்களு முற்றவனுமாய சிங்க முகா சரணன்பான் சூரனுத்தரவு கடைப்பிடித்துப் போருக்கு வந்து கொடிய மாயாபாசத்தை வீசியபோது அஃது ஆயிரம் வெள்ளம் பூதகணங்களையும் பூதவீரரையும் இலக்ஷ்ணரையும் வீரபாகுமுதலிய நவவீரரையும் மதிமயங்க யாத்துக் கொடுபோய்ச் சத்தசாகரங்கட்கு மப்புறத்துள்ள உதயதிரியில் வைத்துக் காவல்கொண்டிருக்கும் அமையம் அச் சிங்கமுகன், எதிர்ப்பாரெவருமில்லா உற்சாகம் நனி தூண்ட விசாகப்பெருமாளிருக்கும் ஏமகூட நோக்கா வருவதை வாயுதேவன் வடிவேற்பெருமானுக்குத் தெரி வித்தவுடனே தன்பக்கலுள்ள ஆயிரம் வெள்ளங்களு சிவகணங்களுடன் சமர்க்களம் வந்து அச் சிங்கமுகனுடன் சமர்தொடுத்திடலும் அவ்வசரன் வெசுளி மீக்கொண்டு அந்த ஆயிரம் வெள்ளங்களையுங்கைக்களால் வாரிக்கதலிக்கனியை வீழுங்குவதுபோல வீழுங்கி வெல்விபேசுவதுகண்ட பாலசுப்பிரமணியம் புன்னகைகொண்டு தன் வில்லிற் பூட்டிவிடுத்த ஒரு வயிர வாளியானது சிங்கமுகனது மார்பைப் பெருநுழைப்பாற் றிறந்துவிட்டது. மேல், அவ்வழியாக வீழுங்கண்ட கணங்கள் வெளிவருதல் கண்டு அவ்வசரன் கரங்களால் அத்துவாரத்தை மூடிக்கொண்டு ஒருதன்டத்தைச் சூழற்றி வீசியபோது அதனைக் கந்தசுவாமி வீடுத்த நான்கு சிலீ முகங்கள் கண்டித்துவிட்டு அவ்வசரனுடைய நெற்றிகளிற் பாய்ந்துருவியோடின. அதனுலவ்வசரன் வலிகுன்றி மயங்கின்ற தருணம் மார்புத் தொள்ளையை மூடியிருந்த கரங்கள் நழுவிடலும் அவ்வழியாக எல்லாக்கணங்களும் வெளி வரும்படிக்கும் இரண்களத்தின் மூர்ச்சித்தவர்களும் மாண்டவர்களுஞ் சுகமாக வெழும்படிக்குங் கந்தபகு

வான் கடாக்ஷித்தருளினன். அக்கணமே அப்பகவா ஞேச்சிய ஒரத்திரயானது உதயகிரியண்மி மாயா பாசத்தை நாசன் செய்ததுமன்றி அப்பாச பந்திப்பிற் பட்ட வீரபாகுதேவர் முதலிய யாவருங் துயில்தெளிங் தெழுவார்ப்போல வெழுந்தவுடன் தான் புட்பகவிமா னம் போன்ற அகல நீளமுடைய ஒரு விமானமாகி அன் னவரைத் தாங்கிக் கதுமென வானவழிக் கொடுபோந்து சண்முகப் பெருமான் சண்னிதானத்திறக்குப் முன்னர்ப் போ லம்புத்தாணிக்க ணநடங்கியிருந்தது. அப்பால், கடும்போரிழைத்த சிங்கமுகனுடைய கரங்களையுஞ் சிரங்களையுங் காங்கேயன் பலமுறை அத்திரங்களால் அகைத் தகைத்துக் குவித்தபோழ்து அவைகள் மணிகண்ட னுகிய சிவபிரானளித்திருக்கின்ற வரப்பிரசாத மகிமை யினுனே மீண்டு மீண்டு முண்டாம் விறலைத் திருவனத் துள்கி “இனி முளையற்க” எனச் சிந்தித்து ‘ஹாம்’ என்று உக்கிரமாக அதட்டி ஆமையினவயவம் உள்ளடங்கிக் கொள்ளுமாபோல அக்கரசிரங்க ளொடுங்கிட வொடுக் குபு ஒரு சிரமு மிருகரமுமே வெளி நிற்கும்படி ஆற்றி னன். பெயர்த்தும், அச்சிங்கமுகன் ஒரு தண்டத்தைக் கடாவி வீரம்பேசியதறிந்த குமாரபரமேசரன், உடனே யேவிய வச்சிராயுதமெழுந்து அச்சிங்கமுகனது மார்பி லேறிப்பிளாந்து பிராண்னைக் கிரகித்துக்கொண்டு வெளிப் பட்டுக் கங்கையிற் படிந்துவந்து தன் கடவுள் கரத்திருந்தது. மேல், சூரபன்மலை முருகவேள் விளைத்த பெரும் போரில் அவனதானுகைக்குட்பட்ட பகிரண்டங்களி விருந்துவந்த அனேகங் கைகளுங் கால்களுங் தலைகளும் வானளாம் பேருருவுமுடைய அனேக அனேக வெள்ள அசரப்படைகள் யுத்தகளத்தில் மாண்டு எவருஞ் செல்ல வழியின்றி விண்ணேங்கிக் குவிந்திருந்த பின்மலைகளைப் பரமேசரனுகிய அம்முருகவேள் பன்னிருவிழிகளானுஞ்

சிறிது சினாந்து பார்த்தவுடன் அவைகள் நீருகத் தலைக் கப்பட்டமிந்தன. ஆண்டுச் சூரமன்பறை றாண்டப்பட்ட இரண்டாயிரம் வயிர வாளிகளுங் குமரவேள் புயாசலங் களிற் பாய்ந்த காலை அவ்வாளிகள் கருகி வெந்து திசா திசைகளிற் பூழியாய்ப் பறந்துபோயின. பெயர்த்தும், பகிரண்டங்களிலிருந்து வந்து தன்னைச் சூழ்தருஞ் சூர னுடைய சதுரங்க சேளைகளையும் எந்தையாகிய சூக பெருமான் ஒரு ஹங்காரஞ்செய்து உக்கிரப் பார்வையாய்ச் சற்றுச்சாக்கலும் அவைகள் பக்கென்றெரிந்து சாம்பராய்ப் பறந்தன. பின் வந்த அளவற்ற அசரக் கூட்டங்களையும் அம் மகாருத்திரனுகிய வடிவேற்கடவுள் முன்போனேக்கியபோது அவைகள் ஒல்லையிற்றகிக்கப் பட்ட டொழிந்தன. மேல், குகழுர்த்தி சக்கரம் கண்ட கோடரி தண்டம் முசலம் கட்கம் ஆகிய இவைகளை யெடுத்து நீங்கள் பகிரண்டங்களிலுள்ள அசரர் களை இங்கே வராமல் அங்கங்கே சென்று தடுத்து விடுங்க எனாக் சட்டளையிட்டவாறு அவைக எனேகவருவங்களாகி அன்னணாஞ் செய்து முடித்தன. பின்பு சூரபது மன், பரமசிவன் கொடுத்துள்ள சக்கர நாயகமாகிய சக்கராயுதத்தை யேவிய காலை அதனை ஆண்டலைக் கொடியோன்ன எம்பெருமான், “வா வா” என்றழைத் தொருசரத்தி லேந்திக்கொண்டனன். மேல், சூரனுஞ் சவாமியும் பல பிரமாண்டங்கடோறுஞ் சென்று யுத்தம் புரிந்தகால் ஆற்றுதோட்டம்பிடித்த சூரனைப் பின் ரெட்டர்ந்து வீரமாகேந்திரம் போந்த அச்சவாமி அப்பட்டணத்தின்கண் திரண்டெழுந்து தண்ணை வளைந்து கொண்ட நால்வகைச் சேளைகளையுங் கண்டு ஒரு புன் னகை கொண்டபோது அவைகள் திரிபுராதிக எளிந்த முறைபோ லெரிந்து பூழியாய்ப்போயின. பின்னர், சூர பதுமன் தன்தாயாகிய மாண்யயைத் தருவித்து அவன்

போதித்தவாற்றுன் இந்திரலோகத் தேரைவிடுத்து மகா சமுத்திரக் கடையிலிருந்த சஞ்சீவி மலையாகிய சுதா மந்தர பருவத்தை யெடுத்துவரும்படி செய்து அப்படி வந்தஞான்று போர்க்களத்தில் மாண்டுபோய சகோதரர் புத்திரர் மித்திரர் முதலிய எல்லா அசரத் திரள்களு முயிர்த் தெழுந்து தேவர்களெல்லாம் பறவை முதலிய ஏருவெடுத்தொளிக்கப் பெரும்போர் புரிவதைக் கண் னுற்ற சரவண பெருமான், தனது பாசுபதாஸ்திரத் தைப் பிரயோகித்து அவுனர்கோன் நீங்கலாக ஏனை யளைவரையும் நொடிப்பொழுதுக்குள்ளே தகித்துக் சஞ்சீவிமலையையும் பொடிப்பொடி யாக்கிவிட்டனன். சிவசம்புவினுற் சூரனுக்கு நல்கியுள்ள மகா மகிமை கொண்ட அந்த இந்திரலோகத் தீரானது சூரனுளைப் படி நவவீரராதி வீரர்களையுங் கணங்களையும் மயக்கித் தூக்கிக் கொடுபோகி அண்டகோனத்தில் வைத்திருப் பதைக் குமாரபகவானரின்து அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து அத்தேருடனளைவரையுங் தனதருகில் வருமாறு செய்துகொண்டனன். அத் தேரைக் கார்த்திகேய மூர்த்தி கண்னுறீஇ “இனி நீ, அசரன் கட்டளைக்குட்படாதிங்கிருத்தி” என ஆஞ்ஞாபித்துத் தனபக்கல் வைகுமாறு சீர்த்துக்கொண்டனன். பின்பு சூரபதுமன், சவாமிமீது வலிய சூலாயுதத்தைக் கடாவிடலும் அதனைப் பிடி த்துவரும்படி அச் சவாமி, குவிசாயுதத்தைத் தூண் டிய சிமிடம் அஃது அச்சுலத்தை வாயிற் கெளவிப் பிடித்து வந்து தன்பெருமானது திருக்கரத்திருத்தியது. மீல், சூரனது சிங்கவாகனத்தைச் சவாமி கொன்ற பின்றைச் சூரன், சமானமற்ற சக்கிரவாகப் புள்ளுருக் கொண்டு சருவ புவனங்களிலும் பிரவேசித்துச் சருவ சீவர்களும் இடருமந்து வருந்த எண்ணை செயலிழைக் கும் முன்னிலையில் சங்கரதேசிகன் இரதம் விட்டிறங்கி,

மயிலுருக்கொண் டெதிர்நிற்கும் இந்திரன் மேல் ஆரோக
ணித்து, அச்சுரனை அமரில் வாட்டும்போது புள்ளிரு
வாயிருந்த அச்சுரன் சண்முக பிரானது தனுசை வாயாற்
கடித் தொடிப்பான் உன்னிவரு முக்கிரத்தை அப்
பிரான் நோக்குப் அக்கணம் அப்பகைவன் கொண்டி
ருக்கும் பறவையுருவானது இரண்டுதுண்டாய் விழும்
படி வாள்கொடு வெட்டினன். பின்பு அச்சுரன், பிருதிவி
அப்பு தேயு வாயுவென்னும் பூதவடிவங்களையும் அனேக
தேவ வடிவங்களையும் வேறு பல வடிவங்களையுங்கொண்
டெதிர்த்தபொழுது சுவாமி, அவைகளை யொடுக்கும்
அஸ்திரங்களை யோச்சி யொடுக்கியடக்கினன். மேல்,
அச்சுரர்குப் பரமேசரகுமாரன் தனது மகாவிச்சவ
ரூபத்தைக் காட்டி மறைத்த·பின்னர் அச்சுரனுனவன்,
பெயர்த்தும் அஞ்ஞான வடிவமாகி மாயமந்திர
மொன்றை உச்சரித்து அவ்வளியாற் காடாந்தகார
மான இருள்வடிவைப் பெரிதும் பெருக்கி அதனுள்
மறைந்திருந்து பலப்பல சிரங்கள் பலப்பல கரங்க
ஞுள்ள ஒரு பேருருக்கொண் டெழிஇ விண்ணவரனை
வரையும் விழுங்கத் துணிகையில் அதுதெரிந்த இந்தி
ராதிதேவர்கள் உறுகணுற்று “பகவ காத்தி! பகவ
காத்தி!!” என ஓலிடுமோலஞ் செவிக்கொண்ட
தெய்வநாயகமாகிய சிவசுப்பிரமணிய டரமான்மா,
தனது வேலாயுதத்தின்மீது விழிகளீப்பரப்பி “நீ,
துரிதத்தில் இக்குருரனை விடாது பிளந்தடக்கி இங்கு
வருதி” என்றஞ்ஞாயித்த வண்ணம் அளப்பிலா
வன்மைசான்ற அவ்வேற்படையானது, கோடிகுரியப்
பிரகாசஞ் சுடரவெழுந்து சூரனுடைய மாயப்பிபருக்கை
அழித்தவுடன், அச்சுரன் ஆழங்க சமுத்திரமத்தியிற்
பாய்ந்து விண் மண் திசாதிசைகளைல்லாந் தன்கீழடங்
கத் தழைத்துப் பூத்துக் காய்த்தோங்கிய ஒரு மா விருஷ்ண

வருக்கொண்டு கிளைகளை யசைத்துச் சுகல புவனங்களையுங் தத்தளிக்கச் செய்யுங்கால் அப்படைநாயகம், அவ்விருக்குத்திற் பாய்ந்து ஊடுருவி பிருக்காகப் பிளாங்து தள்ளியது. உடனே சூரபன்மன், தனது மாயத்திறம் ஒழிந்து கனவினும் மிக்கெனக் கனன்று காய்ந்து பொள்ளெனப் பழைய வச்சிர தேகத்தைக் கொண்டு வலது கரத்தில் வாள்விதிர்த்து வருவது கண்ட அந்நெடுங் கூர்வேலானது, இரெனத்திராகார மாகக் கொதித்து மின்னி ஞாரேலென அவனது விறல் மீக்கொண்ட மார்பிற் பாய்ந்து இருக்காக ஈர்த்து வீழ்த்தித் தனது உக்கிரத்தை உள்ளடக்கி அருளாருக் கொண்டு ஆகாய கங்கையிற் படிந்து வந்து பண்டு போற் பரமகுமாரனது திருக்கரத்திற் சொலித்துக் கொண்டிருந்தது. பின்னர், அனேக பிரமாண்டாதிபதி யாகிய அச்சுர னுடற்பிளப்பு இரண்டும் மயிலுருவுங் கோழியுருவு மாயினமைகண்ட கருணையனுகிய குமார பகவான், கோழியைக் கொடியாக்கி மயிலை வாகன மாக்கிக் கொண்டருள்ளன. பின்பு அச் சூரபதுமனுல் விலங்கிட்டுச் சிறை செய்யப்பட்டு இன்னல்கொண்டிருக்கும் சயந்தனதி தேவர்களைத் தேவேஷனுணவன், வீரபாகு தேவரால் உடனே சமர்க்களத்தெல்லையிலே தரும்படிசெய்ததுமன்றி, அவுணரால் மாண்டுபோய்பூதர் களையும் வீரர்களையும் உயிர்பெற்றெழுங்து வருபாக்குச் சிந்தித்து அவ்வாறு வந்த அவர்களும் புடைசூழ நடுநாயகமாக நின்றருளினன். பின்பு அக் குமரகுருவாகிய கட்டிளமைக் கடவுள், சமுத்திரத்தை நோக்கி “நீ, வீரமாகேந்திரபுரத்தைக் கரைத்து ஏகமாய் நின்றிடுக” எனக் கட்டளை யிட்டவாறு அதுவுஞ் செய்து முடித்தது. உடனே அவ் விமலன், விண்டு முதலிய கடவுளர் குழ்தர நவவீரர் இலக்ஷர் பூதவீரரோடும் இரண்டாயிரம்

வெள்ளம் பூதகணங்களோடும் பொருகள் எல்லையை
யொல்லையிற் கடந்து கந்தமாதனங் தாண்டித் திருச்
செங்கிற் பதியை யடைந்து ஒரு சிங்காதனத் தெழுங்
தருளி யிருக்குங்கால் அன்றிரவிலே தேவர் யாவரும்
நூன் முறைப்படி தன்னைப் பூசித்து மெய்ப்பத்தி
கொண்டதற் கிண்புற்று, புராணத்தில்—

“ சிண்டவருள் செய்திடுநெ உந்தகைநு மக்கு
வேண்டுகுறை யுண்டெனின்வி எம்புதிர்க ளென்னக்
காண்டகைய சூர்முதல்க் கீாந்தெமைய ஸித்தாய்
ஸண்டுனருள் பெற்றனமி யாதுகுறை மாதேர்.

ஒன்றினி யளிப்பதுன துன்னடியம் யாக்கை
நின்றிடு பகந்ற ஜெய நின்னிருக முற்கண்
மன்றதலை யன்புறவ ரந்தருதி யெந்தாய்
ஸன்றிடலு கன்றெனவி ரங்கியருள் செய்தான்”

என வருமாறு “வேண்டும் வரமருள்வாம் கேட்டுக்
கொண்மின்” என்றாருள்புரிந்திடலும் அத்தேவர்கள்,
‘நினதருள்பெற்ற எங்கட் கொருகுறையுமின்று. ஆயி
னும் இத்தேக விற்குமெல்லையும் மெய்ப் பத்தியுடன்
நின்றருவடிகளை நாடிநிற்கும் வரமொன்றையே யினிக்
கொடுத்திடல்வேண்டும்” என்ற வேண்டுகோளை யங்கீ
கரி த்து “அன்னணமே அளித்தனம்” எனத் திருவாய்
மலர்ந்தருளினன். அளிமிக்குடையாய்! இவ்வரலாறு
களைப் புராணதாரமாகவே புகன்றனம்; அறிதி.

சிட.—நெற்றி நேத்திர அருத்தாரீசுவரன் பகுத்த
நெடுவேற்படை பரித்த கரமன்றி மற்றைப் பதினெஞ்சு
கரத்துங் கடவுட்காயுதம் வந்தழுல மெவன்?

நூ.—ஏகாதசருத்திர வடிவாகிய பதினேராயுதங் களையும் பரமசிவனளிக்க வெடுத்தஞான்று அவைகளைப் பரமசிவகுமாரன் தன்னுடைய பதினெடு கரங்களிலும் பரித்தனன். விவரம்:— சுங்பவகாண்டத்தின் நீல - வது அத்தியாயத்துப் பங்கம் சுலோகத்திலுள்ளபடி *தோ மரம், துவசம், பெரியகத்தி, வச்சிராயுதம், அம்பு, அங்குசம், கண்டை, த்தகமலம், கோதண்டம், டிராசம் பாசு என்பன. இவ்வாயுதங்களை வேறாகவும் பல கூறு வர் பலர். சுவாமி சருவாயுதபாணியாகவின் எவ்விதங்களினும் மியையும்.

தோமரம் சுத்தமாயையிற் சுத்ததத்துவங்களை யுண்டுசெய்யுங் தன்மையையும், துவசம் பிரபஞ்ச வெற்றிப்பாட்டையும், பெரியகத்தி சனனமரணக் கொடியின் வேரையறுக்குங் தன்மையையும், வச்சிராயுதமும் பிராசமும் இவர் ஒருவரானுங் கெடுக்கப் படாதவ ரென்பதையும், கோதண்டமும் அம்பும் ஆன் மாக்களின் மூலமல விருத்திசங்காரத்தையும், அங்குசம் திரிகுண பிரேரகத்தையும், கண்டை மந்திரம் எழுத் தென்பவற்றை யுண்டுபண்ணும் பரநாதத்தை நடத்துதலையும், கமலம் விரிந்து கூம்புகின்ற வுலகம் சிவசத்திவச மென்பதையும், பாசு இலயத்தானமான

* தோமரம் = எறியீட்டி; வடசௌல். வல்லையம் என்பது கிதுவே.

† கமலம் = தாமரை வடிவிற்குய ஒருவகை ஆயுதம்.

‡ பிராசம் = சுட்டி. தோமரத்திற்கு வேறாகவுள்ளது: இறகம் பென்றுக் கூறுப. தேன்மோழிப்புாணத்தில் இப்பிராசத்தை சீக்கித் தண்டம் சொல்லப்படுகிறது.

பாசு என்பதை மழுவாகவேலூங் கோடரியாகவேலூங் கொள்ளலாம்.

பராசத்தி ரூபத்தையு முனர்த்தும். எல்லாம் ஆன் மாக்களி னிமித்தமே ஆம்.

(அக) 81

சீட.—முருகப் பெருமானுக்கு இலக்ஷி தெதான் பது தம்பியருளரெனும் விருத்தாந்த மென்னை?

துரு.—கூறுதும். ஈசவரனுடைய இலலாட லோசனங்களிலிருந்து பாகை தேசசுகள் பகிர்முகப் படுங்கால் புறநிமிர்ந்த பார்வதி யம்மையின் சரணச்சிலம்புகளி லுள்ள நவரத்தினங்களுள் ஒன்பது சிந்தின. அவற்றி னிடம் அப்பார்வதியம்மையி னுருத்தோன்றிடலும் அதுதானே ஒன்பது பெண்களாயிற்று. தெய்வத் திருவுள மிருந்தவாறு அப்பெண்களாய சத்திகள் கருப்பமடைந்தனர். அச்சத்திகள் தேகம் புழுங்கிய ஞான்றுண்டாய வேர்வையிலிருந்து கையில் ஆயுதங்களுள்ள இலக்ஷி வீரர் தோன்றினர். ஈசவரி யனுக்கிரகத் தால் அவ்வொன்பதின்மர் கருப்பத்தினும் *ஒன்பது வீரர் தத்தங் தாய்மார்களி னிறங்களைப் பொருந்தி அவர்களுடைய உந்தித்தாமரை வழியாகப் பிதாமகன் பிறங்ததுபோற் பிறங்தார்கள். அவர்களே மேல் விளக்கிய சத்திகளுள் மாணிக்கவல்லி புத்திரன் வீரபாகு, தரளவல்லி புத்திரன் வீரகேசரி, புஷ்பராகி புத்திரன் வீரமகேந்திரன், கோமேதகப்பாவை புத்திரன் வீரமகேசன், வைருரியமின் புத்திரன் வீரபுரந்தரன்,

* ஒன்பது வீரரும், நக்திதேவராதி கணக்தலைவரின் அயிசு மென்பதாகத் தென்மேழிப் பூரணத்திற் “புகலுக்கிய சணத்தவர் குழவியாய்ப் போக்கு” என விளம்பப்படுகிறது. இச் செய்தி வடமேழிப் பூரணத்தே இன்று.

வச்சிரவல்லி புத்திரன் வீரராக்ஷஸன், மரகதவல்லி புத்திரன் வீரமார் த்தாண்டன், பவளவல்லி புத்திரன் வீரதீரன் என்னு நவவீராவர். இவர்கள் பரமசிவனளித்த பல ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றிய குமாரரெனப்படுவார்கள். அதனுலிவர்களை முருகப்பெருமாற்குத் தம்பியரென வுபசரித்துரைக்க வழியுண்டாம். இலக்ஷ்மை முருகப்பெருமாற்கேனும் நவவீரர்க்கேனுங் தம்பியரென்னது பரிசனரென்றே பணிக்கவேண்டும். அஃதெதுபோலு மெனின், —குரபதுமனுதியர் பிறக்குஞ் செவ்வி, வேர்வை யிற் பிறந்த அசர ரஜைவரும் அச்சுரபதுமனுதியர்க்குத் தம்பியராகாமற் பரிசனராயின ஆவளிபோலும் என்க.

தேவேசனை பரசுப்பிரமணியத்தினாற் சூரபன்மனிடஞ் சரர்கள் பொருட்டுத் திருச்செந்திற் பதியிலிருந்து தூதாக அனுப்பப்பட்டுத் தென்சமுத்திரக் கரையிலுள்ள கந்தமாதனவரையி லேறினின்று அவ்வரை பூமியில் ஞாமுங்க விசுவரூபங்கொண்டு தென்முகமாயுதைந்து பாய்ந்து கடலைத் *தாண்டிப்போங்கால் வீரமாகேந்திரபுரத்திற்கு வடபாலுள்ள சமுத்திரநடுவண் ஆயிரங்தலையுடைய யாளிமுகனென்னும் அவுணவீரனுக்குக் கெடிஸ்தல மாயிருந்த இலங்கையெனு நகரத்தின் வடக்குக் கோபுரவாயிலில் ஐங்நாறு வெள்ளாந் தானைகளுடன் காவல்கொண் டிருக்கும் வீரசிங்க னென்பான் வந்தெத்திரக்கக் கண்ணுறீஇ அவளையு மவன் சேகீனகளையுஞ் செறுத்து அங்கரிற் பாய்ந்து குதிதந்த போது அங்கர் தத்தளித்துக் கடலிலமிழ்வதை வீக்ஷணித்த அதிவீர னென்னும் யாளிமுகனுடைய புதல்வ

* தாண்டற் கடிபெயர்த்தவுடன் கந்தமாதனகிரி முன்போலெழுங்கு நின்றதென வடமோழிப்புாணம் வழுத்தானிற்கும்.

கீணயும் அவன் சேளிகளையும் வாள்கொடு தரித்து மாய்த்த வயவரும், பின்னர் அவ்விலங்கையைக் கடந்து பாய்ந்து அந்தர கமனமாக வீரமாகேந்திர வெல்லையை அண்மிக் கோரன் அதிகோர ணன்னும் பதாதித் தலைவ ரிருவர் நாலாயிரம் வெள்ளஞ் சதுரங்க சேளை களுடன் காவல்கொண்டிருக்கும் வடக்கு வாயிலின் முதனிலையையும் கிழக்கு வாயிலையும் அணவி நின்று பார்த்து அவ்வழிப்புகின் தாமதமேற்படுமென வள்ளித் தெற்குவாயிலிற் போம் முன்னிலையில் அவ்வாயிலின் மீஷிலையிற் பல கோடி அவணருடன் ஒம்படை கொண்டிருக்கும் ஆயிரமாணமுகத்துக் கசமுகனென்னுங் தன கர்த்தன் தடுத்துப் போர் தரும்பொழுது தமது காலால் அவனைக் குழுத்துக்கொன்று சீறுருக்கொண்டு மேற் குச்சிகரி வாயில் வழியாக நகருட்புக்குச் சிறைச் சாலையை விராநின்ற இந்திரகுமார சயந்தனைக்கண்டு *“வல்லையில் விடுதலை செய்யப்படும்” எனத் தேறு தல்கூறிச் சூரபதுமனுடைய சபையுட்போகி அங்குக் குமாரசுவாயியின் திருவருளால் வானத்திருந் திறங்கிய ஒரு திவ்விய சிங்காசனத்தின்மீது சூரபன்மனுக்கு மேலாக வீற்றிருந்து “சிறைப்பட்டிராநின்ற தேவர்களை விடுதலைசெய்து நெறியாய செங்கோல் செலுத்த

* இவ்விடத்திற் பத்து நாளிற் பகைஞரை யொழிக்கப்படு மென்று சொல்லினரெனத் தென்மோழிப்புராணத்து வீரபாகு சயந்தனைத் தேற்றுப்படலத்து நட - வது செய்யுட்கண் “ஈரி ரண்டிரு மூன்றாகு மிரும்பக விடையே” என வருகிறது. இதற் கிணசயச் சயக்தன் கணவுகாண்படலத்துப் கக - வது செய்யுட்கண் னும் “ஜங்கிரு வைகவலி னவணக்தக் தொகையு மல்ல லாற் றிய சூரனு முடிக்கிட வடுதும்” என்று குமாரசுவாயி சொல்லியருளினரென வருகிறது.

வேண்டிய நியாயங்களைச் செறுநர்ச்செசுகுக்குஞ் சிவசுப் பிரமணிய தேவர் நிற்குத் தெரிவிக்கச் செம்மைத் தாய ஒரு கட்டளையிட்டனர்” எனச் சூரத்துக் கொன்ன வரும், அவ்வசன மங்கீகரியா அச்சூரத்துப் பின்னர் நடக்குங்காரியம் இற்றெனத்தெரிவித்த திண்ணியரும், ஆண்டுச் சூரபன்மன் சினங்தேவிய ஆயிரம் வீரரை மடித்து நூறுதலையுடைய சதமுகளென்னுங் தளத் தலைவனை ஒரு காலால் மிதித்துக்கொண்டு ஒரு காலாலே தலைகளை யெற்றி வதைத்து அவனுடைய படைப்பெருக்குக்களைக் கோபுரம் பிடுங்கியெறிந்து கோறல்செய்து சூரபதுமனுடைய அரண்மனையை ஒம் படைகொண்டிருக்கும் ஒரைம்பான் வெள்ளம் அசர வீரர்களையுஞ் சேனித்தலைவர்களையும் விச்சவவருவா யெழுங்து நிமிர்ந்து காலானுங் கையானும் மிதித்துக் கிழித்துத் தொலைத்து நகரழித்து ஐங்நூறு தலையுடைய சகச்சிரபாகுகளாய தளத்தலைவர்களையும் அன்னவர் தாளைக் குழாங்களையுஞ் சாலவிருஷ்டத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு சாடிச் சூரபதுமற்குச் சுதனை வச்சிரபாகு வுடன் வந்த நாலாயிரம்வெள்ளஞ் சதுரங்கசேனைகளை யும் அதன்செய்து அவ்வச்சிரபாகுவையும் வாள்கொடு வெட்டி வதைத்த பொருஙரும், அக்கால் விண்மணி அத்தமித்தது கண்டு மீணுமவதரம் இலங்கைக்கதிப னன யாளிமுகாசரனைக் கட்கத்தாற் கண்டனஞ் செய்து திருச்செங்திற்பதி சேர்ந்து தமது சயருபத் தோடு சுப்பிரமணியக்கடவுள் பாதபதுமங்களைப் பணிந்து சூரனது அகங்காரக் கருத்தைத் தெரிவித்த வரும், இரண்டாநாட்போரிற் சேஞ்திபதியாக வந்தவ னும் தாரகாசரனுடைய சூமாரனுமான அசரேந்திரனை வாளாலே துமித்து வெற்றிபெற்ற வீரரும், மூன்றாநாட்போரில் எண்மர் இலக்ஷர் பூதகணங்களுடன் சூரபதும்

னது நகரத்தின் மேற்குச்சிகரி வாயிலைச் சூழ்ந்து வளைத்த ஞான்று ஆண் டோம்பல்கொண்டிருப்பவனும் அஜா முகிக்குப் பின்னர் மாயைக்குங் காசியபர்க்கும் புத்திர னுகப் புலிமுகத்துட னுதித்தவனுமான வியாக்கிர முகனைச் சிங்கனென்னும் பூதவீரன் செகுத்த பின்னர் ப் பூதகணங்களாற் கோட்டைமதிலை யுதைத்திடிக்கும் படிக்குங் கோபுரத்தை வேருடன் பறித்தெடுத்து நகரமத்தியில் வீசம்படிக்குஞ் செய்து நகரத்துள் நுழைந்து அக்கினி அஸ்திரத்தையும் வாயு அஸ்திரத் தையு மோச்சிப் பதினையிரம்யோசனை யளவுக்கு நகரைக் கொளுத்தியழித்தபோழ்து அதனை மாற்றுவான் சூரனு வேவப்பட்ட ஊழி மேகங்களை ஊழிக்கனற்படையால் வாட்டி மறைந்தொளிக்குமாறு செய்தவரும், இராப்போ ரிற் சூரனுடைய குமாரனுகிய மூன்று தலையுடைய இரணிய வென்பாளைக் கடவின் மச்சமாயுட்குற் ரூளித்திருக் குமாறு குறும்பு தந்தவரும், நான்காநாட்போரிற் சூரனுடைய பிள்ளையும் இரணியன் தம்பியும் இளமையிற் சந்திரனைப் பிடித்துவந்து இமிசித்தவனுமாகிய அக்கினி முக னேவிய காளியின் எட்டுக்கைகளையுங் தமதொரு கரத்தாற் பற்றிக்கொண்டு மற்றொருகரத்தா வவளது மார்பிலறைந்து வலியடங்கச்செய்த மொய்ம்புடைய வரும், அவ்வக்கினிமுகனை வீரபத்திராஸ்திரத்தால் வீட்டினவரும், வீட்டுமூன் அவ்வக்கினிமுகனால் வீர புரந்தரன் நீங்கலாக மாண்டுபோய ஏனைஏழு சகோ தரரையு முயிர்த்தெழும்படி செய்கவென உயிர்க் குத்த கைக்காரனுகிய நமனுக்கு ஒரு பாணத்தின் அலகிற் ருனே நகங்கொண்டு திருமுகமெழுதி விடுத்தவரும், அதுகண்ட அங்நமன் கைலாயச்சாரலுழிப்போந்து அங்குக் கருத்தனைப் புகழ்ந்துகொண்டிருந்த எழுவரை யும் இதத்தோடுமைத்துவந்து மரித்துக்கிடந்த சரீரங்

களில் விடலும் அன்னவரெழுந்த செயலீக் கண் னுற்றுக் களிதலீ மீக்கொண்ட அங்கமனுற் புகழ்ந்து போற்றெடுக் கப் பூரித்தவரும், சூரனுடைய பிரதம மந்திரியாய தருமகோபனென்பான் புண்டரீகமென்னுங் திசைமத கரியி லேறிப் போர்தொடுத்து வீசிய வச்சிராயுதத்தைக் கரத்தாற்பற்றி அதனை அவன்மார்பின் மோதியிருக் கினவரும், அம்மோதற் காற்றுது கீழேசாய்ந்த அத் தருமகோபனைக் காலாற் றவைவத்து முருக்கியவரும், ஐந்தாநாட்போரில் இரண்ரங்க சூரனுஞ் சூரியனைத் தலைப்படுத்தினவனுமான பானுகோபனுடைய கர சிரங்களை வானத்தினின்றபடியே வீரவாள்கொடு வெட்டி வெற்றிகொண்ட விறலுடையவரும், செயசாலிகளாய சிங்கமுகன்சிறூர் நூற்றுவரையும் வாளாற்றுணித்து மாய்த்த மகா வானுழவரும், முற்சொற்ற வீரபாகு தேவரென்பவரே. இத்தேவரே சிவசன்னிதியில் நந்தி தேவர் காவல் கொண்டிருப்பதுபோலக் கந்தசன்னிதி யிற் காவல்கொண்டிருக்கும் பெருமான்.

(ஐ) 82

சீட.—குமாரக்கடவுள், குடை யென்னும் ஒரு கூத் தும், துடியென்னும் ஒரு கூத்தும் எக்காரணங்கொடு விளைத்தனன்?

து. —பெரும்போரில் அவணர் புறங்காட்டியோடு வான் தனது குடையைச்சாய்த் தாடிய திருநடனங் குடையெனவும், சூரபதும் னென்பான் வேற்றுருக் கொண்டு சமுத்திரத்தில் ஆவரணமாகி நின்றகாலீ அவ் வஞ்சவலி தணந்திடுவான் அச்சமுத்திரத்தின் அலைமே னின்று கால்நூபுரங் கலகலகலெனக் கறங் கக் கைத்தடி ரரரர ரரவென வுலம்பத் துடிகொட்டி

யாடிய திருநடனாங் துடியெனவும் பெயர்பெறும் என் மனூர் முதுவர்.

(அர்) 83

சீட.—சிருட்டிகருத்தாவாகிய விதியின் கட்டளைப் படி ஏழுமலையின் கண்ணவே தனித்தனி தவம்புரிந்த போதவான், புத்திராண்டன், புருக்குதன், போதன், பாண்டரங்கன், சோமன், வாமனனும் அனந்தமா புரத்து ஏழிருடிகளின் தலைகளையும் அம்மலைகளையும் வேற்படையான் வேல்கொடு கீண்டனனென்ப. அஃதெது பற்றி யென்பதை விளக்கல்வேண்டும்?

கரு—பருப்பதியம்மை காஞ்சிபுரங்கடந்து திரு வருணைக்கேகுங்கால் தங்குற்ற ஒரு வெள்ளியிடையிற் சந்தியாவந்தனத் திற்குத் தண்ணீர் வேண்டுமெனலும் அருகிருந்த கதிர்வேற்பெருமான்,

“ பதுமனு மவர்முன் சென்று பாவிகாள் வரைக னேழில் விதிமுறை தவஞ்செய் வீரேற் குமரவேள் விடுக்கும் வேலாற் பொதிர்ச்சடை முடியு முங்கள் வினைகளும் பொடியா மென்று சதுர்முக னுரைத்துப் போனு னவருமத் தலமே செய்தார்”

எனவரும் அருணசலஷாணச் செய்யுளின்படி தம துடம் பிடியை நோக்கி “நீ ஏழிருடிகளின் வினைப்பவந் தபுப் பான் சடைத்தலைகளை வகிர்ந்து அன்னவர் பிரார்த்த ஜீனப் பிரகாரம் சன்ம சாபல்லியமளித்து அக்கணமே நன்னீர்ச்சாகரம் புக்கு [நீர் =] அம்புதங்கொணர்தி” என ஆஞ்ஞாபித் தோச்சியவாறு அவ்வுடம்பிடியுஞ் செய்தது. அன்னவாறு கொடுவந்த சலமே ‘சேயாறு’ என்று பிள்ளையின் பெயரால் நாளும்விளங்குகிற தென்க.

(அ) 84

சிட.— மலைக்கிராதர் வளர்த்த வள்ளிமாதேவியைக் கந்தர் களவிற்கூடினரெனக் கதைப்பதெவன்?

துரு.— சம்பவகாண்டத்து ஈச - வது அத்தியாயத்து உச - வது சுலோகத்திலுள்ளபடி வாமனவதாரனை உபேங்திரனுடைய கண்களிற்குறேன்றிய இரண்டு பெண் மணிகளுட் பின்னவளான சௌந்தரியவல்லி யென் பவள், முருகையனீநாடித் தவமிழழத்து அவ்வையன் தரிசனமானவுடன் “என்னை மணங்செய்தருள்க” எனக் கேட்டுக்கொண்டதற்கு அப்பெருமான் திருவருள் சரந்து “நீ பூலோகஞ் சென்று சிவமுனியிடத்திராய்: அங்ஙன் யாழுன்னை விவாகஞ் செய்து கொள்வாம்” என்றருளியவாறு கிரியாசத்தியாகிய வள்ளிநாயகியை அப்பெருமாட்டியின் பூருவவிருப்பு நிறைவேறுமாருகக் கற்பு வெளிப்படுமாருக அற்புத் திருவிளையாடவின் ஆளுங் கோலமுஞ் சாலமும் பல, நம்பிரானுழைக் காணப்பட்டன. அவ்வற்பு, உலகத்தவர் செய்கை போன்ற களவிலதே. வள்ளிப்பிராட்டியின் வரலாறு குறித்தின்னும் விளக்குமளவு விளக்குவாம்.

மேன்மொழிந்தபடி உபேங்திரனுகிய விட்டுணுவுக் குப் புத்திரிகளாகத்தோன்றி இமயகிரிச்சாரவிற் சரவணப்பொய்கை அருகில் ஆகாரமின்றி முனிவர் சிய மத்தை அலுட்டித்து, முஞ்சமென்ற புல்லை அரை ஞானுக யாத்து, பரிசுத்தமான மான்கோலை யிடையிலுமிலி, மரவுரியை உத்தரீயமாகப் பூண்டு, திருமேனியெங்குங் திருநீற்று லலங்கரித்து, உருத்திராக்ஷங்களை ஆபரணங்களாக வணிந்து மேஜை ஈச - வது அத்தியாயத்து ஈச, ஈச - ம் சுலோகங்களில் வெளி

யாமாறு ஷட்க்ஷர மகாமந்திரத்தைச் செபித்தபடியே சுரவணபவனை நோக்கித் *தவமிழுத்த இருவருள் முன்னவளாய அமிர்தவல்லி யென்னு ஞானசத்தி இவ்வியாசத்தின் சுடு - வது கடாவிடையின் ஈற்றிற் சொன்னவண்ணங் கந்தபகவானின் அனுக்கிரக வுத் தரவு கடைப்பிடித்து அதியழகியதாய பெண்குழந்தையா யுருக்கொண்டு இந்திரன் பக்கல் பிள்ளை யெனச் சென்றபோது,

“ கொவ்வை போவிதழ்க் கண்ணியை மனோஹதி கொடுபோய் அவ்வி யானையே போற்றிய தனையகா ரணத்தால் தெய்வ யானையென் ரூரூபெய ரெய்தியே சிறிதும் கொவ்வு ரூதுவீற் றிருந்தனன் குமரனை நுவன்றே ”

எனவருஞ் செய்யுளின்படி அவ்விந்திரன் ஜூராவத மென்னும் யானையிடமொப்புவித்தான். அது வளர்க்க வளர்ந்த காரணத்தாலே தெய்வயானையென்னுங் திருப் பெயர்பெற்றுத் தேவேந்திரற்குத் தேவசேணையெனும் பந்தனையாயிருந்து பரசுப்பிரமணியத்திற்கே பாத்திய முள்ள சத்தியாயினால். இளையளாய சௌந்தரிய வல்லி முருகையன் திருவருளிருந்தபடி தவகிலையிற் ருனே அக்கினிப் பிரவேசமாகித் தூலம் ஓரீஇத் தொண்டைமண்டலத்தின் (மேற்பாடி) மூர்த்தாஸ்பாடி யெனும் பதியிலுள்ள வள்ளிக்கிழங்கு மிகவுண்டாம் வள்ளிமலைப் பாங்கரில் சூக்குமசரீரியாய் நின்று குக தேவை நோக்கித் தவஞ்செய்தனள். அப்போழ்து அம்மலை மருங்கிலே தவம்புரிந்திருந்த சிவமுனிவர் தெய்வீகமாய்க் காட்சி மாத்திரமான மோகமாய் நோக்

* இத்தவம், பண்ணிரண்டாண்டென்பது தேன்மோழிப் புராணம்.

குற்றுக் களிப்புற வந்த திருமானுதரத்திற் பொருந்திய கருவிற்றுனே சூக்குமசரீரியாய் நின்றுள்ள அப்பிராட்டி நுழையா ஓரழகிய மானுட வடிவப்பெண்ணு யவ தரித்தனள். பின்பு அக்குழங்கத்தையைப் பெண்குழங்கத் தேவ்ட்டு நறுந்தவமிழைத்த அம்மலைக் குடியாகிய சீறாருதை வேடர் தலைவனும் அவன் றலைவியுங் கண்டெடா வளர்க்க வளர்ந்து பன்னிரு பிராயமாவது தெரிந்த விழுப்பொருளாய அயிற்பெருமான், முன் னருளியவாறு பிராட்டியை ஆட்கொள்ளத் திருவருட் கருவுலமாகிய திருவளத்தெண்ணிக் *கந்தகிரியிலிருந் தெழுங்கருளி வந்து, தொண்டைநாட்டெல்லையில் இந் திரனால் தேவலோகத்திலிருந்து கொடுவந்து நாட்டப் பட்டுத் தன்னுடைய திருவடியருச்சனைக்குத் தினங் தோறும் முன்று [குவளை =] செங்கழுநீர் மலர் களைத் தரானின்ற மூன்று செடிகளுள்ள இந்திரப் பொய்க்கையையுடைய தணிகையசலத்தின் சன்னிதியில் வினங்கியிருந்தனன். பின்பு வேடராச புத்திரி யுய்தற் பொருட்டுத் திருவளமிரங்குபு மாளைக்காட்டி மாளைப் பிடிப்பார்போலத் தனது சுயஞ்சோதி மயமான திரு வுருக்கரங்து கானவன் போன்ற மனிதவடிவாகி மலை மீது தினைவளாகங் காத்திருக்கும் நாயகி முன்னே பெண் மையல் கொண்டுளான்போற் பலவித வாது விளைத்தனன். அத்தருணம் அவன், வேடராசன் வரவு

* இக் கந்தகிரி, வாக்கு மனங்களால் அளக்கொண்ணு மகிளமயிடடச் சுவர்க்கமென வருணித்துள்ள நிரல்களையும், சுண்டுக் கூறப்படுவன்னிமாதேவியின் வரலாறு முதலிய பல் பெருஞ் சிறப்புக்களைச் சாலவெடுத்துரைக்கும் நிரல்களையும் இந்துலாஜிராது ஸ்ரீமத் - துமாசவமியத்தில் கக - திரு விளையாடல்களைக்கொண்ட முதற்காண்டத்திலே காணலாம். இஃபினிய பொழிப்புறையோடுமூன்தே.

காண்டலும் தேவகாண்டத்தின் ஈ - வது அத்தியாயத்து
சூ - வது சுலோகப்படி அனந்த வேதங்களைக் கிளை
களாகக் கொண்ட ஒருவெங்கைமரமா யோங்கித்
திமிறி நின்று, வேடராசன் புறம்போய் பின்னர் முன்
போல வேடர் தலைவ வுருக்கொண்டு, வள்ளிநாயகிமுன்
வாதிடுந்தருணம் பெயர்த்தும் அவ்வேடராசன் வரவு
கண்டு, கையிலே தடியுன்றி வருமொரு கிழத்தனச்
சைவசமய சன்னியாச வடிவுகாட்டி நின்றனன்.
பின்னர் ஏழுகுன்றுக்கப்பாலுள்ள சுளையுழை நீரருந்த
வெனு வள்ளியம்மையுடன் போந்து அங்குத் தமது
கரைதற்கிணங்காது செல்கின்ற பெருமாட்டியின்
மனவுறுதியைத் திருவளத்தி வினிதுமெச்சி அச்செல
விளையுங் தடுக்கவெனு ஓரோம் உருவ யானையை
வரவழைத்து வெருவறுத்துவித்தனன். பின்னர்த்
தன்னைத் தியானித்து நின்று வருந்துமவருக்குத் தனது
மெய்த்திருவுருவ தரிசனங்காட்டி நீ எனக்குத் தேவியே,
எல்லாம் என் ஆடலேயென்று கூறித் திருத்திபுரிந்
தருளினன். மேல், அவ்வருள் விளையாட்டுக்கடவுள்,
இரவிலே பிரிவாற்றுது தேவி வருந்துதலை யுணர்ந்து
குறவர் குடியிருப்புக்குச் சென்று யாவருங்கண்படை
கொண்ட பாதிராத்திரியிற் பாங்கியில் ஒதவியாற் குழு
சிறந்த குறக்கொடியை யழைத்துக்கொண்டு ஒரு
விண்ணனாம் பூஞ்சோலை ஞாங்கரில் மேன்யம் விளம்பி
வினேதமா யிருக்குங்காற் சூரியோதயத்தின்மேல்
ஆயுதபாணிகளாக வருகின்ற நம்பி முதலிய வேடர்
வரவுகண்டஞ்சம் வள்ளிநாயகியை நோக்குபு “நீ அஞ்
சந்க அஞ்சற்க; என்னேடு நீடுழி வாழிவாழி” என்
ரூசீரவதித்துப் பின்புறத் திருத்தி வேடரெதிர் நின்
றனன். வள்ளியைக் கரவடமாகக் கூட்டிக்கொண்டு
வந்த கள்வன் இன்னுனேயென்று அஞ்ஞான்று போர்

தொடுத்த வேடர்களை வீட்டவென அவ்வேடர் முன் னிலையிற்றனது [கொடி=]பதாகையாகியகாலாயுதத்தை நினைத்தழைத்துக் கூவும்படி செய்து பிரளயகால மேக கர்ச்சனைபோலுண்டாய அக்கூவுதலான் மூர்ச்சித் துயிரற்றவர்களாகக் கிடக்கும்படி அவர்களைச் செய்தனன். பின்பு, நாயகியும் நாரதரும் வேட்புற்றவண்ணங்கருணைபாலித்துத் தேவி பெருமையை யாவருமுணர் பாக்கு அத் தேவியைக்கொண்டே வேடருயிர்ப்புற் றெழுமாறருள்புரிந்து, அங்ஙனங் திருவிளையாடவிமித் தங் கொண்டிருந்த மானுடவுரு மறைத்து, அவர்கட்குத் தனது சண்முகத் திருவுருத் தரிசனங்கொடுத்து, அன்னவரில்லத்திற்குனே அன்னவரளித்த வேங்கைத் தோவின்மேற் றுனுங் தேவியுமாக வெழுந்தருளியிருந்து, அங்ஙன் வேட்டுவைச்சிறுமி வடிவாயிருக்கும் நாயகியைத் தான் கடைக்கணித்தவளவிலே அந்நாயகிபாலிருந்த வடிவும் அலங்கரிப்பும் மாறிப் பூருவம் வீட்டுனு புத்திரி யானபோதிருந்த திவ்விய தெய்வ வடிவத்தோடும் அலங்கரிப்போடும் பிரகாசிக்கக்கண்ட அப்பெருமாட்டியை அக்கீனி ஆதித்தன் கடவுள் பெந்துக்கள் சாக்ஷி யாகக் கைப்பற்றி, திருமணச் சடங்கெல்லாம் நாரதரான் முடிக்கமுடிப்பித்து, சிவபெருமான் ஆசீர்வதிக்கப் பிரம வீட்டுனு உருத்திரேந்திராதி தேவரணைவருங் கற்பகப் பூக்களை வாரிவாரிச்சொரிய விளங்கியிருந்தனன். பின்பு அத்தேவேசனானவன், தான் வீஜை வேய்வுக்குழல் மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியங்களுடன் நானும் விளையாடி வாசஞ்செய்யானின்ற கல்லூர தடாகத்தோடுகூடிய செருத்தணியென்னுந் திருத்தணிகையிற் றேவியுடன் சுந்தர உல்லாச விலாசனங்கத் திவ்விய சிங்காசனத்தி வெழுந்தருளியிருந்தனன். அப்பால் அவ்வள்ளிமணைளன் தான் வேடரோடு செருச்செய்து அது தணிந்திருந்த

காரணத்தாற் செருத்தணியெனவிளங்கும் அம்மலையைக் கடந்தேகுவான் ஒருதினாந் தனது தெய்வ மானத்தை யழைத்து அதிற் ரேவியுடன் ஆரோகணித்துக் கந்த கிரியாய் சுவர்க்காலயத்திற்கெழுந்தருளி, இடப்பாகத் திலங்கும் பெரிய பிராட்டியாங் கஜ நாயகி கண்டு களிக்க இளைய பிராட்டியாம் வள்ளி நாயகியை வெப்பாகத்தமர்த்தி, துவாதச மகரகுண்டலங்களாற் சோபியாளின்ற விகசிதமுக கமல ஷ்டகனைய், தயாங் தோளித அஷ்டாதச குழத நயநனைய், குங்கும ரக்த வர்ணஜ்யோதிர்நுபனைய் சர்வாபரணங்களானும் பீதாம் பரங்களானும் அலங்கரிக்கப்பட்ட சர்வாவயவ மங்கள மூர் த்தியாய், ஸ்ரீ வல்லி தேவ சேநா சமேதனுக வீற்றிருப் பவனுயினன்.

அவ்விருக்கை யெத்தன்மைத்தோ? என்னின்,— கிரியாசத்தியாற் சரியை கிரியையென்ற இரண்டுராத மும், ஞானசத்தியால் யோகம் ஞானமென்ற இரண்டு பாதமும் உலகில் விருத்தியாமாறு கிரியை ஞானம் இச்சை ஆதி பரையென்ற பஞ்ச சத்திகளையுங் தனது அமிசமாகக்கொண்டுள்ள அகண்ட சிவசத்தியைத் தானே தனதொருமுகமாய் விளங்குமாறு ஐக்கியஞ் செய்து பஞ்சகிருத்திய அதிட்டான் நாயகனுகப் பிரகாசிக்குந் தன்மைத்தென்க. இருவரும் ஞானக் கிரியா சத்திக ளென்பதை, வள்ளியம்மை திருமணப் படலத்து உடுஅ - ம் செய்யுளில்—

“வல்லியர் கிரியை ஞான வல்லியின் கிளையாய்ச் சூழ” எனவும் கந்தபுராணத் தோத்திரப்பா மாலையில்—

“பொய்வருஞ் சமயர்க் கெட்டாப் புண்ணிய முதல்வன் மேனு மெய்வருஞ் சமபம் யாண்டு மிளிர் வுற விழியாற் பூத்த

சைவகுஞ் சரத்தின் ஞான சத்தியாய்த் திகழு மெங்கள்
தெய்வகுஞ் சரியார் செம்பொற் சிலம்படிசெரமேற் கொள்வாம்.

துன்ஸிநாத் துரும்பிக்கண்ணீர் தொழுமவர்க்கல்லான்மற்றேர்க்
கெள்ளினுத் துணையு மெட்டா விறைவியெவ் வுலகுஞ்காப்பான்
உன்ஸிநா ஒஹ்சேய்க் கிண்ப முகுக்தொழிற் ரலைவி யாமெம்
வன்ஸிநா யகியார் பைம்பொன் மலரடி சென்னி சேர்ப்பாம்”

எனவும், இவிங்கபுராண உத்தரகாண்டத்துப் கா - வது
அத்தியாயத்து க - வது தொடர்பில்—

“ தூவி மாமயி ஹர்பவன் சுடர்மதி யணிந்தோன்
தேவ யானையே திருந்திழை யுமையவ எாமால்”

எனவும் வருவனவும் மதுகைப்படுத்தும். மேற்சொற்ற
கிவமுனிவர் மகாவிட்டுணுவெனவும், பெண்மான் இலக்கு
முமியெனவும், வேடநம்பி உபேந்திரனெனவு மோர்க.

(அடு) 85

ஃட.—இன்னணம் பேசற்கரிய குகபெருமான், பழங்கு
பதியிலே தண்டபாணியென விளங்குங் காரணம் யாது?

குந.—அவ்விருத்தாந்தம் பழந்தலபுாணத் துள்ளபடி
சுருக்கமாகச் சொல்லுதும் ; விருப்பமாகக்கேள். இந்த
வியாசத்து எ - வது வினாவிடைக்கண் விளக்கிய *மா
கனியை முத்தபிள்ளை கைக்கொண்ட பின்னர் இளைய
பிள்ளையாஞ் சேயோன் ஸ்ரீ கைலாயம் விட்டிழிந்து

* இக்கணி, “வண்டிருக்கையிலிருந்த மாது ன ஏ க னி
பொன்று” எனப் பழந்தலபுராணத்துத் திருஸாவினன் குடிச்
சுருக்கத்து உசு-வது தூக்கின்கட்சாதி விளக்கப்படுவதாயிற்று.

தேவகிரியை அண்மி அங்குள்ள அடியவர்க்கு அனுக் கிரகஞ் செய்திருந்தனன். பின்பப்புடை பெயர்ந்து திரு வாலினான்குடி யலைடங்கு அங்குச் சின்னுளிருந்தனன். அஃபு துணர்ந்த உமாபதியும் உமாதேவியும், அவணைமுந்தருளி யெதிர்வந்த குமாரமூர்த்தியைக் கண்டவுடன் அவ்வுமா பதி, பின்னையை வேணவாவுடன் விளித்து மடியிருத்துப் “என்று மிளையோய்! அறிவுடையோய்! பெரியோய்! மணமுள்ள ஒரு பழமும் பழமோ, கூறற்கரிய மறை ஞானக் குழவியாய பழம் நீ” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினன். அக்காரணத்தானே திருவாவினான்குடிக்குப் “பழங்கி” எனுங் திருப்பெய ருண்டாயிற்று. பழம் நீ என்ற இருமொழித்தொடர் மகரங்கெடப் ‘பழங்கி’ என வாயிற்று. முகம் முகன் எனப் போவியாயினுற்போலப் பழம் - பழன் எனவாகி நீ - நி எனக் குறுகி, பழன் + நி = பழவி என வாயிற்றெறவினு மமையும். நிற்க.

தென்மலையத் தெழுந்தருளி யிராவின்ற சித்தர் சிகா மணியும் முனி சிரேட்டருமாய அகத்தியமாமுனிவர் பூநீ கந்தச்சிலத் திலுள்ள பல சிகரங்களுட் சிவகிரி சத்திகிரி யெனும் இரண்டு சிகரங்களைப் பூவுலகிலே தென்றிசைக் கண் வைத்துப் பூசிப்பதற்காக ஏற்களிக்கவேண்டுமெனப் பரமேசுரனிடங் கேட்டனர். உடனே அப்பர மேசுரன், “அன்னனாங் தந்தனங் கொடுபோ” என்றார்களும் முனிவர், செம்மாப்பு மீக்கொண்டு தன் கைகளை வானளாவ நீட்டுப் யாணுடைச் சிகர மிரண்டனையு மெடுத்துவந்து பூலோகத்திற் கேதார மெனுங் கேத்திரங்கேர்ந்து பூர்ச்ச வனத்திற்கு ஈசான பாகத்தில் வைத்து நிறீஇப் பூசித்துப் பொதியமலை புக்கனர். மறுநாட்ட புலரியில் அவ்வரை யிரண்டனையும் இங்குக் கொடுவருதுமென அம்முளைவர் குற்றுலத் தருகு வந்தனர். அஞ்ஞான்று ஞாரபன்மனுடைய

தளத்தலைவர்கட்டு வில்வித்தை கற்பித்திடுதலிற் சிறந்தவனும் இடும்பப்பெய ருடையனுமாய அவனை ஞாருவன், அம்முனித்தலைவரைத் தரிசித்து அடி தொழுது தனது வரலானேதித் தவம் மிக்குடையீர்! இனி யென்னைக் காத்தருள் நுங்கடன்மை கண்ணர். நீர் ஏவும் ஏவலை நிறைவேற்றி வரக்கடவேனென விண்ணப்பித்துக் கொண்டனன். அதுகேட்ட முளைவர் சிரோமணி, வலியுடையாய்! உத்தர திசைக்கட்ட பூர்ச்ச வனத்தில் யாம் வைத்துள்ள சிவகிரி சத்தி கிரியெனு மிரண்டனையு மிங்குக் கொணர்தியேல் எல்லா நலனு முண்டாமென்றனர். அக்கட்டளை பெற்ற அவ்விடும்பன், அவ்விதமே செய்வலெனத் துணிந்து அம்முனிமுத லோதிய மனுவைச் செனிமடுத் துச்சரித்த வண்ணங்க துமெனநடந்து அவ்விடனைய்தி அம்மங்திரங்கொடு தவம்புரிந்தனன். ஆண்டொரு பிரமதண்டமுங் திசைதாங்கு சருப்பமாங் தாம்பும் எதிரிருக்கக் கண்ணுற்று அவனதிசயித்து உரிபோலாக் கப்பட்ட அவைகளில் அவ்விரண்டு கிரிகளையும் இருத்திக் காவடியெனத் தோனேற்றிக் கொடுவரும் வழியில் வழிதப்பிப்போய்! இனி யெவ்வழிச் செலவை லெனு மயங்குஞர்ன்று, எஞ் சிந்தைவிட்டகலாப் பிரமக் குழவியாகிய பிரமணியழுர்த்தி, அரையிற் கரியகச்சை வரிந்து யாத்துக் காவிலே தோற்கழல்ழண்டு கையில் வில்லு மம்பு மிலங்க அவன் விழிக்குப் புலப்பட்டனன். நல்லூழா லவ்வருக்கண்ட அன்னேன் நீர் யாவ ரென்றுன். அதற்கப்பெருமான் “நாம் உலகானு நிறை வன் சூமாரன் வேட்டமாட வந்தோம்” எனப் பதி விறுத்து, நீ அவனை? என வினாதலும் அக்காவடி யாளன், ஆப்; சூறமுனிவருத்தரவுப்படி பொதிசைக்கு இம் மலைகளைக் கொடுபோகின்றேன், வழியறிகிலே

னென்றான். அற்றேல், நீ இவ்வழியே போந்து வராக கிரியை அண்மிப் பின்னர்ப் பொதிகையை யடைதி யென்று பிரான் குமாரன் சென்றனன். மேல் அவ் வல்லிடும்பன், வராகமலைக்கு வடபாற்போகி இஞ்ஞான் றுற்ற பசி தாக மயக்கையுங் காவடிபொறுத்த மொய்ம்பு வலியையும் இங்ஙன் நிவர்த்திசெய்துகொண்டு செல் வோமெனக் காவடியை யிறக்கித் தரையிற் பொருந்த வைத்துவிட்டுத் தன் மனைவியாகிய இடும்பியென்பாள் கொடு வந்து கொடானின்ற நறுங்களி கிழங்குகளை நனியுண் டிளைப்பாறித் தங்காவடியைத் தூக்க எத்தனித் தான். அப்பொழுது அஃதெழும்பிற்றில்லை. உடனே இடும்பன் ஈதென் கொலோ? பெருமோசம் வந்துற்ற தெனக் கவன்று மனத்துயர் மீதூரச் சூழவந்து ஏவ ரிப்படிச் செய்வரெனு நோக்கலும் சிவகிரியிலுள்ள குராமரத்தடிவயின் ஒரு சிறுவனிற்கக்கானுடைய முனிந்து இவன் யாவனே? இவன் வலி காண்டுமென அச்சிறுவனாகு குறுகி யற்றுநோக்குங்கால் மார்பில் முப்புரி நூலுங் கையிலொரு கோலும் வயங்கப் பிடர்கிடர்ந்த சிறுகுடுமி பிறங்கக் கௌபீனதாரியாக வனப்போங்கி நிற்கக்கண்டனன். காண்டலும் இவன்றை ஸின்னனாஞ் செய்துளான் : இவனை வென்றிகொண்டாலன்றி நாங் கிரிகொடு போகொணு தென்றுள்கி ஜயரே, நீர் யாவர்? நியாயவிரோதன்ச் செய்ததென்? எனக் கடாவினுன். அதற்கு அக்குழங்கத வடிவினன், விடைக்காருது சிறுநகையொன்றே விளைத்தனன். அதுகண்ட அவுணன், சிறுக்கன் செருக்குளெனச் சீற்றத்தின் முத்து “ஏ சிறுவ! நீ மலையைவிட்டு அப்புறம்போ; யான் கொலைத் தொழில்புரியுங் தகுவன்” எனச் சினவிக் கழறினன். அது செவிக்கொண்ட அருங் குருந்துருவினன், “தகுவ! இம்மலை எமதிருக்கை; நிற்குக் கொடுபோக வலியுண்

“டேற் கொடுபோ” என இயம்பினன். உடனே அத்தசுவன், நன்று கூறினையென மிக வெகுண்டு நறுநறென எயிறு தின்று குருந்துருவன் நிற்கின்ற குராவடிக்கண் வெய்தெனப் பாய்ந்தான். பாய்ந்தவப் பலஞ்சான்ற இடும்பனுயிரைக் குழவுமேனிக்குமாரபகவான் விளையாட்டாக வாங்கிவிட்டனன். உடனே பிரம தண்டமும், நாகமும் அஞ்சி யெழுந்து சிறு முனிவரையடைந்து நடந்தவாறு நவீன்று தத்தம் மிருக்கை புக்கன். பகவானு லுயிர் துறந்த அவ்வளிய தகுவன் வீழ்ந்து உயிர் விடும்போது அவன் பேழ்வாய்த்திறந் தலறிய பெருமுழக்கங் கேட்ட இடும்பியென்பாள், கதுமெனவோடி வங்து ஆவியற்ற தன் காதலனுருவைக் கண்ணுற்றுக் கலும்ந்து கலும்ந்து புலம்பியமுங்கால் கருணாநிதியாகிய கதிர்வேற்பெருமான் தேவர் சூழ்தர ஆண்டெடுந்தருளி னன். அத்திருக்காட்சி கண்ட அவ்விடும்பி, நன்று விளைந்ததென ஆண்டவைனை வணங்கி அடியவர் காண்டொறுங்காண்டொறும் ஆனந்தம் விளைவிக்கும் அருட்பெருஞ்சோதியாகிய பகவானே! தடுத்தாட்கொளவந்த தயாங்தியே! என் கவலறுமாறு மாங்கவியபிகைசூடு கொடுத் தடியேங்களை யிரக்கித்தாளவேண்டு மெனப் பிரார்த்தித்தனள். அங்ஙனம் பெருமானுகிய பிரணவசுவாமி, கடைக்க ணருள்பாவித்த அளவில் இடும்பனுயிர்த்தெழுந்து அறிவு மீக்கொண்டுளானுய்த் திருக்குராவடியி னெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபரம்பொருளை நறுமலர்தூய் அர்ச்சித்து வேதவேதாந்தங்களிற் சொல் லப்படுகிற ஆதிமத்தியாந்த ரக்த பரமசிவா! நான் எனதென லொழித்த பரமயோகிகளின் இருதய பதும மாகிய தகராலயத்திற் சிதாகாசமா யியங்கு பரஞ்சோதீ! ஆன்மஞான தாரகமான திருவருள்ஞானத் தைப் பிரியாத பரமான்மாவே! பரசப்பிரமணியமே!

சிற்றுணர்வுஞ் சிறுதொழிலுமுடைய யானே நின்றிரு விளையாட ஸ்ரியவல்லேனென வழுத்தி வழிபட்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக்கி யுள்ளுருக்கினன். அம் மெய்ப்பத்தி கண்ட தம்பிரான், உளம்மகிழ்ந்து “நிற்கு வேண்டும் வரமருள்வாங் கேட்டி” என்றருளிச்செய்த னன். அது செலிக்கொண்டு உளம்பூரித்த அவ்விடும்பா சுரன், “அடியவர்மாட் டருஞ்சை யெம்பெருமானே! இம்மலையடியி விருந்துகொண்டு நினக்குக் குறைவற இயற்றும் பணியே யான்பெறு வரன்” என்றனன். “அவ்வாறே அருள் புரிந்தனம்” என் றங்கெழுந்தருளி னன் குமார பிரான். பின்பிடும்பன் குறுமுனிவரைத் தரிசித்தனான்று அம்முனிவர், அன்பா! நம்பெருமான் பால் நற்பேறு பெற்றூயன்றே? என் நவின்று உளங் குளிர்ந்து திருவாவினன்குடி அண்மிச் சிவகிரிகண்டு சிவகுமாரனைப் பூசித்துச் சிவபிரானையு முமாதேவியை யும் பரவி அருகினிற்கு மிடும்பனை நோக்கி “நீ! சுவாமி கட்டளைப்படி யிங்கிருத்தி” என்றருளிச் செய்து தம திருப்பிடம் புக்கார்.

அற்புடையாய்! இடும்பன் காணுங்காற் கையிலொரு தண்டத்தொடு கந்தபகவா னின்றமையால் அவர் தண் டாயுத பாணியென அடியவராற் கொண்டாடப்படு கின்றூர். அப்பழிப்பதியை மோக்ஷ தரிசனஸ்தல மென வும், இடும்பன் கொடுவங்த காடை ஐதிகத்தையே இங் நாளுளார் காவடியெனக்கொண்டு குமாரவழிபாடு புரி கின்றனரெனவும், அது பழிப்பதிக்கே சால்புடையுரித் தெனவு மோர்த்தி.

(அக) 86

கீடு.—இவ்வியாசத்துப் சால் - வது வினாவிடையில் விளம்பப்பட்ட பராசரபுத்திரர் அறுவரையும் அறுமுகச்

சிவபெருமான், சீடர்களாகக் கொள்ளேன்ற மூலமும், கொண்டருளிய முறைமையு மெப்படியேயோ?

சண்முனிவர்

துரு. — அனுதியாயுள்ள வைத்திக மார்க்கத்திற்குஞ் சைவமார்க்கத்திற்கும் முரணை அன்னவர் நாணல்வளத் தோடையின் மச்சங்களைப்பிடித்து வாயிற் கயிறுகோத்து விளையாட்டயர்ந்தது குற்றமென்றுள்கி “மச்சங்கட்குத் துன்புதங்த நீயிர் மச்சங்களாகுதிர், உமைமுலைப்பா லுண்டகாலம் இச்சாபம் நீங்குக” எனத் தந்தை பரா சரரா விடப்பட்ட சாப மனுபவிப்பான், அவர் சரவணப் பொய்கை வயின் மீனுய்க் கிடந்தனர். சரவணபவற்கு ஊட்டுங்கிமத்தம் பார்வதிதேவி பொற்கிண்ணத்திற் கறந்த பயோதரப்பால் அக்கிண்ணம் நிரம்பி அதிகரித்து அப்பொய்கைக்கண் வீழ்க்குது பெருகியபோது அதனை அச்சகுலிக ஞான்டு பண்டையுருக் கொண்டன. மேல் அன்னூர். சிவனது கட்டளைப்படி கந்தபிரானை நேடித் திருப்பரங்கிரியிலிருந்து தவநோற்றூர்கள். அஞ்ஞான்று சூரசங்காரம் நடாத்த அங்கு வந்த முருகப் பெருமான் அவர்க்குத் தரிசனங்கொடுத்து எம்முடன் வம்மினென் றழைத்துச்சென்று சூரனது நகரம்புக் கிருந்து அவனைச் சங்கரித்துச் செந்திலம்பதி வந்த பின்னே அப்பராசலமடைந்து அம்முனி மக்கட்குக் கல்லாலடியின் ஞானசாரிய மூர்த்தமாய்ச் சனகாதி முனிவர் நால்வருக்காகப் பரமசிவ னெழுந்தருளி அனுக்கிரகஞ் செய்ததுபோலப் பரமாசாரியனு யெழுந்தருளியிருந்து தன்னை யாறிவிப்பதற்காய ஞானயோகத் திற்குரிய சின்முத்திரைப் பஞ்சவுறுப்புக்களானுஞ் சொல்லாமற் சொல்லி அசைவற விருந்து சித்தத்தைச்

சிவத்தின்க ணிறுவிக்காட்டினன். கண்ட முத்திரை கேசரி முத்திரை முதலிய முத்திரைகளைத் தனதங்க மாக வடைய அச் சின்முத்திரை, வலக்கரத்தின் நடு விரல் ஆழிவிரல் கடைவிரலெனும் ஆணவம் கன்மம் மாயையாகிய மும்மலங்களை விலக்கியும், பெருவிரல் சுட்டுவிரலெனும் பரமான்மா சீவான்மா என்பவைகளைச் சேர்த்து முனர்த்தத்தக்க இரகசியக் குறிப்பாகும். இக் குறிப்பில் மலமாகிய பாசமும் உபயான்மாக்களாகிய பதியும் பசவு முன்ள வண்மையையும், *அம்முத்திரை இருதயமத்தியில் வைக்கப்பட்டதனுடே தகரோபாசனை யிலேயே அங்கிட்டைக்கூடவேண்டுமெனுந் தீர்வையும் அறி.

(அ) 87

சிட.—இன்னமும், அன்பர்மாட் டருள்பெருக்குங் குமாரமூர்த்தி, அடியவர்க்கு அனுக்கிரகஞ்செய்த சரிதங் களுட் சில விரும்புமென்னைத் திருத்திப்படுத்த வெவ்வாற்றுன்?

பிரமேந்திரன்

துரு.—காஷாயம் பூண்டு தண்டு கமண்டலங் தாங்கிய தவத்தழகும், விளர்த்தபற்கள் பிரகாசிக்கும் முகத்தழகு முடைய பிரமேந்திர னென்னும் ஒரு பிராமண சன்னி யாசிக்குப் பகவானுகிய குமாரக் கடவுள், திருவாவினன்

* இச் சின்முத்திரையே மோனமுத்திரை யெனப்படு மென்பதும், இதன் குறிப்புப்பொருள் இன்னதென்பதும் திருப்பா ந - ம் பத்தின் அ - ன் உரையுழைக்க கண்டு கொள்ள பாலன்; பொருளும் நனிபெரிய வெங்க.

குடிக்கண் வைகல்லியமற்ற கைவல்லியமாகிய சாயுச்சிய கதி அளித்தருளினன்.

நித்தியநாதன்

திரேதாயுகத்தில் உலகாண்ட நித்தியநாதனென்னும் அரசன், பூருவபுண்ணியபலத்தாலுலகைத்துறந்து திருவாவினன்குடி. யடைந்து பரசப்பிரமணியத்தின் திருவடிகளைப் பூஜி த்துக்கொண்டிருந்தனன். அப்பொழுதவாண்டவன் ஞானுசாரியனுக் வெளிப்பட்டமைகண் னுற்ற அவ்வரையன், அவன் திருவடிகளிற் றண்டாகாரமாக வீழ்ந்தெழீஇ முகமெலாங் கண்ணீர் தாரை தாரையாய் வாரப் பேரன்பு பெருக்கிப் பெருந்துதி செய்து எம்பெரும! நினதருட்புணையொன் றெங்குகுக் கிட்டினமையால் இனிப் பிறங்கைதக் கடல் கடக்க எண்ணுத லென்கடன் : கரையேற்றுத னின்கட லென்ற னன். அப்பொழுதப்பராபரனுகிய ஆண்டவன், “நிற்கு வேண்டியதைக் கேள், அருள்புரிதும்” என்றனன். அரையன், பரமேசா! சிவயோகத்தை அருடியென் றடி தொழுதான். அவ்வணமே செய்துமெனு அனுக்கிரகஞ்செய்து அக்கடவுள் அந்தர்த்தான மாயினன்.

சொன்னகுத்தன்

துவாபரயுகத்தில் அந்தத் திருவாவினன்குடியில் வணிகர் குலத்துச் சொன்னகுத்தனென்னும் பெயரிய வொருவனும் மகேசையெனும் பெயரிய அவன் மனைவி யும் இல்லறம் வழாது வாழுநாளில் மகப்பே றில்லாமை குறித்துப் புண்ணிய நதிகளிற் குடைந்து தெய்வத் தலங்களைத் தரிசித்து வணங்கி விரதாதிகளிழைத்து வருந்தினர். பின்னுங் திருவாவினன்குடியைச் சார்ந்த சண்முக நதிக்கரை யெய்துபு அக்கரையின் கீழ்த்

திசையில் நாராயணர்போற்றித் தவங் கிடந்தனர். ஆண்டுப் பிரசன்னமான அந்நாராயணன், “இச்சன் மத்தி னுங்கட்கு மகப்பேறில்லை : பிறந்தானு மிறந்து போம்” என்றனன். அன்னவர், ஆயினுந் தருகவென் றதற்காக அந்நாராயணன் “அவ்வண மே யாகுக” என் றருளி மறைந்து தனது சங்கத்தை அவர்க்குக் குழங்கதயாகப் பிறக்கும்படி கட்டளையிட்டவண்ணம் அவ்வளையு மோராண்மகவாக அந்நாய்கள் மனைவி யுதரத்தமர்ந்து பிறந்துவளர்ந்து ஐந்துவயதடைந்தது. அப்படிக்காய அச்சிறுபிள்ளை தன்னெத்த சிறுரூடன் வெளிப்பட்டு விளையாட்டயர்ந்து வில்வகானனத் தரு குள்ள தேனு தீர்த்தத்திற் குடைந்தாடுங்காற் பண்டை யுணர் வண்டாகிச் சங்குருவடைந்து திருமால் கரத்தமர்ந் தது. அதனையறியாத் தந்தையுங் தாயுங் தம்புத்திரன் தண்ணீரிலமிழ்ந்தி மரித்தனனெனு அளவிறந்த துய ருழங்து, அத்தீர்த்தத்துட்டேடிக் கண்டிலராகி, எமை யாளுங் குமரவேள் பதாம்புயங்களை யிதயத்திருத்திக் கலுழுங்தனர். அஞ்ஞான் றப்பகவான் திருவளமிரங்கித் திவ்விய ஆபரணங்க ஓழகெரிப்ப, இடையில் வனப்பு வாய்ந்த ஆடை வெயில்விரிப்ப, செவ்விய வாயில் இளங்கை தோன்ற, மாண்டமகன் வந்தனன்போல வந்தனன். மகனிழந்த அவ்விருவரும் மகன் வந்தன னெனு அக்குருந்தைக் கட்டியணைத்து எங்குற்று யெங்குற்று யெங்குலக்கொழுந்தே! எங்களுயிர் போகா வண்ண மிரகஷித்த அருமருந்தே! என்றரற்றுங்கால் அக்குருந் துருவினன், அவர்களை யுலகறிய ஆளவதற்காக மழுரவாகன த்தின்மீது தனது சண்முகத் திருவருவைக் காட்டியருளினன் : உம்பர் பூமாரி பொழிந்தனர் : வீண் ணிற்பேரிகை முழங்கிற்று : கருதிய தொண்டர்யாவருங் கண்டு களிகொண்டார். சொன்ன குத்தனும் அவன்

வாழ்க்கைத் துணையியு மதிசயித்துத் திருவடி தொழுது விண்றூர். அங்ஙனம் அச்சண்முகேசரனுகிய வான நாயகன் அவ்விருவரையும் நோக்குபு நுமக்கு விஷ்ணுமூர்த்தியா னருளிய வர மிம்மட்டேயெனப் புதல்வன் வரலா றுரைத்து நசைஇய வரங்கள்நல்கி அந்தர்த்தான மாயினன்.

வசமந்தன்

கவியகத்தில் வேளாளகுல தீபனுகிய வசமந்தனென் போன், அந்தத் திருவாவினன்குடிக் கணித்தாயுள்ள நெல்லிவனம் அண்முற்றங்குள்ள முனிவரை வழிபாட்டு “வைகாசி விசாகப்பூரணையில் மயில்மீது முருகவேள் வரும்; அதுகாறுந் தபஞ்செய்தி” எனும் அவருறை கடைப்பிடித்துத் தபநோற்றனன். அன்னகாலை யெழுங் தருளிவந்த சண்முகப் பரம்பொருளை முனிவரும் வச மந்தனும் ஷட்க்ஷரத்தைச் செபித்து ஆனந்தக்கூத்தா டியும் பாடியும் வந்தித்த தருணம், உலகம் புரக்கும் ஸ்ரீஹரியும் ஸீயேயென்று சிலர் செப்பினர். உடனே அப்பரம்பொருள், சங்கு சக்கர கதா தரனுகிய மெதிர் விண்றங்களினன். மீட்டுஞ் சண்முகத் திருவுருக்கொண்டு வசமந்தற்கு ஞானநுக்கிரகஞ்செய்து திருவாவினன் குடி புக்கனன். மேல், அவ்வசமந்தன், திரிகால வுணர் வுடையவனுகிப் பூருவசன்மத்தில் தான் காசிபமரபில் அறுதொழிலாளனு யிருந்தஞான்று தாழ்ந்த குலத்தவர் தொழிலிழைத்த கொழிப்பால் இச்சன்மத்தி விக்குலனு யினேன் : அச்சன்மத்திற் பயின்ற தவப்பயனு னுங்களை யுஞ் சிவகுமாரரையுந் தரிசிக்கப்பெற்றனன் : இனி, பரமுத்தி யடைவலென அம்முனிவர்கட் கோதிவிட்டு அப்பதிக்கண் ஞானசமாதிகூடி சுப்பிரமணிய சுயம்புவின் திருவடி நீழலிற் பொருந்தி யுய்ந்தனன்.

சேர்க்கோன்

பத்தவற்சலனுகிய பழநியாண்டவன், பழநிமலையான் சிவகிரிமீது தனக்கோராலயங் கட்டுவித்த மலைநாட்டரச னுகிய சேர்க்கோற்குத் தரிசனங்கொடுத்துக் கைலாய பதவிபெறற் கனுக்கிரகஞ் செய்தனன்.

மாதுசிரோமணி

பாண்டிப்பதியிலுள்ள திருப்பரங் குன்றத்தின்கண் “முருகா முருகா” என மொழிந்து வராளின்ற ஒரு மாதுசிரோமணியின் மனைவன், “அதனைச் சொல்லறக்; எனது நாமத்தைச் சொல்க” எனக் கற்பித்த காலை அம்மடங்கை அதனைக்கேளாது பெயர்த்தும் முருகா முருகாவெனச் சொல்லினன். அதுகண்ட அன்னேன், சளித்து அவள் கரத்தை யாயுதத்தாற் சேதித்தனன். அக்கணம் அக்கரத்தினை வளரும்படி அப்பிரா னனுக்கிரகஞ் செய்தனன்.

சித்திரசேனன்

ஞானகிரியிலே தவங்கிடந்த சூரியகுலத்தரையனுகிய சித்திரசேனப் பெயரினன், பரமசிவன் நான்மாடக் கூடலிற் புரிதருமாட லைனத்தையும் ஏற்குக் காட்டி யருளல் வேண்டுமெனு வேட்புற்று விண்ணப்பித்தகாலை. எமையானுங் குகப்பெருமான் அன்னணமே காட்டி யருளினன்.

கனகசுந்தரி

கவிங்கநாட் டரசீன்ற கனகசுந்தரியென்பாள், பொருநை நதி மூலத்திற் ரூன்முழ்கவெனப் போந்த காலை ஆயிடைவந்த அயக்கிரீவ னென்னும் மாதவற்

கண்ணுற்று அவமதித்து நகைத்தனள். அது நிமித்தம் “இனி யெய்தும் பிறப்பி வெம்போல் நீயுங் குதிரை முகங் கோடி” என அவ்வயக்கிரீவ னிட்டசாப மனுபவிப்பான், அன்ன எம்முகத்தோடு உக்கிரப்பெருவமுதியெனும் பாண்டியமன்னற்குப் பந்தனையா யுதித்திருந்தனள். அக்கால் ஆகாயவாணி யறிவித்தவாறு வாரிகுழ் கிடந்த திருச்செந்திற்பதியின் வதனுரம்ப தீர்த்தத்துழை அம்மகடு குடைந்திடலு மவட்குற்ற பரிபுக ஞௌரீ இ நறுமுகனிலவு அறுமுக னருள்பாவித்தனன். இத்திருச் செந்திற்பதி செயந்தியெனவுஞ் சிந்து புரமெனவும் பெயர்பெற்றுள்ளது.*

அதிதி

நாரத ரூபதேசப்படிக்குத் திருச்செந்திலிற் பன்னிரண்டு பூரணை சந்தானவிரதஞ் சாதித்த அதிதி யென் பாட்கு இந்திரோபேந்திரர்களைப் பெறும்பே றுறுமாறு அச்சண்முகான்த னனுக்கிரகித்தனன்.

தேவேந்திரன் வெண்களிறு

தேவேந்திரன் துருவாச முனிவ ரளித்த மலர் மாலையைப் புகின்து கொளாது தானேறியிருக்கும் வெள் ஓாகினயின் மத்தக வயின் வைத்தகாலை, அதனை யவ்வானை, தொண்டலத்தாற் றாக்கிச் சிதைத் தழித்தது. அதுகண்ட துருவாச ரூடன்றுரைத்த வுரையின்படி துறக்கவாழ்விழந்த அவ்விந்திரன், செந்திற்பதிபுக்குச்

* வேறு பல்பெயர்களும் பெற்றுள்தென்பது, ஸ்ரீமத் - துமாரசுவாமியத்தில் திருச்சீரலைவாயத்திருவிளையாடவில் ஸ்ரீயபபடும்.

செவ்வேளைப் பூசித்தனன். அவ்வே ஸவற்கவ் வாழ்வு பொருந்த அனுக்கிரகித்தனன். அவ் வெண்களிறு நாரத ரூபதேசப்படி செந்திற்பதி போந்து ஐங்கு வைகலளவுந் தன்னாமரயைப்போதுகளான் முருகவேள் பொன்னாமரயைடி அர்ச்சித்துப் புரைதீர்ந்து முன்னேய்ப்ப விண்ணவர்கோன் பக்கல்சென் றுய்ந்தது.

பவ வேதியன்

நூலாராய்வான் மதங்களின் சொருபமெலாமுணர்ந் தனுபவமிலியா யெவையும் மித்தை; தெய்வமென்பதும் பொய்யெனத் துணிந்து சூரக்குமனஞ் சென்றவாறு நடந்து பவத்தின் முத்திறந்த வேதிய ஞெருவள், நிரயமெலா மனுபவித்த பின்றைப் பாண்டிநாட்டில் ஒருவாலேயமாகப் பிறந்து செந்திலம்பதி யெய்துபு மரித்த ஞான்று, அன்னவன் கமலாசனத்தா னுலகடைந் துய்யக் கந்தபிரான் கருணைபாலித்தனன். [வாலேயம் = கழுதை.]

பவ மிலேச்சன்

ஆனானும் மீனானும் மேயும் அனுசாரத்தின் முத்துக் கொலையின் முத்துக் களவின் முத்துப் பொய்யின் முத்திருந்த மிலேச்சனெருவன், செந்திற்கோயினுமைந் தங்குள்ள வேதியரைச் சீறி ஆர்த்துக் கரவாள்விதிர்த்து மூலவிக்கிரகத்தின் முன்னர்ச் செல்பாக்கு விரைந் தோடிவீழ்ந் துயிர்துறந்திடலும், அன்னைக் காலபடர் பந்றற் கெத்தனித்தனர். அக்கணம் ஆண்டைக் குமரற் ஞெழுதிருக்குங் கணாதர், இவன் குமாரபெருமான் திருமுன்பு உயிர்துறந்தமையாற் பாவமொரீஇப் புன் ணிய மூர்த்தியாயினை; நீயிர் பற்றன்மி னென்று அக்

காலபடை விலக்கித் தன் திருவடிக்கமலவாழ்விற் சேர்க்குமாறு அக் குமாரபெருமான் கருணை கூர்ந்தனன்.

வியாக்கிரபாதர்

சிதம்பர சேஷத்திரத்தில் வதிதரும் வியாக்கிரபாத முனிவர், திருச்செந்தினகர் குறுகிக் குமாரற் பூசித்தனர். அக்குமாரன், அப்பூசையை அங்கீகரித்து அவரெண்ணிய வெண்ண த்தைப் பூர்த்திசெய்தருளினன்.

சுகப்பிரம இருடி

வியாசர் குமாரராய சுகப்பிரமஇருடி யென்பார். அவ்வியாச ரூபதேசப்படி அத்திருச்செந்தி லடைந்து கந்தற் பூசித்தனர். அக்கந்தன், அவர் கருதுங் கருத்துணர்ந்து “இனி நீ சீவன்முத்தனை வுய்தி” என ஆசீர்வதித் தருளினன். அவருமவ்வித மாயினர்.

ஸ்ராயிரவர் பன்னீராயிரவர்

பூவுலகுஞ் சுவர்க்கமுங் திரிமுர்த்திகளின் மூவுலகும் புக்குய்யப் பிரமன் முதலிய மும்மூர்த்திகள்பாலும் வரம்பெற்ற காரணத்தானே திரி சுதந்திரரெனும் பெயர் கொண்ட பிராமண முனிவர் எழுபத் தெண்ணையிரவருள் திருச்செந்திலில் வதிந்த ஸ்ராயிரவரையும், சுவாமிமலையில் வதிந்த பன்னீராயிரவரையும் அந்தக் குகபரமான்மா வானவன் அடியவராகக்கொண் டகுளினன்.

கபிலர் முதலிய யோகிகள்

திரி கூடாசலத்திற் கீசானதிசைக் கண்ணதாய திருவிலஞ்சியிற் கபிலர் முதலிய யோகிகள் பரமசேயைப்

பராவினர். ஆண்டைப் பிரசன்னமாய அச்சேய்க் கடவுள் மும்மூர் த்திகளும் என்னிலுளரெனத் தரிசனங்காட்டி யருளினன்.

குகன்

கங்கைநதிக்கு வடபாலுள்ள சிங்கிபேரியெனும் பட்டினத்தில் வதிதருங் குகனென்பான் வேண்டு கோளின்படி எம்பிரானுன் சம்புமைந்தன், தசரத ராம மூர்த்தியின் சரிதப்படிக்கெல்லாங் தானே நடந்து காட்டினன். அன்றியும், அக்குகற்குத் தன்கண்ணே அவ்விராம தரிசனம்நல்கி மூல மாயிருள் துமித்துப் பிரமானந்த மோக்கமுங்கொடுத் தருளினன்.

கோசிகன்

துங்கபத்திரைக்கு வடபாலுழைக் கோசிக னென்னு மொரு வேதியற்குச் சங்கராசாரியனுய அக்குமாரேசரன் : பிரசன்னாகி ஞானேபதேசஞ்செய் தருளினன்.

நந்திதேவர்

சிவதத்துவ விவேகத்தை யெற்குணர்த்தி நின்திரு வருளால் நின்னடிக்க ஞேன் றுபட்டிருக்கும் பரமுத்தியிலடியேனை அமுத்தியிடல் வேண்டுமெனுக்கைலையிற் பரம சிவன் முன்பு விண்ணப்பித்துக்கொண்ட நந்திதேவரை அந்தச் சிவபெருமான் நோக்குபு “நீ ழலோகத்திற் றிருத் தணிகையசலம் அண்மிக் குமாரனைத் தரிசித்தல் வேண்டும்; அங்ஙனம் அம்மூர்த்தியால் நின்கருத்து முற்றுப் பெறும்” என் றறைதங் தருளினன். அவ்வாணை கடைப் பிடித்த நந்திதேவர், அவ்வசலமெய்தி நெடுநா ஸருங் தவஞ் செய்தார். ஸ்ரீமத் - பிரமகுமாரன் மயில்மீது

பிரசன்னனையினன். அத்தரிசனங்கண்ட அந்நந்திதேவர், அவன் சரணரவிந்தங்களிற் சாட்டாங்க வந்தனஞ்செய்து வேத வாக்கியங்களான் மீக்கூறி நின்றனர். அங்ஙனங்குமரவேள், “நீ வேட்டதென்னே? விளம்புதி தருதும்” என்றனன். பெயர்த்தும் அந்நந்திப்புத்தேள் பணிந்துரைத்ததோர்ந்து வில்வ சயிலத்துள்ள சிவதத்துவாமுத தீர்த்தத்தைத் திருக்கரத்தானே நதிருபமாக அவனைழுத்து, அதனிடை அந்நந்திதேவரைப் படிந்தெழுமாறு செய்வித்து, சிவதத்துவ பதிஞானம்போதித்து, முடிவி வின்பமயமான முத்தினிலையி விருத்துவித்து, இனிக் கைலைக்கேகெனக் கட்டளையிட்டருளினன்.

வாசகி

திருப்பாற் கடல்கடைந்த காலத்தில் மத்திற்பூட்டிய கயிருயிருந்த வாசகியெனும் பெருநாகம், அக்கடைதலினு லுண்டாய தேக வருத்தத்தையும் பலவீன ததையும் போக்கித் திடம்பெற வேண்டுமென்று முற்சொற்ற தணிகையசலத்திற் றபஞ்செய்தகாலத்தே அந் நாகத் திற்கு அறுமுகச்சிவபெருமான் தரிசனமாகி அத்துன்பு தீர்த்து வலியருளிச் செய்தனன்.

சைக்சவ்வியர் மாணுக்கர்

(ஜெக்ஷிவ்யஸ்) சைக்சவ்விய ரெனப்படு முனிவருடைய மாணுக்கர்களுட் பஞ்ச மகாபாதகம் புரிந்த ஒருவரை அம்முனிவர் நோக்காது நோக்கி, “உன்னை நான் பார்க்கவுங் கூடாது: மகாபாதகமைந்தையும் நீ பண்ணினமையாற் பரிகாரமுங் கண்டிலேன்: ஆதவின், நீ யாண்டேனுமோடிப்போய்விடு” எனக் கடினகட்டளையிட்டு விலக்கினர். அப்படி விலக்குண்ட அம்மாணவக

னார், ஆ! கொன்னே கெட்டேனே யென இருங் கவலைக் கடற் படிந்து ஆஅதெய்வமே! எளியேனென்செய்வேன்; எடுத்தசன்மம் பழுதாயிற்றே; இனி யெவ்வாறுய்வே என்னுஞ் சிந்தையோடு ஸ்ரீஸ்வத் தெல்லையை யடைந் தனர். அஞ்ஞான்று அங்குத் திருக்கோவில்கொண் டிரா னின்ற மகாபாதக நாசனுகிய குகக்கடவுள், திருவுள் மிரங்கி அவருக்குத் தன்னுருத் தரிசனங் கொடுத்துப் பாபமொழித்து, அவரைப் பரிசுத்தராக்கி ஆட்கொண் டருளினன்.

சற்புத்திரன்

எழுநாட்டின் கண்ணதாய கதிர்காமமென்னுங் தலத் தைத் தரிசிக்கவென்று வழிநடக்குஞ் சற்புத்திரனென் னும் ஒரு வணிகனைக் காட்டானை பிடித்துக்கொண்ட போழ்து அவ்வணிகன், கதிர்காமவேலா! என்று கூப்பிட்டனன். உடனே அந்தப்பெருமான் ஒருகானவன்போல் வேலொடும் அங்கு வெளிப்பட்டு அக்கரியைத் துணித்து அவனை யிரகவித்தருளினன்.

யானையான கந்தருவன்

தேவகுருவின் வசனங் கடந்தமைபற்றி அவரிட்ட சாபத்தான் யானையுருவாய ஒரு கந்தருவன், அக்கதிர்காமக் காட்டகத்தே இறக்குஞான்று அக் கந்தருவனுக் குற்ற சாபங்கிவர்த்தி செய்தருளினன்.

உரோம இருடி

பரமசிவற்குப் பிரணவார்த்த முபதேசித்த திருக்கோலத்தை உரோமஇருடி தரிசிக்க விரும்பியபோது அதனைத் தண்டகமெனுங் தொண்டைநாட்டின் கண்ண தாய காட்டாலுரில் அக்கந்தன் காட்டியருளினன்.

மலயன், மாரன்

காசியபர் செய்த யாகத்திற் கிடையுறுண் டுசெய்த மலயன் மாரனென்னும் வானேர்மாற்றல் ரிருவரையும் அந்த முருகவேள் பரமனுத்தரவுப்படி அத்தொண்டை நாட்டி வூள்ள இளையனுர் வேலூரிற் கோறல்புரிந்து அவ்யாகத்தை முடிக்க அருள்செய்தனன்.

ஆண்டார்குப்பத்தன்பன்

தொண்டை நாட்டிலுள்ள *ஆண்டார்குப்பமெனுங் டேகத்திரத்திற் பரமபதியாய அந்தக் குமர குருபரன், பிரமணீத் தடுத்தாட்கொண்ட கோலமாக ஒரு பத்தனுக் குத் தரிசனங்கொடுத் தருளினன்.

வாசவன் குதிரை

மகௌநாட்டுச் சூசீந்திரமெனுந் தலத்தினைச்சார்ந்த வேள்விமலையிலே தம்மைநாடிப் பூசித்த வாசவனுடைய குதிரைக்குற்ற மனக்கவல் தீர்த்தனுக்கிரகித்தனன்.

அருணகிரிநாதர்

வில்லிபுத்தூராழ்வா ரென்னும் ஒரு வைணவரைக் கல்வியில் வென்று கண்ணதானஞ் செய்தவரும், சத்தி பிரசன்ன சித்தியடைச் சம்பந்தாண்டா என்னும் பெயரிய ஒரு சமணானைத் திருவருட்டகையாற் பன்முறை வென்றிகொண்டவரும், தாயுமானுர் எங்நாட்கண்ணியிற் “கந்தரனுபூதிபெற்றுக் கந்தரனுபூதி சொன்ன—எந்தை

*இதனை, அண்டர்குப்பமென்றும், ஆண்டிக்குப்பமென்று கிளர்க்கறுப.

யரு னாடி யிருக்குநா ளெங்நானோ” என மீக்கூறிப் பாடொரு மாண்புடையரும், சிறுகண்ணைத் துறவுடன் திருவன்னைமலையில் ஸெழுந்தருளியிருந்தவருமான அருண கிரிநாதர்க்கு உண்டாயிருந்த பெருநோவுங் கருநோவுங் தீர்த்து அவரை ஆட்கொஞ்சபொருட்டும், இவ்வுலகிற் சற்சமயெந்றி தழைத்து அங்கெந்றினின்று சீவ்கோடிகளினி துய்யும்பொருட்டும் அருட்சங்தப்பா மாலையென விளங் கும்படி தானே “முத்தைத்தரு பத்தித்திருநகை யத்திக் கிறை சத்திச்சரவணை—முத்திக்கொரு வீத்துக்குருபர வெனவோதும்” என அடிமுத லெடுத்துக்கொடுக்க; அதனை ஆதாரமாகக்கொண்டு அவ்வருணகிரிநாத சவாமி களாலே தலமுறையாகவும் பொதுமுறையாகவும் பாடியருளியனவுங் கேட்டவளவிற் பாசம்பாற்றிப் பரமுத்திக் காட்படுத்தும் ஆற்றலுடையனவுமாய பல்லாயிரங் திருப் புகழ்ப் பாட்டையும் அங்கீகரித்ததுமன்றி, அவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தண்ணாந்தமிழ்ச் சந்தச்செழுமைபூத்த திருவகுப்பு கந்தரங்தாதி கந்தரலங்காரம் கந்தரனுபுதி முதலியவைகளையு மொப்புக்கொண்டு அவரையும் அகண்டபரிபூரணைந்த வாரிவயிற் படியும்படி. திருவருள் பாலித்தனன்; ஆசினியுங் காசினியும் புகழும்படி விளங்கு பரமான்மாவாகிய அக் குகப்பருமான்.

அகத்தியமாழுனிவர் முதலினோர்

அகத்திய மாழுனிவர்க்கும், வாமதேவமுனிவர்க்கும், நாரத முனிவர்க்கும், முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்திக்கும், தசரத ராமமூர்த்திக்கும், திருமூருகாற்றுப்படை தெரித்த நக்கீர தேவர்க்கும், திருவிகைப்பாவிலே திருவிடைக் கழிப் பதிகம் பாடியருளிய சேந்தனார்க்கும். திருவேரகத் திலே திருத்தரிசனஞ்செய்த தெய்வச்சோழர்க்கும், கந்தர் சஷ்டி கவசம் பாடியருளிய தேவராய சவாமிகட்கும்,

திருப்போரூர்ச் சன்னிதானம் விளக்கிய சிதம்பர சவாமி கட்கும், திருச்செந்தூர்க் கந்தர்களிலெண்பாய் பாடி யருளிய குமரகுருபர சவாமிகட்கும், இன்னும் என்னரிய பத்தர் சித்தர் பரமஞாதாக்கட்கும் அந்தப் பரமான்மாவுஞ் சகற்குருவுங் தற்கொடை வள்ளலுமாய கந்தபகவான் உரிய திருவருள்புரிந்து பரகதி நீட்டிய பெருங் கருணைப்பாட்டைப் பெரியோ நுணர்கின்றூர். பாரமார்த்திகமாகவுணரிற் சிவனடியாரெல்லாம் அவனடியாரெனவுமாவர்.

(அஅ) 88

சீட.—நன்று. அந்தத் தயாநிதியாகிய குமாரபகவான், தன்னை விசவாசிக்கும் அடியவரை என்றும் இரக்ஷித்தருள்வேனென்று தனது திருவாக்கான் வெளியிட்ட மெய்ம்மொழி ஏதேனு முண்டுகொல்?

துநு.—சந்தேக சிகாமணிதே! அன்னணமாய மெய்ம் மொழி பலவுள். அவற்றுட் சிறுவரை கிளக்குதும். சம்பவகாண்டத்தின் ஈசு-வது அத்தியாயத்துப் கச, கரு, ககு-ம் சுலோகங்களில்—

“எமக்கபராத மெவரிழைப்பிலும் அதனைச் சகிப்பேம்: எம்முடைய இரண்டு பாதாரவின்தங்களைச் சரண்டைந்த நடியவர்க்கெவரேலுங் கேடு புரியின் அதனைச் சகியேம். அக்கேடு, புரிவோர் தேவரெனினும் அசுரரெனினும் எம்மாலென்றுந் தண்டிக்கப்படுபவரே.”

என வீரபாகுதேவர் முன்னிலையிலும், சக-வது அத்தியாயத்துப் கச, கரு, ககு-ம் சுலோகங்களில்—

“உலகினில் எம்மைச் சரண்டைந்தோர்க்குப் பயம் யாது? இச்சகத்தில் எம்மடியவர்க்குப் பகை ஞர் யாவர்? பிணியிழுனதோ? மானுடப்பத்தியா யுள்ள வொருவன் அறிவீனத்தால் எம்மடியவரைப் பகைப்பானுயின் அவன் எம்மையே பகைத்தவ ஞவன்: எமக்கபராதன் செய்தானது செய்கையையாம் மன்னிப்பாம். அந்தத் துராத்துமாவின் செய்கையை யொருபோதும் மன்னியேம்: இந்திரனுல் ஆதரிக்கப்படினும் அவனைக் கண்டனஞ் செய்து விடுவாம். ஞாலத்தில் எம் பக்தர்களை ஆதரிப்போரையே யாம் ஆதரிப்பாம்: இரக்ஷிப்பாம்”

என நாரதர் முன்னிலையிலுங் கந்தபிரான் திருவாய் மலர்ந்தருளினன். ஆகவின், அற்புடையாய்! நீயும் அவனடியவர்க் கெத்துணையும் இடையூறு நிழையாமே என் றும் இதமேசெய் தினிதுய்தி.

(அக) 89

சீட.—அப்படியே, கோளறுகுமாரக்கடவுளை வழிபடு பவர், வெஞ்சூர் முதலாய சூரபன் மனுடற்பிளவிலெழுந்த மஞ்ஞையையும் வணங்கல் வேண்டுமெனு நியாய முண்டு கொல்க?

தந.—அரிய தவஞ்செய்து பெரிய இடம்பெற்ற சூரபன்மனது தவவீக்கம் வீண்போகாமல் பிரான், வற்சலம் வைத்து அடிமைப்பணிக் கேன்றுகொள்வதாகத் திருவுளங்கொண்டு மகாவிச்சவரூப தரிசனங்கொடுத்து, இறுதியிலவனது ஆதிக்கருத்து முற்றுறும்படி மயிலுஞ் சேவலுமெனக் கொண்டிருத்தவின் அவைகளை வியனுக மதித்தேத்தல் அவனடியர் கடன்மை கண்டாய். உபதே

காண்டத்தின் ச-வது அத்தியாயத்துப் கச-வது சூலோகத் திற் “சகல பாபநாசனை கந்தபிரானது மகிமையை (அகத்தியனர்) எடுத்துரைத்தனர்” என வருமாற்றுனே மேலென்ற பொருளொவைக்கும் மேற்பொருளாய சுப்பிரமணியத்தின் திருவடிக் கமலங்களிற் படிந்த நுண் துகள் களைப் பரமசிவன் புயங்களும் பார்வதி தனபாரங்களுஞ் சின்னட்ட பொருந்தி வாழ்ந்தனவே. அத்தகைய திருவடிக் கமலங்களை யிடைவிடாது தாங்கியுள்ள அம்மஞ்ஞை யானது உபதேசகாண்டத்தின் ச-ம் அத்தியாயத்து* எ, அ-ம் சூலோகங்களில் வருமாறு பிரமாவும் விஷ்ணுவுங் தன்னைத் தொழும்படியான பேறுபெற் றிருத்தவின் ஏனைய வுயிர்கள் அதனைத் தொழுதிருக்குஞ் தரமுடையன அல்ல. இதுவேயுமன்றி, சடக்ஷேரெசனது ஊர்தி யாகிய அம்மயிலின் நாமமும் ஆயுதமாகிய வேவின் நாமமும் ‘வேலும் மயிலும்’ என்ற ஒரு மகாமந்திரமாகும். அதனை அடிக்கடி யுச்சரிப்பார்க்கு உலகில் அரியகாரிய மொன்றுமின்றென் றுணர்வதோடு முன்சொற்ற அருண கிரிநாதசவாமிகள், சக்தி பிரசன்ன சித்தியுடைய சம்பந்தாண்டா னென்பான் விளைத்த தெய்வவாதத்தில் அவனைவெல்லும் நிமித்தம் அருணைசலேசர் சன்னிதிக் கண் ஒரு கற்கம்பத்தடியில் முருகப்பெருமாளை வருமாறு பிரார்த்தித்தபோது அவன் வராமைகண்டு மயிலைத் தோத்திரித்த நிமிடம் அது, தன்னிறைவனைச் சமந்து வந்து அம்பர்த் தரிசனங்கொடுத்து நடித்த சமயசஞ்சீவி யென்பதையும் அறி. மேலே, ஆதிக் கருத்தென்றது குறித்து ஈண்டு விளக்குவதென்னை யெனின்,—

*இச் சூலோகங்களில் வருவிவர த்தை எகு-ம் கடாவிடையில் “உபதேச காண்டத்தின் ச-வது அத்தியாயத்து எ, அ-ம் சூலோகங்களில்” என்னுமிடத்திற் காண்க.

முன்னெரு கற்பத்திற் சாகத்தீவை யாண்ட பிரபா கர ராசனுடைய மஜைவியிடம் ஒரு கருப்பத்தி விரண்டு பின்னொளும் மற்றிரண்டு கருப்பங்களி விரண்டு பின்னொக்ஞமாகப் பிறந்த சூரன், பதுமன், சிங்கன், தாரகன் என்னு நால்வர்களுட் சூரனும் பதுமனும் அகத்திய மாழுனிவர் போதகப்படி சன்மய சண்முகக் கடவுளின் மழுரவாகனமாகவுங் குக்குடத்துவசமாகவுங் தாங்கள் சேரவேண்டுமெனவும், சிங்கனுங் தாரகனுங் திரணைந்து முனிவர் விருடபயோகி முனிவர் போதகங்களின்படி காளியின் சிங்கவாகனமாகவும் மகாசாத்தாவின் யாளை வாகனமாகவுஞ் சேரவேண்டுமெனவுங் கருதிப் பூமி புரத் தலைப் புத்திரர்பால் நல்கியிட்டுப் பஞ்சாக்கிளி மத்தியி னின்று நாற்பதினையிரம்வருடங் தவம் பயின்றனர். அவ் வழையம் பரமசிவ தரிசனத்திற்காகக் கைலைக்கு வந்திருந்த சண்முகக்கடவுள் அரி அயன் மகாசாத்தா காளி முதலியோர் வாகனங்களுட் கருடன் அன்னம் முதலிய வாகனங்கள், “மயில் சேவல் சிங்கம் யாளை யென்பவை களைக் கண்ணுறைஇச் சூரனுதியோர் தவஞ்செப்பியுங் கருத் தைத் தெரிவித்தவுடன் அம்மயிலுஞ் சேவலும் யாளையுஞ் சிங்கமும் அவர்களின் தவங்கிலையைக் கெடுத்து, “நீயிர் எங்கள் பதவிகளை யிச்சித்தமையால் எங்கண் முகங்களுடைய பூதங்களாகக் கடவீர்” என்று சபித்தன. அவ் வணம் பூதங்களாகிய நால்வரும் கைலையிற் றங்கியிருந்த மயில்முதலிய நான்களையுங்கண்டு வந்தித்து, “அடியேங்கள் கருத்து முற்றுப்பெறுங்கொலோ?”, என்றிரந்து கேட்டலும் அவைகள் மனமிரங்கி, “நீயிர் இக்கைலைக் கணங்களுடன் சின்னுளிருப்பீரேற் சத்தியமாக முற்றுப் பெறும்” என இயம்பின. அவ்வாறு நால்வரும் அண்டா வரண பூதங்களோ டிருக்குங்கால் யுத்தத்தில் அசரருக்கிளைத்தோடிய உம்பருக்குச் சகாயமாக அங்நால்வரும்

பூமிபோந்து பூமியிலுள்ள பூதரொடுசேர்ந்து அசரரை மாய்த்துக் கைலைபுக் கிருந்தனர். அஞ்ஞான்று அசரர் தலைவனு அசரேந்திரனென்பான், பூதகணத் தலைவனு அண்டாவரணனிடம் பூதர்நால்வருஞ்செய்த செயி ரைத் தெரிவித்துக்கொண்டனன். அதுகணித்த அத் தலைவன் அந்நால்வரையும் விளித்து, “நமதாஞ்ஞை யின்றி அசரரைக் கொன்றுளீராகவின். எமது வாக்கு வலியாற் குரூ அசரத்தன்மையடைந்து சுரர்க் கிடர் விளைத்துச் சரிக்கக்கடவீர்” என்று சபித்தனன். பின் பொருசமயத்திற் சரவண பெருமானுடைய மயில் கோழி களோடு நால்வருங்கூடிடப் பெருமை மிக்குடை யுங்களைக் கருடனும் அன்னம் முதலிய வாகனங்களும் அவமதித் திருக்கின்றன வென்றுரைத்து ஒன்றுக்கொன்று பகை மூட்டி அவைகளோடு வன்போரிமைத்து வைகுண்டம் பிரமலோகம் இந்திரலோகமென்பவைகளைப் பதனழிய நாசஞ்செய்பு கடவுளர்களைக் காதிக் கருடனையும் அன்னத்தையும் ஏனை வாகனங்களையுங் கொன்று மீண்டு, கைலையைக்குறுகி யிருக்குங்கால் நடந்த விருத் தாங்த மெல்லாங் தேவர்களாற் றெரிந்துகொண்ட அரியும் அயனும் குமாரசவாமியைத் தரிசித்து வீவரமாக விண்ணப்பித்தார்கள். அக்கடவுள், அந்நால்வரையும் விளித்து, “பூதர்காள்! ஆற்றிய குற்றத்திற்காக அசரர் மரபிற் சனித்து இந்தத் தேவர்கட்குத் துன்பு புரிமின்: அக்காரணம்பற்றி எம்மால் நீங்க ஸொழிவடைவீர்கள்” எனச் சபித்தருளினன். அம்மாற்றஞ்செவிமடுத்த நால் வரும் நனிவணங்கினின்ற வேலை “எம்பெருமான்! அடியேங்க எவ்விதஞ்ச் சனித்தொழியினும் மயிலுருக் கொண்டு திருவடிதாங்கக் கோழியுருக்கொண்டு கொடியா யிருக்கக் கடாகவித்தருடி” என்று குரனும் பதுமனுங்கூறி அத்திறவரம் வாங்கிக்கொண்டனர். பின்னரழிந்து

போய் கருடன் அன்னம் முதலியவைகளையுங் தேவ ரூலகங்களையும் முருகக்கடவுளின் வாக்குவன்மையான து முன்னம் போனிலைபெற்று விளங்கச்செய்தது. நவின் றநால்வரும் பூதராகுமுனனம் புரிந்த தவத்தைக்கெடுத்த குற்றத்தையும், பூதர்களின் வசனம்பிடித்து அவர்களொடுக்கிட்டத் தேவர் வாகனுதிகளைக் கொல்லுமாறு கேடிமூத்த குற்றத்தையும் அஞ்ஞான்று சூகப்பிரமத் திற்கு ஊர்தியுங் கொடியுமாயிருந்த மயிலுங் கோழியும் மனத்திடை ஆலோசித்து இனி யிது செய்யத்தக்க தெனக் காஞ்சிப்பதியிற் சூகபிரானித் தியானித்துத் தவங்கிடந்து அப்பிரானையின்படி அவனது சாயுச்சிய பதவி யடைந்தன. சூகேசனாற் கொல்லப்பட்ட சிங்கன் தாரகனெனும் பெயரிய இருவருங் கற்பாந்தத்திற் காளிக்கும் மகாசாத்தாவுக்கும் வாகனங்களாதற்குக் கைலாயத்திற் பூதவடிவாயிருக்கின்றனர். மயிலுங்கோழி யுஞ் சாயுச்சியமடைந்த பின்னர்ச் சுவாமி, அவ்விரண்டு மில்லாதிருந்தனனே? என்னின்,—சூரசங்காரம் முடித் துச் சூரஜையும் பதுமணையும் வாகனமுங் கொடியுமாகக் கொள்ளும் முன்னரேயே வீரமாகேந்திரத்திற் சிறைப்பட்டிருந்த சயந்தனமுதலிய தேவர்கட்டுக் கனவிற் றரிசனமான ஞான்று “மிகப்பெரிதான மயில்வாகனத்தின் மிசை வீற்றிருந்தவனுமாய்” என வீரமாகேந்திரகாண்டத் தீன் கூ-ம் அத்தியாயத்து கு, கூ-ம் சுலோகங்களில் வெளியாமாறு இரகசியமான மயில்வாகனத்தை யுடையவனுயிருந்தவாறுபோல அஞ்ஞான்றும் அத்தகைய மயில்வாகனத்தையுங் கோழிக்கொடியையு முடையவனுயிருந்தவனுவன் என்றேனும் அப்பதவி பெற்ற வேறு மயிலையுங் கோழியையுங் கொண்டிருந்தவனுவனென்றே எனுங் கோடவில் ஆசங்கையொன்றும் இன்றென்க. மேல் நுவன் றபடி வரம் வாங்கிக்கொண்ட சூரனும் பதுமனும்

பிரிவின்றி மாயையின் கருப்பத்தில் ஒருருவாகத் தோன் றிச் சூரபதுமனைனும் பெயர்கொண்டிருந்தனர்.

இங்ஙனம், இவ்வரலாற்றின்படி சூரபதுமன் பிறப்ப தற்கு முன்னரேயே சுப்பிரமணியபெருமா னிருந்தன என்பதூஉம், சம்பவகாண்டத்து உசு-வது அத்தியாய மியம்புமாறு சூரபதுமன் பிறந்து அரசுசெய்து தேவர் களை வருத்தியபின் அவன் சம்புமைந்தனுக வந்தன என்பதூஉம் இயைபின்றென ஓராசங்கை நிகழும். இங்ஙனுணர்வ தென்னெனின்.—குமாரபகவான் என்று முள்ளவனைன்றும், சூரபதுமன் காலத்துள்ள விண்டு முதலிய தேவர்கள் தோன்றுமுன்னரேயே பாசடை மறை தீவிளி போல அவன் தன்னிலைக்கட் சூய்யமா யிருந்து அனுபவானந்தம் போலப் பின்னர்ப் பகிர்முகப் பட்டனெனவும், பகிர்முகப்படற்கு முன்னுள்ள பூருவ காலமே “முன்னெரு கற்பத்தில்” என உபதேசகாண்டத் தின் ஈ.ம் அத்தியாயத்து ச-ம் சூலோகத்தில் வெளிப்படு கிறதெனவு முன்றவேண்டு மென்க.

(கா) 90

சீட.—குகேசனை உபாசிக்குநர் எப்பதுங்கதி யாது?

தஞ்.—யஜார்வேதத்துப் பிருஹதாண்யகோபநிஷத்தின் ச-ம் அத்தியாயத்து ச-வது பிராஹ்மணத்தில் “யாரெப் படிச் செய்கின்றாரோ யாரெப்படி யாசரிக்கின்றாரோ அவரப்படி யாகின்றார்” எனும் பொருள் பெறப்படுத வின், அவரவர் சின்ற சிலைப்படி கதி சித்திக்குமென்றல் சரதம். ஆகவிற், குகேசனை உருவத்தியானஞ் செய்குந ரெவ்வித வுருவத்தை, ‘ஸோஹம் பாவனீ’யா லுபாசிப் பரோ அவ்வித வுருவத்தையடைவர்: எவ்விதவுருவில்

இலயமாவதற்கு அந்தப் பாவணையாற் பழகிவருவரோ அவ்விதவுருவில் இறுதியில் இலயமடைவர்: உருவச் சித்தியைச் சாருபகதியென்றும் உருவத்தில் இலயமடை சித்தியைச் சாருபத்திற்குஞ் சாயுச்சியத்திற்கும் நடுங்கிலை யென்று மெண்ணவியைபு என்ப. உருவத்தை அன்னிய மாகப் பூசிப்பதனாலும் தியானிப்பதனாலும் முண்டாகா ஸின்ற சிவபுண்ணியத்தால் அப்புண்ணியர் சாலோக சாமீப கதிகளையடைவர். இத்தீர்வுக்குச் சான்றுக அதர்வணவேதத்து நாதபரிமாஜகோபநிஷத்தின் டி - ம் உபதேசத்தில் “இறுதிநாளில் எவன் எந்த ரூபத்தை நினைத்துக்கொண்டு தேகம் விடுகின்றுளே அவனந்த ரூபத்தை யடைகின்றுனேயன்றி வேறின்றென்றல் சருதி யின் ஆஞ்ஞஞு: அன்னியதாசாரத்தினு லந்தந்த லோக மடைகின்றுன்” எனவரும் என்ப. உருவச் சித்தியாய சாருப கதியுஞ் சாலோக சாமீப கதிகளைப்போல அபர முத்தியாகவின், மீண்டும் பூவுலகிற்பிறக்கும் நீர்த்தென்னின்,—நிட்காமமுண்டாகி ஞானத்தின் முயன்று முடிவு பெறுதார்க்குண்டாய யாதொரு சாருபம், அன்னணம் பிறக்கு நீர்த்தாகாமல் அதினின்றே சில காலவளவையில் ஞானமடைந்து பரமுத்தியாய சாயுச்சியமெய்து நீர்த்தாகும்: அதுபோலப் புவியில் ஞானசமாதி கூடிப் பெத்தத்திற்கும் பரமுத்திக்கும் நடு நீர்க்கொண்ட சீவன் முத்தரான ஞானிகளுள், சுந்தரமூர்த்தி சவாமிகளொப்பத் தூலவுடம்பை நீக்காமலும் மறைக்காமலும் ஊர்த் துவவுலகுக்கெய்தினேரும் மீண்டிப்புவியிற் பிறவா திங்குச் சீவன்முத்தராகச் சஞ்சரித்ததுபோல அங்குஞ் சீவன் முத்தராகவே சஞ்சரித்துச் சிலகாலவளவையிற் பரமுத்தியடைவர்: அது புரைய உருவத்தில் இலயமானு ரும் இப்புவியிற் பிறவாது சீவன் முத்தராகவேயிருந்து கற்பாந்தத்திற் பரமுத்தியடைவர்: இத்தீர்வுக்குச் சான்

ரூகச் சாமவேதத்து மைத்ராயன்யுபநிஷத்தின் ஈ - வது பிரபாடகத்தில் “மூர்த்திகளைப் பிரமமாகவேடபாசிக்கில் அந்தந்தத் தேவதைக்கணக்கியமாய் மேன்மேல் உலோ கங்களிற் சஞ்சரித்துப் பிரபஞ்ச முழுதும் நசிக்கும் ஞான்று (பரம) ஆன்மாவி லொன்றுய்ப் போவன்” எனவும், மிருகேந்தாகமத்து ஞானபாத பஞ்சகிருத்தியப் பிரகரணத்து உ-ம் சுலோகத்தில் “சங்காரத்தின்மேற் சிவன் எவ்வனுக்களை அனுக்கிரகிப்பனாலே அவ்வனுக்களாகிய சீவர்களுடனே சிவத்துவ வியத்தியுள்ளவர்களாகிறார்கள்; சங்காரகாலத்திலுஞ் சிருட்டிகாலத்திலும் அனுக்கிரகிக்கப்படுகிறவர்கள் மலபரி பாகத்திற்குத் தக்கவாறு அதிகாரமற்ற முத்தியையாவது, அதிகார பதித்தன்மையையாவது அடைகிறார்கள்” எனவும் வருவன் காண்க: இங்கியாய மறியாதார், உருவத்தோடு யருலகெய்தினார்க்கும், உருவில் இலயமானர்க்கும் பரமுத்தியேது? அவர் பிறக்கவே பிறப்பரென்று பிதற்றுவர்: அஃதறியாமையின் வீக்கமேயென்று உண்மைகடைப்பிடிக்க என்றுங் கூறுப.*

ஞானயோகத்தா ஒன்னாடங்கிப் பூவுழைக் கனன சமாதி செய்யப்பட்டுளார்களும், சிவலிங்காகாரமாச் சமைந்துளார்களும் உயர்ந்த சீவன் முத்தியி லுள்ளவர்களே: பரமுத்தியு மங்ஙனமாம்: அத்தகைய சன்னிதி களில் ஈசரப்பிரபாவமுண்டு: அதனாலே அச்சன்னிதி களில் வழிபடுவாரென்னும் மெண்ணம் பரமேசர சன்னிதி யின் முற்றுப்பெறுமாறு முற்றுப்பெறும்: பரமுத்தியடைந்தோ ரெல்லீக்கண்ணும் பெத்தர் சமாதிக்

*குமாரபெருமான் புரி அனுக்கிரகத்திலுண்டாம் கதி களின் விஸ்தாரமெல்லாம், இந்தாஸிரியரது சேக்கங்வேளிறுமாப்பி வினிதுணரக் கிடக்கின்றன.

கண்ணும் ஈசரப் பிரபாவின்று: அதனால் அஞ்ஞாங்கர் களில் யாதொரு சித்தியு முண்டாதலில்லை: சித்திக்கு மேற்பட்டதே முத்தியும், சித்திக்குக் கீழ்ப்பட்டதே பெத் தமுமென்ப. நிற்க.

குகேசன் நல்கு தரிசனத்தில் எவர், எந்தச்சாலோ கம் எந்தச் சாமீபம் எந்தச்சாரூபம் விரும்புகின்றனரோ அதனை அவர்க்கு அவனருள் கொடாங்கிற்கும். இவை களின் மேலாய சாயுச்சியம் வேண்டுவார்க்கும் அந்த மூர்த்தியே பரமாசாரியனுக அங்ஙன் அனுக்கிரகஞ் செய் தருங்கவன். ஆண்டு, உயிர்க்குயிராயிருக்கிற குகனுகிய அந்தரான்ம சொருபத்தை யடைவதே பரமான்மாவை யடைவதாகும். அதுவே குகேசனுடைய அமூர்த்த பரிபூரணத்தையடையும் பரமுத்தி: அதுவே சச்சிதானந்த வாழ்வு: அங்ஙனே சருக்கரையும் நாவும்போல அந்தப் பரமான்மாவின்மாட்டுச் சீவான்மாவுக்குப் பிரி வற்ற பேரின்ப அனுபவ முண்டாகாங்கிற்கும்: குருடன் கண்ணிற் கதிரொளி கூடியிருந்துங் கண்ணிலுள்ள மாசாற் பார்வையற்று அனுபவமில்லா திருப்பதுபோல மூல மலான்மாவில் நின்மல பரமான்மா, அனதி சையோகமாயிருந்தும் அம் மலபந்தத்தால் ஞான திருட்டியும் ஞானங்குபவமும் இல்லாதுள்ள ஆன்மாவின் பெத்த நிலைதானே அந்தக் குருடன் கண்ணிலுள்ள மாச தீர்ந்துழிக் கானுமனுபவம் உண்டாதல்போல மலபந்தம் நீங்குழிப் பரமானந்தானுபவமுண்டாகி முத்திநிலையாக நிகழும் என நீயறியவேண்டும். இதனானே, என்றும் அத்துவித சம்பந்தமாயிருக்கிற சீவான்மாவுக்கு மலமே பெந்தமும், மலநீக்கமே முத்தியுமென்பது சத்தியம். பரமான்மாவுக்குப் பெந்தமுமின்று: முத்தியுமின்று. இன்னவா நறிமுறைமையின் முத்தியின்பப் பொருளாகப் பரமான்மாவும், அதனை நுகர்பவனுகப் பரமுத்தான்

மாவுமில்லாமல் அழிவற்ற மோக்கமொன்று கிளக்கற் கியையா நியாயத்தையும் அயிரப்பற அறிதல் தேற்றம் இதற்குச் சான்றூருக்குச் சௌவடியான சனற்குமார சங்கிதை யிற் சிவபுண்ணியமுரைத்த அத்தியாயத்தில் “என் தீண்டே எல்லாம்வெல்ல சருவசத்திமா னென்றுணர்ந்த ஞானியும் நானுமே எக்காலும் நாசமில்லாதவர்களா யிருக்கின்றோம்” எனச் சிவபிரானருளினனென வருவ துங் காண்க.

சீவான்மாவும் பரமான்மாவும் என்றும் பிரிவற்ற அத்துவித சம்பந்தமாயுளவென்றல் ஒன்றிலொன் றின்மை யென்னும் “அன்னியோன்னியாபாவ” விரோத மாமெனின்,—தருக்கநூலிற் சொல்லப்படுகிற அந்த அன்னியோன்னியா பாவத்திற்கு இறைவனை வினை தொடாது : வினையை இறைவன் தொடான் : இறைவ னிடத்து எவ்விகாரமுமிராது : எவ்விகாரத்தும் இறைவ னிரான் என்றல் பொருளேயல்லால் உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் ஒன்றிலொன்றிராதென்றல் பொருளன்று. ஏனெனின்,— விழிப்புலமாகின்ற எப்பொருளும் ஒன்றுக் கொன்று ஆதாரமாகவும் அவ்வாதாரத்தில் ஒன்றிலொன் றுள்ளதாகவுமே யிருக்கின்றனவென்றல் கண்கூடாகவி னென்க அசித்தாய காரிய காரணமைனத்திற்கும் அகண்டசித்தாகிய திருவருளே ஆதாரம். அவ்வாதாரத் திலேயே அறிவித்தாலறியுஞ் சித்தாகிய பசவும், அறி வித்தாலுமறியா அசித்தியாகிய பாசமும் இருக்கின்றன. பாசபதார்த்தமாகிய தேகத்துழைப் பசவாகிய ஆன்மாவு மிருக்கிறது. அதனால் தேகத்திற்கு ஆதாரமென்றும் பெயர். ஆன்மாவின் ஞானத்திற்குப் பரமான்மாவின் ஞானமே ஆதாரம். அற்றூருக்கிளின், சீவான்மாவுக்குப் பரமான்மாவே ஆதாரமென்றும், இவ்விரண்டுஞ் சித்தா கவின் அனுத்தசம்பந்தமுள்ளனவென்றும் ஒரவேண்டும்.

பிரமாணம்—சுக்கில யஜூர்வேதத்துக் கடவல்லியுபழிஷத் தின் २ - ம் வல்லி १० - ம் சுலோகத்திற் “கிருபைக் கிருப்பிடமாகிய பரமான்ம சுவரூபம் இந்த ஆன்மாவின் இருதய குகையிலிருக்கிறது” எனவும், கிருஷ்ண யஜூர் வேதத்திற் சாவாஸ்யோபநிஷத்தின் ஒ - வது மந்திரத்தில் “தத்தென்னும்(பரமான்மாவாகிய)அது, இப்பிரபஞ்சமாகிய சருவ பிராணிகளின் [உள்ளே] மத்தியிலிருக்கிறது” எனவும். மேலே நாதபரிவராஜகோப நிஷத்தின் க - ம் உபதேசத்தில் “ஈசவரன் சீவனென்னு மிருவருங் கற்பணையற்ற அனுதியாயுள்ளார் : இவருள் ஒருவன் ஞானி, மற்ற ஒருவன் அஞ்ஞானி” “அனுவினு மனுவாயும் பெரிதினும் பெரிதாயு மிராநின்ற ஆன்மாவானவன் இந்தச் செந்துவெனது இருதய குகையிலிருக்கிறான்” எனவும் வருவன் காண்க. இன்னணம் எண்ணில் சுருதி யுள். இரண்டான்மா ஒன்று யிருந்ததற்குச் சூரன் பதுமன் என்னும்ருவர் ஒருடவிற் சூரபதுமனென இருந்ததுஞ் சான்றாலும். இவ்வாறுணராது இரண்டு சித்ததான்றுக இராவென யாவரொருவ ரூரைக்குமுரை, எவ்வாற்றிருந்தும் பிரமாணமாகாப் பிதற்றுரை யெனவாம். அற்றன்றென ஏகத்தை வலியுறுத்தற்கு இஞ்ஞான்று இரண்டான் மாவை ஓட்டமுயன்று அங்குனம் ஓட்டவில்லையெனக் காட்டுவா ரொருவருமிலர். இங்குனம் பாசத்தோடு கூடிய பசுவின்பாற் பாசமற்ற பதி கூடியிருப்பனென்றல், பதி நீர்மையைக் குற்றப்படுத்தாதோ? எனின்,— உவர் நீருறை மச்சமானது உவரேரூதிருத்தல்போன்றும் மாசுக்கண்ணிற் கூடிடு மார்த்தாண்டன் ஒளியானது மாசேற திருத்தல் போன்று மிருக்குமியந்கையான் பதியாகவின் அவனுக்குக் குற்றம் விளைவதெவ்வழியானு மின்று. இதுதானே முன்மொழிந்த அன்னியோன்னியா பாவழும். நிற்க.

அகனும் புறனும் நிறைந்துள்ள குகேசனுடைய அமூர்த்த பரிபூரணத்தையடைய அவாவுவோர், அனுதி யாயும், சருவாதாரமாயும், பரஞ்சோதியாயும், சருவா ஷரசவருபியாயும், காலசவருபியாயும், சகலாகம சவ ருபியாயும், சருதியிற் சொல்லப்படுகிற உபநிஷத் சவ ருபியாயும், சருவதேவ சுவருபியாயும், குகபரமான்மா வக்குத் திருமேனியாயுமுள்ள பிரமப்பிரணவமாகிய ஒங்காரத்தையே தேடல்வேண்டும். நான்கு வேதமும் நான்கு *மகாவாக்கிய வயினடங்கும். அவற்றுட் சிரவணமாகிய ‘தத் தவமளி’ எனும் வாக்கியமும், மனனமாகிய ‘ப்ரஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம’ எனும் வாக்கியமும், நிதித்தியாசனமாகிய ‘அயமாத்மா ப்ரஹ்ம’ எனும் வாக்கியமும், சமாதியாகிய ‘அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி’ எனும் வாக்கியத்திலடங்கும். அந்த ‘அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி’ “ஸோஹம்” எனும் வாக்கியமாகச் சருங்கும். அது, முற்சொற்ற ஒமெனும் பிரணவத்தி லொடுங்கும். அதனிற் சீவான்மாவும் பரமான்மாவு மிருக்கின்றன. விவரம்:— ஸ : அஹம் என்னும் வட சொல்லிரண்டுஞ் சந்தியாம்போது ஸோஹம் எனவாகும். ஸோஹத்தி ழுள்ள ஸ : = அவன் = அந்தப்பரமான்மா எனப் பொரு ளாம். பரமான்மாவாகிய ‘ஸ :’ சப்தத்திற் சீவான்மா வாகிய ‘அஹம்’ என்னுஞ் சப்தத்தின் முதலெழுத்துச் சேர்ந்து ஸோ என ஆயதினிற்கிற ஸ : என்னும் ஞேய மும், அஹம் என்பதன்கண் எஞ்சீயுள்ள ஹம் என்ப தில் ஹ என்னும் சீவாகார ஞானமும் ஒழித்துகின்ற ஜி, ம் என்னும் இரண்டனையுங்கூட்டி ‘ஓம்’ எனத் தக ராலயத்தில் நிட்டை கூடல்வேண்டும். அங்ஙனம் அஃ:

* இம் மகாவாக்கியங்களை வைத்திக கைவசித்தாந்த பகு மாக அருத்தனு செய்யப்பட்டிருக்கு முன்னமை, திருப்பாவில் வண்ணமைப்பதிகத் தினிது விளக்கும்.

தடங்குமிடமே சிவகதி. இந்தப்பிரணவம் முன்னர்த் துவிதமாயிருந்து பின்னர் அத்துவிதமா யெவ்வாளேன்று படுவதாமோ, அவ்வாறதனேடு தானுஞ்சேர்ந்து தனக்காதார பரமான்மாவின்கண் முன்னிலைச் சுட்டில்லாது நின்றுவிடுவதே நிகழ்த்திய பரஷிட்டையென அறிதி. இதுவே சின்முத்திரையும், பரமசிவனுக்குப் பரமசிவ குமாரன் ஒதிய பிரணவார்த்த வுண்மையைப் பிரகாசப் படுத்துமாறு “அறிவையறிவது பொருளெனவருளிய பெருமாளே” எனவரு அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் அமுதவுரைக் கருத்துமென வுணர்க. இன்னவாறெம் மால் விவரித்துணர்த்த நீ காண்கினும் இதனை, நுனித்த மதியினர், குருவருளால் நனியுணர்ந்து அங்கிட்டை கூடுவரென்றும் அறி. மேல்விளக்கிய அவன் நானெனனும் பொருள்பயக்கின்ற ஸோஹம் எனுஞ்சொல்லை யொரு வன் சொல்லிக்கொண் டிருத்தல், நினைத்துக்கொண்டிருத்தல் ரூனாலை ஆகாது. எனக்காதார தெய்வமாகிய உன்னைவிட்டு எவ்வாற்றினும் நானில்லை : எனக்குறும் அஹசப்தமு முனக்கே சொந்தமெனத் தனது சீவச் செயலடங்கத் திருவருள் வசத்திருந்து பாவித்தலே அப்பாவனை ஆம். இதன் கண்ணேயே கருடோகம்பா வளை உவமானமும் அடங்குதல் ஏற்புடைத்து.

அன்ப! இங்ஙனம் நீ வினை வினவுக்கு யாம் போதிய விடையிறுத்தாம்.

(கக) 91

சீட.—விரதங்களுட் குமார மூர்த்திக் குரியவை யாவை?

அரி, பிரமன், திக்குப்பாலகர்

துஞ்.—கிருத்திகைப்பெண்கள் முன்னிலையாகப் பரமசிவன் ஆன்ம கோடிகட்கு அறிவித்தவாறு கிருத்திகை

நகஷத்திரமும், ஐப்பசி மாதத்துப் பூர்வபக்கத்து ஆரூங் திதியாய சஷ்டியிற் சூரசங்காரங்செய்த காரணத்தானே சஷ்டிதிதியும், பகீரதமகாராசனுக்குப் பிருகுமுனிவர் பகர்ந்தபடி அஃ மகாராசன் அனுட்டித்துப் பலன் பெற்றமைக் கேதுவான சுக்கிரவாரமும் விசாகப் பெருமாட்குரிய விரத தினங்களாகும். இந்தச் சுக்கிர வாரம் பராசத்திக்கும் விநாயகருக்கும் உரித்தாயிருத்தல் பற்றி அவ்வாரவிரதம், யாதானுமொரு காரியத்தைச் சித்திசெய்தற்குப் பொதுவாகவும் வலியுடைத்து. மொழிந்த மூன்று விரதத்தையும் உபதேசகாண்டத்து நூ - ம் அத்தியாயம் பகருமாறு அரி பிரமருங் திக்குப் பாலகரும் அனுட்டித்துப் பகைஞரை வென்றிருக்கின்றனர்.

(க2) 92

சீட.—கிருத்திகை விரதம் அனுட்டிக்கும் முறை யெப்படி?

நாரதமுனிவர், மனு, திரிசங்கு,
அந்திமான், சந்திமான்

துரு.—தென்மொழிப் புராணத்துத் தக்ஷிகாண்டத்துக் கந்தவிரதப் படலத்தில் வெளியாமாறு கார்த்திகை மதியில்வரு கார்த்திகை நகஷத்திரத்தின் முதனுளாம் பரணிநானுதயத்தில் யாவனென்றாலும் நித்திய கடன் முடித்துப் பரிசுத்தன யொருபொழுதுண்டு மறுநாட்கார்த்திகை தினேதயத்திற் புண்ணியநதி ஆடி வெள்ளாடை உடை முருகவே ஞருவை அலங்கரித்து அருச்சித்து ஜல கந்த புஷ்ப தூப தீப ணவேத தியங்கஞ்டன் பூசித்து முருகவேள் சாரித்திரமான்மியங்களை வாற்சல்லியம் பிறக்கக்கேட்டு மூன்றுகைத் தீர்த்

தமே யுட்கொண்டு பகற்போது போக்கி இரவிலே தருப்பையைப் பரப்பி அதன்மீதிருந்து தெரிவையரைத் திலமளவும் நினையாது அறுமுகச்சிவன் பதாம்புயங்களையே நினைத்துத் துயில்கொளாமலிருந்து விடிந்த உரோகணிநாள் உஷ்ற்காலத்தில் தீர்த்தமாடிக் கரும முடித்துக் கருத்தனை முன்போற் பூசித்துக் கிட்டிய சிவவிரதிகளுடனிருந்து பாரணைபண்ணி அப்பகல் உறங்காது வைகி மாலைக்கடன்முடித்து அன்றிரா உறங்கலாகும். இவ்வித விதியையே விக்கினேச்சரர் பணித்தவாறு நான்முகன் குமாரராகிய நாரதமுனிவர், பன்னிரண்டாண்டு ஆற்றிக் கந்தபகவானைத் தரிசித்துத் தேவ இருடிகளின் முதன்மைப்பேறு பெற்றனர். இவ்விரதம் அனுட்டித்த வேதியரொருவர், மகாலட்சுமி விலாசத்தொடுகூடிய மனுச்சக்கரவர் த்தியாகி மகிதலம் புரந்தனர். மற்றொரு வேதியர், திரிசங்கு எனும் பெயரோடு இராசாதிராச ஞகினர். *வேறிரண்டு வேதியர், அந்திமான் சந்திமானென்னும் பெயர்பெற்ற அரசர் களாகி உலகாண்டு இறுதியிற் கந்தபிரானருளான் மோக்கவீடு புக்கனர். (பாரணை = விரதபோஜனம்.)

இவ்விரதம்பற்றிக் கார்த்திகைமின்னர் முன்னிலை பிற் சிவபிரானருளிய திருவசன மென்னையெனின்,— சம்பவகாண்டத்தின் உஅ - வது அத்தியாயத்து உட - க்கு மேற்பட்ட சுலோகங்களில் “நீங்கள் எம்முடைய குமாரனுக்குத் தன்னியபானஞ் செய்வித்து வளர்த் தமையால் இவன் கார்த்திகேய னெனப்படுவான் :

*இவ்விருவரும், ஒருமண்ணனும் ஒருவேடனுமெனத் தேங்கோழிப்புராணம் கந்தவிரதப் படலத்துப் காசு - ம் செய்யுளிற் பகர்கின்றது.

இற்கை நாள்முதல் நுங்கள் நாளாகிய கிருத்திகை நகூத்திரத்தில் எந்தமானுடர் இப்பால சுப்பிரமணி யத்திற்குப் பிரீதியாக நீண்டகாலம் விரதமனுட்டிப் பாரோ அன்னேர்க்கு, இவன்றுனே சகல விருப்பை யுங் தடையின்றிப் பூர்த்திசெய்வா னென்பதிற் சந்தேக மின்று : அங்ஙனம் புத்திரப்பேறு விரும்புவோர் அனேக புத்திரரையும், மஜைவியை அவாவுவோர் நல்ல மஜைவி யையும், தனம் விழைவோர் தனத்தையும், பசுவேட் போர் வேண்டிய பசுக்களையும், வித்தை விரும்புவோர் வித்தைகளையும், யாதும் விரும்பாதோர் அவிநாச மோக்கத்தையும் விசேடமா யடைவர்'' என வரும் உண்மை யுணர்க.

(கஞ்) 93

சிட.— சுக்கிரவார விரதம் அனுட்டிக்கும் முறை யெப்படி?

பகீரதன்

து— ஜப்பசி மாதத்து முதற் சுக்கிரவாரமெனும் விரத தினத்திற்கு முதனாகும் குருவாரத்தில் ஏக கால போஜனம் பண்ணிச் சுக்கிரவாரம் முழுதும் ஒன்றும் உண்ணுமலும் உறங்காமலுஞ் செய்வன செய்து சனி வாரத்திற் பாரணைபண்ணி இரவில் துயிலவேண்டும். இவ்விரதத்தைக் குடும்பத்தோடு வனவாசங்செய்திருந்த பகீரத மகராசன் மூவாண்டி.மழுத்துத் தன்னுடு கவர்ந்தாண்ட கோரனென்னும் இராக்கத ராசனையும் பிறரையும் வென்றிகொண்டு இராச்சியபாரம் நடாத்தி இறுதியில் நற்கதி புக்கனன். ஆண்டுத் தேவாதி தேவனுகிய குகபகவானுடைய கைவேலானது எழீஇவந்தே அக்கோரணக் கோறல் புரிந்தது என்க.

கீட.— கந்தசஷ்டிவிரதம் அனுட்டிக்கும் முறையையும், அனுட்டித்தோர் வரலாற்றையும் விளக்கல் வேண்டும்.

முசுகுந்தன்

துரு. — பூருவத்திற் கைலைப்பதிக் காவின் கண்ணதாய ஒரு கூவிளாங் தருவடியில் எழுந்தருளியிருந்த அரணையும் அம்மையையும் முகத்திற் கறுப்புடைய ஒரு [குரங்கு =] முசவானது காணூஉ மகிழ்ந்து அத்தருவிலேறிப் பாசடைகளைப் பறித்துப் பறித்து அன்னர் திருமுடியிலுங் திருவடியிலுமாகப் பெய்து ஆனந்தக் கூத்தாடுவதற்குப் பராபரன் களிகொண் டருள்கூர்ந்து அதனையருகுவினித்து அளித்த வரப்பிரசாதப்படி அது, பானு குலத்து அரிச்சங்திரன் வமிசத்திலே முச முகத்துடன் பிறந்து முசுகுந்தனெனாலும் பெயர்பூண்டுளா ரொருவராயிற்று. அவர் திருப்பரங்கிரியி னடந்த தெய்வகுஞ்சரியார் திருக்கலியாண் மகேசற்சவத்தை நனி தரிசித்துக் குகபிரான் திருவடிகளிற் சிறந்த பத்திமமகொண்டு சார்வபூமனு யுலகாண்டு வசிட்டரைத் தரிசித்துக் கேட்டுக்கொண்ட வடிவேற்பெருமாற்குரிய கந்தசஷ்டிவிரதத்தையும், ஏனை வீரதங்களையுங் தமது நகரிற்குறைவற டாத்தினார். அங்ஙனங் குகபிரான் பிரசன்னமாகி அனுக்கிரகித்த வரத்தின்படி வீரபாகுதேவர் முதலிய இலக்ஷ்த்தொன்பது வீரர்களையும் அம்முசுகுந்தர்க்குச் சகோதரர்களாக இருக்கவேனு அப்பிரான் ஆஞ்ஞாபித்தனன். அக்கட்டளை மறுத்துரைத்த அவ்வீரர்களைப் பரமகுமாரன், அதட்டிய சத்தத்துடன் நோக்கி “நீயிர் கருவங்கொண்டுளராகி கட்டளை மீறின மையால் இனி, மானுட சன்மமடைந்து அவ்வரையற்குச்

சோதரர்களாயிருந்து ஆணைவழி நடந்த பின்னர்ச் சிறந்த தவம்புரிந்து பவித்திரர்களாய் எமதாணையின்படி யெம்பக்கல் வருதிர்" எனக் கடின கட்டளையிட்டருளி னன். அதுபோல் அவ்வீரர்களைச் சகோதரர்களாகச் சூழப்பெற்ற அம்முசகுந்தர், கருஷுரில் இராசகன்னிகை களாகத் தோன்றியிருந்த அப்ஸர ஸ்திரீகளை அச் சகோதரர்கட்கு மணம் புரிவித்து வாழுஞான்று அவர் களுள் வீரபாகுவென்பார் பத்தினியாய புஷ்பகந்தி வயிற்றில் தோன்றிய சித்திரவல்லி யென்பாளை விதி ஆவளி விவாகஞ்செய்து அவளைப்புல்கி அன்னவள் கருப்பத்துதித்த ஒரு குமாரற்கு அக்கினி வருண னென்ற நாமஞ்சுட்டிக் களிமீக்கொண் உய்ந்து தாங் கொண்ட வீரத மகிழையால் தேவேந்திரனே டெதிர்த்த வலாசுரன் முதலாயுள்ளாரோடு பொருது அவ்விந்தி ரற்கு வெற்றியுண்டாக்குபு முவலகுங் கீர்த்திநாட்டுபு தேவேந்திரனிடம் ஏற்ற லோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைத் திருவாரூரிற் பிரதிட்டை செய்து பூசைகள் மிக்கென நடாத்துபு மேல் தம் புத்திரனை அக்கினிவருணன் பால் அரசைக் கையகப்படுத்திக் கைலையிற் கண நாதகதி புக்கார். அக்கந்தசஷ்டி வீரதம் அனுட்டித்தல் எவ்வாறென்னின்,— தென்மொழிப் புராணக் கந்த வீரதப்படலத்தில் விளக்கப்படுமாறு ஜப்பசிமதிப் பூருவ பக்கப் பிரதமையாதியாகச் சஷ்டியந்தமாக வுள்ள ஆறுதினங்களிலும் உரிய நித்திய கருமங்கள் முடித்து, புனித நீர்பெருக்கிய ஒரு பூரண கலசத்திற் கந்த அக்ஷதைகளைச் சேர்த்து, மாந்தழைக் கொத்தைப் பொருத்துவித்து, குசையை வரண்முறையாக முடிந்து சார்த்தித் தருப்பை ஆசனத்தின் மீதேற்றி, மந்திர பூருவமாகக் குமாரசவாமியை அதன் கண் ஆவாகனம் பண்ணி, பூஜாவிதிப்படி ஆறுகாலங்களிலும் பூசித்து,

மேல் தேவாதிதேவன் திருச்சரித்திரங்களைப் பராமுக மின்றிப் பயபக்தி விசவாசத்துடன் செவிமடுத்துச் சித்த சந்தோடமுற்று, ஒருகைத் தீர்த்தமே அருந்தும் உபவாசத்தினின்று நித்திரை நீத்திருந்து, ஏழாநாளிற் சிவனடியாரோடு பாரணைசெய்து, அன்றிரவிற் கண் படை கொள்ளாம். இனையவாறு தேவரும் முகைவரு மியற்றி ஒல்லாராய் அசரர் பயத்தினின்று விடுபட்டு இட்டகாமிய பலன்களைப் பெறுவாராயினர்.

வீரத காலங்களிற் கண்துயில் கோடலாற் சீவன் மலத்தமுந்தி அசுத்தமெய்தும் : அதனால் வீரதபங்கமாம். ஆதவின், ஊக்கத்தோடிருக்கவேண்டும். துயிலாமைக் காகச் சூதமுதவிய கருமங்கள் செய்தல் ஏற்புடையன அல்ல. செய்யின், வேறு பாவம் வீளைக்கவேண்டிய தின்று. ஏனைக் காலங்களிற் புரிபுண்ணியத்தினின்றும் வீரதகாலங்களிற் புரிபுண்ணியம் வியஞாதல்போல வீரத காலங்களிற் புரிபாவமும் வியவனன்று அறிகுதி. வீரத போஜனம் உண்டுளோன் பகற்பொழுது உறங்குவானு யின் அவளை, நூறு வேதியரைக்கொன்ற பழிவந்தடையு மென்பது நூலின் துணிபு. கந்தவீரதப்படலத்தில்—

பாரணம் விதியிற் செய்தோன் பகற்பொழு துறங்குமாயின்
ஆரண மழையோர் தம்மி ஈம்பதிற் றிருவர் தம்மைக்
காரண மின்றிக் கொன்ற கடும்பழி யெய்து மென்னு
காரதன் மாயம் வல்லோ ஸிமைத்தில ஸயனஞ் சந்தும்”

என வருவது காண்டி. அதனாலே தேய்வை திமிர்ந்து கொள்ப்போய்ச் சேறு திமிர்ந்தவாறுய் முடியாமல் சிய மத்தோடும் வீரதங்களை அனுட்டித்து நற்பலன் நனிபெற வேண்டும்.

(யேலோகேமதுஜாமஹ்யம் யத்தின்சிதபிபக்தித : |
ப்ரயச்சந்திபலந்தேஷாம் ஸர்வயஜஞ்ஞதபோதிகம் |)

“உலகி வெதனையேனும் அதனில் ஒரற்பமேனும் எனக்காகப் பத்தியொடு நல்குபவர்கள் சகலயாகம் சகலதப மென்பவற்றின் பலனிலும் அதிகப்பலனை யடைவர்” என நாரதர் முன்னிலையிற் குமாரசவாமி யருளினனெனச் சம்பவகாண்டத்து நந - ம் அத்தியாயங் கூறும். ஆதனின், அச்சவாமிக்கு எதுகொண்டு எத் துணையேனுங் திருத்திசெய்யும் நல்லோர் பாக்கியமே பாக்கியம். இன்னவாறு கூறுதல், சிறுசெம்புக் காசுக்குச் கருப்பூரம் வாங்கி யேற்றிவிட்டுச் சகமெல்லாம் ஆள்வான் வரம்பெற முயலுங் கிருபணர்போன்ற மதியீனர் மதியை மதிப்பதென்பது அன்று, இயலும் அன்புபற்றியே ஈதல் கணித்தென்க. [தேய்வை=சந்தனம்.]

இவ்விரதாதி கருமங்கள், நிராசையாய்த் தெய்வப் பிரீதியாய்ச் செய்வார்க்குச் சனன பெந்தத்தை யுண்டாக்கா : சித்தசத்தியை உண்டாக்கும் : மேல் ஞானம் பிறக்க வழியுண்டாம். பிரமாணம்.— சாவாஸ்யோபநிஷத் தின் உ - வது மந்திரம் (குர்வங்நேவேஹகர்மாணி ஜிஜீ விஷேஷசதம்ஸமா : | ஏவம்த்வயிநாந்யதேதோஸ்தி நகர் மஸிப்யதே நரே ||) “(மனிதனுயன்) நூரூண்டு : (இதற் குளேற்பட்ட) வாழ்நாளில் (தெய்வப்பிரீதியாய) கருமங்களைத் தவற்று செய்யவேண்டும். இஃதன்றி உன் விடயமாகப் பிறிதொரு வழியுமின்று : மனிதனுன உன் பாற் கருமம் பெந்தத்தை யுண்டுபண்ணுது” என இயம்புகின்றது. ஆகவிற் புறப்பற்று அகப்பற்று நூறிப் பராமிட்டானுபவம் உண்டாக்கிக் கொள்ளவொல்லாது மோக்க அவாமட்டுங் கொண்டுளாருங் கதி பெறற்கு இந்தப் பகவதர்ப்பண்யான கன்மழும் ஒருபாய வழியா

யிருக்கிறதெனக் கற்றுவல்லார் கணிக்கின்றூர். இவ்வண்மை யறியாச் சிலவர், கன்மம் பெந்தமெனக் காசி னிக் கன்மமெலாங் கைக்கொண்டு கதியதர் காணு துழி தருவார். அவர் யாதொன்றை நினைப்பதுங் கன்மமென் றறியார்போலும். அறிதி.

(கடு) 95

சீட.—சுப்பிரமணியப் பிரமம் உலோகானுக்கிரக-
நிமித்தம் எழுந்தருளியிருக்கு மெழிலில், ஒரு சிறுவரை
யெடுத்து இங்ஙன் விளக்கலாமோ?

துரு.—ஜெ! அனந்த நாப்படைத்த அனந்தர் அனந்த
நாள்நவிலினும் அனுத்துணையும் அவ்வெழிலில் முடிவுபெறு
தென்னின் அதனை, யானே விளக்கவல்லேன். நினது
திருப்திக்காக நிகழ்த்தலென்னனின்,— பிரமாண்ட
பிருதிவிதத்துவம் கிழங்காகவும், அப்பு தேயு வாயு ஆகா
யம் சுரோத்திரம் துவக்கு சக்கு சிகுவை கிராணம்
வாக்கு பாணி பாதம் உபத்தம் பாயு சத்தம் பரிசம்
உருவம் இரசம் கந்தம் மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம்
புருடன் அராகம் வித்தை கலை நியதி காலம் என்ற
உக - தத்துவங்களும் [தண்டு=] நாளமாகவும், புத்தி
குணமென்பவை நாளத்தின் சூத்திரமான நூலாகவும்,
மாயாதத்துவம் புறவிதழைச் சுமந்து நிற்கும் முடிச்சுப்
படமாகவும், சுத்தவித்தியாதத்துவம் அகவிதழாகவும்,
சுத்தவித்தியாபுவன கலாசத்திகள் சூ - ம் கேசரமாக
வும், சூ - கலைகட்கும் நூ-அக்கரங்கட்கும் ஆதாரமான
மகாமாயை கருணைகையாகவும், சுசரதத்துவம் காயில்
வட்டமாகவும், சதாசிவதத்துவம் வித்தாகவும், ஞானம்
கிரியை இச்சை ஆதியென்னு நான்கு சத்திகளால் வியா
பிக்கப்பட்ட சூரிய மண்டலம் சந்திர மண்டலம் அக்கினி

மண்டலம் எனவிரிந்த சத்திதத்துவம் மகாமாயையில் வட்டம் ஈசரதத்துவத்தில்வட்டம் கருணிகையில்வட்டம் அதன் மேற்பரவியவட்டமென்ற நான்கு வகையாகவும் விளங்குங் கமலத்திலே (அதாவது) பிருதிவிதத்துவம் முதற் சத்திதத்துவம் ஈருகவுள்ள ஈடு-உடன் சத்திதத் துவத்தோடு சேர்ந்த சிவதத்துவம் க - ம் ஆக ஈச - தத்துவங்களுமாகிய அழகிய பதும பிடத்தின் மேலே, நிவிர்த்தி பிரதிட்டை வித்தை சாந்தி சாந்தியதீதை யெனும் அபரவிந்து பேதகலைக் ளாந்தையும், இவை களை நடாத்துஞ் சூக்குமை அதிகுக்குமை மிருதை அமிருதை வியாபினியெனும் பரவிந்து பேதகலைக் ளாந்தையும், இந்திகை தீபிகை உரோசிகை மோசிகை ஊர்த்துவகை யெனும் அபராத பேதகலைக் ளாந்தை யும், இவைகளை நடாத்தும் அனைதை அனங்கை வியோமருபினி வியாபினி அனுசிரிதை யெனும் பராநாத பேதகலைகளாந்தையும், அனைதையாய் விளங்குங் கிரியாசத்தியையும் அனங்கையாய் விளங்கும் ஞான சத்தியையும் வியோம ருபினியாய் விளங்கும் இச்சா சத்தியையும் வியாபினியாய் விளங்கும் ஆதிசத்தியை யும் அனுசிரிதையாய் விளங்கும் பராசத்தியையும் பராசத்திக்கு அதிட்டானமாய் விளங்குஞ் சிவசத்தியை யுங் தனக்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு அனைதமுதல் அனுசிரிதையந்தமாக வள்ள பஞ்சகலைகளும் நிவிர்த்தி முதற் சாந்தியதீதையந்த மாகவுள்ள பஞ்சகலைகளும் நிரோதினி நாதை நாதாந்தை சத்தி சமனை உன் மனையென்ற ஆறுகலைகளுமாகிய சோடசகலைகளுள் (க) நிவிர்த்தி அழற் பிரகாசமாய் (உ) பிரதிட்டை சோமகுரியப் பிரகாசமாய் (ஈ) வித்தை மின்னெளியாய் (ச) சாந்தி விளக்கொளியாய் (ட) சாந்தியதீதை மிக்க தீபவொளியாய், (க) நிரோதினி அர்த்த சங்திர

வொளியாய் (எ) நாதை மாணிக்க வொளியாய் (ஏ) நாதாந்தை மிகு மின்னெளியாய் (க) சத்தி நூறு சூரியவொளியாய் (கா) வியாபினி ஆயிரஞ் சூரிய வொளியாய் (கக) வியோம ரூபினி (கங்) அனந்தை (கங்) அனுதை (கச) அனுசிரிதையென்னு நான்கும் பலங்குப் பெரும் பிரகாசமாய் (கடு) சமனை கோடி சூரியப் பிரகாசமாய் (கசு) உன்மனை அளவிலாச் சூரிய சந்திரப் பிரகாசமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற நிட்களசகள மான மூர்த்தா மூர்த்தத்தை யுடையவனுய், சத்த பாதாளங்களையும் நடாத்துஞ் செயலுடைய ஆட கேசரருக் கதிட்டானராகவுள்ள வியாபகர் அந்தகார மான உச - க் கோடி நரகங்களையுங் கெடாது பிரேரிக் குஞ் செயலுடைக் கூஷ்மாண்டருக் கதிட்டானராக வுள்ள வியோமரூபர் பிரமாண்டத்தைக் காக்குஞ் செயலுடைக் காலாக்கினி ருத்திரருக் கதிட்டானராக வுள்ள அனந்தர் நெருங்கிய அண்டங்களை உச்சியிற் சுமங்கு காக்குஞ் செயலுஞ் சிவசத்தியா லதிட்டிக்கப் பட்ட குண்டலியெனும் பெயருமுடைய ஆதாரசத்திக் கதிட்டானராகவுள்ள அனுதர் அவ்வாதாரசத்தியொடு கூடி அசத்தமாயையைப் பிரேரிக்குஞ் செயலுடைய அனந்தருக் கதிட்டானராகவுள்ளவரும் மேற்சொற்ற வியாபகர் வியோமரூபர் அனந்தர் அனுதரெனு நால் வரும் நாற்றிசைகளில் தோத்திரஞ்செய்திருக்கப் பெற்ற வருமாகிய அனுசிரிதரெனும் பரனே தானுயிருப்பவனுய் அனேக ருத்திரர்களும் அரிபிரமேந்திராதி சருவதேவர் களும் பலகோடி அபர குமாரர்களும் அவரவர் தானங் களினின்று போற்றிசைக்கப் பல்லாயிரங்கோடி அண்டங் கட்குஞ்சருவாதிகார காரணக்கடவுளென மினிர்பவனுய், நொதுமலர்க்குப் பொதுமையினின் றியைந்தவாரூகவும் அடியவருட் சரியையோர்க்குச் சிறப்பினின்று குறித்த

வடிவில் வெளிப்படாது மறைந்திருந்தும் கிரியை யோர்க்கு முருடு கடைந்தபோது தோன்று மூனரி போல மந்திரவிலையில் வெளிப்பட்டும் யோகத்தார்க்குக் கன்று காட்டிக் கறக்குங்கால் வெளியாம் பால் போல விரும்பிய வடிவாத் தோன்றியும் ஞானத் தார்க்குக் கண்றைக்காதவித்த தலையீற்றுவின் முலைப் பால்போலக் கருணைச்சுரப்பால் அன்பேதானுகி யெஞ் ஞான்றும் வெளிப்பட்டும் ஆங்காங்கனுக்கிரகம் புரி கருணைதியாய் எழுந்தருளி விளங்குந்தெய்வும் சுப்பிரமணியப்பிரமென்றும், அகத்தியர் அத்திரி ஆங்கீரசர் இரணியவருமாழுனிவர் உரோமமாழுனிவர் ஏரண்டமாழுனிவர் கலைக்கோட்டுமாழுனிவர் காசியபர் கெளதமர் சத்தகூன்முனிவர் சச்சிதானந்தர் சமதக்கினி சனகர் சனற்குமாரர் சுகர் ததிமகாழுனிவர் துருவாசர் நாரதர் பதஞ்சலி பரத்துவாசர் பராசரர் பற்பமாழுனிவர் பிருகுமாழுனிவர் பினுகிமாழுனிவர் புலத்தியர் மார்க்கண்டேயர் வசிட்டர் வான்மீகி விசவாமித்திரர் வியாக்கிரபாதர் வியாசரென்னும் முப்பத்தொரு பிரதான முனிவரும் ஏனைமுனிவர் இருடிகளும் வாழ்த்தி வழிபட்ட பரதெய்வும் அதுவென்றும் அறிவாயாக.

(கச) 96

கீட.— இவ்வியாசத் திதுகாறு மருளிய பிரமாண வாயிலாக முன்னைப்பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளாம் முழுமுதற் கடவுளாயுள்ள சடக்ஷர மந்திரமுர் ததியைச் சிலர் தாழ்வா யூகிக்க யான் கண்டேன். அவ்லுகத்திற் கேது யாது?

துரு.— சம்பவகாண்டத்து ஈக-ம் அத்தியாயத்து ஈ-ம் சலோகத்தில் “தேவர்காள்! கேவலம் மடவார்போல்

எம்மைக் குழந்தையென்று நினையன்மின் : இதோ நமது சருவசிரேட்டமாய ராரமேசவர வுருவைப் பாரீர்” எனக் குமாரக்கடவுள் திருவாக்காக வருவண்மையையும், இவ்வியாசத்து சூ - வது கடாவிடையினிறுதிக்கண் எடுத்துக்காட்டிய இரண்டுசலோகங்களிற் “காங்கேயன் கார் த்திகேயன் முதலிய திருநாமங்கட்டகல்லாம் பர மேசரஸ்ரூன் பொருளென்பது சிறந்த முனிவர் கொள்கையன்றி வேறின்று. கேவலம் மடவோர்தாம் பேதம் பேசுவர்” எனவரு வண்மையையும், கூசூ - வது கடா விடைக்கண் எடுத்துக்காட்டிய நூசூ - வது அத்தியாயத்துப் காசூ - வது சலோகத்திற் “புவனேசுவரீ! உன் மகன் மகிமையைச் சுருக்கிச்சொன்னேன். விரித்துச் சொல்லத்துணியின் நூறுகோடிவருடம் இடைவிடாதோதினும் இறுதிபெறுவதன்றே” எனவும் சம்பவகான்டத்தின் நாடு - வது அத்தியாயத்துப் காடு - வது சலோகத்திற் “சகலப்பிராணிகளின் இதயகமலங்களில் வசிப்பவன் உன்மகன்” எனவும் பரமேசரர் பகர்ந்த துணிபாகவரு வண்மையையும் யுத்தகாண்டத்தின் உகூ-ம் அத்தியாயத்து நாடு - ம் சலோகத்திலே “(குகபிரானுகிய) அத்தேவனது மகாஅற்புத வலியை யாரறிய வல்லுநர்” என ஸ்ரீநாராயணர் நவின்றதாகவரு வண்மையையும், பிறவும் இவ்வியாசத்திற் பிரகாசப்படுத்தியுள்ள நிகமாதி பிரமாண நியாயங்களையுமனரா வெளிறும், அணுப்பக்கஞ் சம்புபக்கம் இற்று இற்றெறன அறியானெந்த வயப்பட்ட மதாபிமானமுமே அவ்வுக்கத்திற் கேதுவென்றுணர்.

மெய்யி னிலைஇய அன்பு மிகுந்துள்ளாய்! எண்டொரு மனுடனை யொருமனுடன் பரமகுருவாக நம்பிப் பரமகதிபெற நினைவதினின்றும், பரமகுமாரஜீப் பரமகுருவாக நம்பி அக்கதிபெற நினைவது எங் நீர்மைத்தென

அறி வலியிலார்நீர்மை இங்நீர்மைத்தெனப் பன்னூல்
தேர் நன்னீர்மையினூர் நன்கறிகின்றுரே. இதன்மேலும்
யாம் புகலவேண்டிய தெவன்?

(கஎ) 97

சீட.—பெருமான்! சூக்ஷ்மஸ்தாலரஹி தம், குண-
வர்ணரஹி தம், அவாமநம், அதீர்க்கம், அஜநநம், அவி-
நாசம், ஸச்சிதாநந்தம், ஏகம், வேதாந்த சித்தாந்த
ரஹஸ்ய ஸம்பூர்ண மெனப்படுவ தாகி, ஹரஹரிப்ரஹ
மேந்த்ராதி கடவுளரைத் தனுதிடையரு ஆனந்தத்தில்
அற்ப பாகமுடையவராக நிறீஇ யாவையுமாளும் நின்மல
பரமசிவமெனுஞ் சத்தத்தாற் பிரகாசிக்கும் பெரிய
பொருளாயுள்ளது சுப்பிரமணிய வாச்சியனென இவ்வள
விவினிதுணர்ந்தேன் : சங்கை தவிர்ந்தேன். இனி, அவ்
வத்துவுக்கென்னை யாட்படுத்து மாறு நீ யாண்டிடல்
வேண்டும்.

தஞ.—நன்று நன்று; அன்னனமவனருளே யொன்றி
நின் றருள்புரிக.

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய வியாசமாகிய

நக - வது வியாச முற்றிற்று.

குமரகுருபரன் றிருவடி வாழ்க.

— — —

—
சிவமயம்
ஓம் குமாரகுருப்யோநமஸி

நட - வதாகிய

குரு சிஞ்சய சம்பவ

வரலாற்று லியரசம்

பின்னர்ச் சீடன், விவேகபூரண துருவின்
பாத கமலங்களைப் பன்முறை பராவி
வினை லுற்றனன்.

(க) 1

சீடன்.—சருவேசரனுகிய சாக்ஷாது சுப்பிரமணிய பர
மான்மாவை யுபாசிக்கும் எம்பெரும! சினது சம்பவ
வரலா றுணர்வான் என்மனம் இங்கண் அவாவுகின்றது
ஆகவின், அதனை வெளியிடும்வழி யெவ்வழி?

துரு.—சினது வரலாறு வெளிவரின் அதுவும் வெளி
வருமால்.

(உ) 2

சீட.—அவ் விருதிறத்தையும் என்னையனுகிய நீயே
விளக்கிடல் கெழுதகைமையன்றே?

துரு.—நீ நசைஇயது நன்றால். கேண்மோ! வெளி
யெனும் ஆகாயம், பிராணன் முதலிய தசவாயுக்க
ளனும் வாயு, உயிர்த்தீ உதரத்தீ சினத்தீ யெனும்

அக்கினி, செங்கீர் புன்னீர் நாளீர் முதலியன வெனும் அப்பு, தசை சருமம் முதலியனவெனும் பிருதிவி ஆகிய ஜம்பெரும் பூதங்களையும், அந்தாளொனும் அதலம், கணைத்தாளொனும் விதலம், முழங்தாளொனுஞ் சதலம், முழங்தாளின் மேவிடமெனும் நிதலம், தொடையெனுஞ் தலாதலம், குய்யமெனும் இரசாதலம், இடையெனும் பாதாளம், நாபியெனும் பூலோகம் வயிறெனும் புவர் லோகம், இதயமெனுஞ் சவர்லோகம், தோளொனும் மகாலோகம், முகமெனுஞ் சனேலோகம், நெற்றியெனுஞ் தபோலோகம், சிரசெனுஞ் சத்தியலோகம் ஆகிய பதினான்கு லோகங்களையும், நாதசக்கரத் திரவி, விந்து சக்கரத்து மதி, விழியில் நிலமகன், இதயத்திற் புதன், கண்டத்திற் பொன்னன், சுக்கிலத்தில் வெள்ளி, நாபி யிற் சனி, முகத்தில் இராகு, தாளிற் கேதுவென நிற்கும் நவக்கிரகங்களையும், பிராணவாயு, சூரியகலையி னின்று சந்திரகலையிற் பொருந்தும் உத்தராயணத் தையும், அவ்வாயு, சந்திரகலையினின்று சூரியகலையிற் பொருந்துந் தக்கிணையனத்தையும், அவ்வாயு, சூரிய கலை சந்திரகலையென்னும் இரண்டின் நடுவணுளதும் *உயர்ந்த உத்தராயணகதிக் கேதுவாயிருக்கின்றது

துறிப்பு:— காருடமென்னும் புராணம் முதலியன கூறு கின்ற இந்தப் பதினான்கு லோகப்பெயர்க் கொழுங்கிற் சில பேதப்படவும் அவையற்றிற்குரிய தானங்களுட் சில மாறுத வுஞ் சாண்டல்யோபநிஷத் கூறு விவரமும் வேறு விகற்பங்களும் இந்நுலாசிரியரது தகராலயரகசியத்து முதலாங்காண்டத்து நடா - ம் திருச்செய்யுளின் விசேஷவுரை படித்தறிந்து கொள்ளலாம்.

* இவ்வுத்தராயணகதி.—யோகவாற்றின் பூரண கும்பகத் தானே அக்கினி கலைவழியாப் பிரமரந்தரம் அண்முற் றயிர்

மாய அக்கினி கலையிற்பொருந்தும் அமாவாசியையும் ஞானப்பிரகாசத்தெளிவு, நினைவாகாரமயப்படு பூரணையையும், நிசவாசத்தோடு சுவாசநாடி, ஒன்றிலிருந்து மற்றென்றிந்சேரும் [மாதப்பிரப்பு =] சங்கிராந்தியையும், பிராணவாயு, *தக்ஷிணையனகதிக் கேதுவாயிருக்க

விட்ட யோசிகளுள் உலகுவிழைழந்தார் பெறும் உயருலகும், உலகுவிழைழந்தார் பெறுங் தத்துவாதீத வத்துவமாம். இங்னைம் பரமாக்குருமுகத்தானே தத்துவாதீதி யுன்னபடி புரிந்து சீவபர ஜுக்கிபாங் கண்டாரடையும் உத்தராயணகதி யுயர்வென வாம். இக்கதிபுடையார், எக்கலைவழி யெக்காலத் தெவ்விதமாக வழிர்துறப்பினும் அவர்கதி யிமுக்காதென்றும் வேதசம்மதம்.

* இத்தக்ஷிணையனகதி:—ஆதுவர்க்குச்சாலை முதலிய அறங்களும் அக்கினிட்டோமம் முதலிய யாகங்களும் இயற்றினேனர், இடது நாசிவழி யுயிர்விட்டவுடன் பரமேசுரருணையின்படி புகை, இரவு, கிருட்டிணபக்கம், தக்ஷிணையனம், வருடம், பிதிருலகு, வெள்ளிடை, சந்திரனென்னுங் தானங்களை அந்தந்தத் தெய்வங்களான் மேன்மேலடைந்து இந்திரலோகம் புக்குயியும் வாழ்வென்ப. இக்கதி தீர்க்கோர், ஆகாயம், வாயு, தூமம், மேகம், மழை, ஓடதி, அன்னம், புருடவிந்துவெனு மிடங்களை முன்போல் எய்துபு மகடே உதரஞ்சேர்ந்து பிறப்பரென வும், இங்னன் மத்திம சீவர்கள் உயிர்விடுவழி நாசிபாயின் மத்திய வுலகும், காதாயிற் பிதிருலகும், கண்ணுயின் துறக்க வுலகும், வாயாயின் தைத்தியவுலகும், மரும முலைக்கண்ணுயிற் காமதேனுவுலகும், குத குய்யங்களாயிற் பைசாசவுலகும் புகுவாரெனவும், தான தரும பரோபகாரங்களும் அடியவர் பத்தி யுஞ் சிவசன்மார்க்க யோக ஞானங்களுமற்றுப் பவமே யீட்டுக் குத குய்யங்களால் உயிர்விடும் பாதகர் கொடுநர கடைவரெனவும், சாணைப்பான் புழுப்போவப் பல யோனிகளிலும்

கின்ற சந்திரகலையினின் று மூலகுண்டவியிற்பொருந்து சந்திரகிரகணத்தையும், அவ்வாயு, *உத்தராயண கதிக்கு ஏதுவாயிருக்கின்ற சூரியகலையினின் று அக்குண்டவியிற்பொருந்து சூரியகிரகணத்தையும், மூலமுக்கோணத்தில் (மேனேக்கி நிற்கின்ற) மேரு, அதோ கோணத்தில் மந்தரம், அக்கோணத்திற்கு வலப்பக்கத் தில் வெள்ளிமலை, இடப்பக்கத்தில் இமயம், ஊர்த்துவ பாகத்தில் நிடதம், தகவிணபாகத்திற் கந்தமாதனம், வாமரேகையில் வருணமென நிலைஇய ஏழு குலாசலங்களையும், முத்திரமெனும் உப்புக்கடல், வாய் நீரெனும் நன்னீர்க்கடல், (சுக்கிலமாகிய) நீரெனும் பாற்கடல், செங்நீரெனுங் தயிர்க்கடல், மஜ்ஜையெனும் நெய்க்கடல், வாயின் மதுர நீரெனுங் கருப்பஞ்சாற்றுக்கடல், கபமெனும் மதுக்கடல் ஆகிய ஏழுகடல்களையும், என்பெனுங் சம்பு, தோலெனுஞ் சான்மலி, தசையெனுங் குசை, நரம்பெனுங் கிரௌஞ்சம், உகிரெனும் புட்கரம், கேசமெனும் பிலக்கம், மேகமெனுஞ் சாகம் ஆகிய ஏழு தீவுகளையும், தோன்றியிருந்திரிகின்ற [பேன் =]

புக்குழிதருவரெனவும், இவைகளைப் பகிர்முக உத்தராயண தகவிணையன கதுகளென நூல்கள் நுவலுமெனவுக்கூறுப.

*இவ்வுத்தராயணகதி:— அரன் அரி அயனுதி மூர்த்திகள் மீது பத்தி செலுத்துமாற்றுனே ஞான வைராக்கியமுன்ளோர், வல நாளிவழி உயிர்விட்டவுடன் பரமேசர ஞீண்யின்படி சுவாலை, பகல், சுக்கிலபக்கம், உத்தராயணம், வருடம், வாயு, ஆதித்தனைஞுங் தானங்களை அந்தந்தத் தெய்வங்களான் மேன் மேலடைஞ்து இந்திரவோகம் பிரமலோகம் விவ்ஞாவோகம் உருத்திரவோக மென்பவற்றை யெய்துப் சாலோக சாமீப சாருபங்கள் பெற்றுயிழும் வாழ்வென்றும், இக்கதியினர் ஞானத்தின்மேற் சாயுச்சியமடைவரென்றும் விளம்புப.

கரும்புழு வெண்புழு முதலியனவெனும் அனேகவுயிர் களையும், சென்னியிற் சீசைலம், நெற்றியிற் கேதாரம், புருவங்குவணிற் காசி, குசத்திற் குருகேஷத்திரம், இதயத் திற் பிரயாகை, இதய நடுவணிற் சிதம்பரமெனுங் திருத்தலம் ஓராறனையும், அச்சிதம்பரத்தைச் சூழ்தருஞ் சத்தம் பரிசம் உருவம் இரசம் கந்தம் அகங்காரம் மகத்தெனும் ஏழாவரணங்களையும், அங்கண் உன்மனி யின் ஆயிரமிதழ்க் கமலமெனும் ஆயிரக்கான் மண்டப மொன்றனையும், அதனருகிருக்குஞ் சிவபுஷ்கரணியையும், நாநுனியிற் சரச்சவதி, வலக்கண்ணில் ஆதித்தன், இடக்கண்ணிற் சோமன், கழுத்தின் புறத்தில் மாய னது கோரவடிவு, கழுத்தினகத்தில் மாயனது சாந்த வடிவு, இதயத்தின் புறத்தில் உருத்திரனது கோர வடிவு, இதயத்தினகத்தில் உருத்திரனது சாந்தவடிவு, நரம்புகளிற் கந்தருவராதி கணங்கள், என்புகளிற் பூதப்பிரேதாதி ஈட்டங்கள், தசையில் இராக்கதர் பைசாசரெனுங் குழுமல்கள், உரோமங்களிற் பலப்பல தெய்வக்கூட்டங்கள், வாக்கில் அக்கினி, பாதத்தில் இந்திரன், பாணியில் உபேந்திரன், பாயுவில் மிருத்தியு, உபத்தத்திற் பிரசாபதி, சுரோத்திரத்திலே திக்கு ரூபி, துவக்கில் வாயு, சகநாவிற் கதிரவன், சிகுவையில் வருணன், ஆக்கிராணத்தில் அசவினிதேவர், மனத்திற் சந்திரன், புத்தியிற் புத்திதேவதை, அகங்காரத்திற் காலாக்கினிருத்திரன், சித்தத்திற் சிவனென நிற்கும் மூர்த்திகளையுமடைத்தாய பிண்டமென்னும் பிரமாண்டத்தின் நாப்பண் இலகொரு கேத்திரத்திற் குடி கொளும் கேஷ்டரஜ்ஞன் என்னும் அரசற்குப் பல வளனெலாமுடைய இருதயபுரி யெனும் இராசதானி யொன்றுண்டு. அதனிடை வதிதரும் அவ்வரசனுகிய இறைவனென் பான், நிருவிகற்பியென்னும் மடந்தையைப்

புல்கி யென்னையும் விகற்பியென்னும் மடஞ்சையைப் புல்கி உன்னையுமீன்று எனக்கு விவேகபூரணனெனவும், உனக்கு விஷயப்பிரியனெனவும் உரிய பெயர்கள் குட்டி னன். அன்னைவ்வாரீன்று அத்திறத்த பெயர்கள் குட்டினமையாலன்றோ இம்பரெதிர்திரிருந்து மறைவிதி தெரிந்து இத்துணைநாளா யற்புதமீக்கொள் தம்பிரான் சால்புகள் தாம்பேசலாயினேம் : அறிகுதி.

மேல், குருவரைத்தவுரை செவிமடுத்த சீடன், ஆண்டா னந்த பரவசத் தமுந்தினவனுய்த் தனது தருக்க மொழிந்து சண்முகப் பிரமத்தைத்தானே விதந்து தோத்திரிப்பவ ணயினன்.—

தோத்திரம்

- க. ஹரஹர சிவசிவ சண்முக நாதா
ஹரஹர சிவசிவ வென்முக நாதா,
- ங. ஹரஹர சிவசிவ பரம விலாசா
ஹரஹர சிவசிவ வபய குகேசா,
- ங. அருண கிரிபரவு மருணைறி நாதா
தரும வுறுவர்புகழ் சததன பாதா,
- ங. அரிபிர மாதிக டொழுவடி வேலா
திருவடி நாரவ ருளமுறை சீலா,
- ங. எனினிய குருஷித மெணுமதி யீசா
சனனவெய் தறவளி தருபர மேசா,
- ங. பாசா பாச பாப விளாசா
மாசே றுத மான நடேசா,

எ. போஜா* வாஜா பூஜகர் நேசா
தேஜா ராஜா தேவஸ மாஜா,

அ. தீஞ்சலை யருளொரு திருவா ரமுதே
ஒஞ்சர வணபவ வருவே யருவே

நத் தோத்திரித்து,

பிரார்த்தனை

கவிவிருத்தம்

அடியேனி னைச்சிறிது மறியாதோ வித்தேன்
அடியேனி னற்கருணை யணவாது கெட்டேன்
அடியேன்வெ ஸிற்றறிவி னயராச தொத்தா
சடியேனை விட்டிடைய வருளீச வுந்றே.

“ஓ ! பிரமாணதீதமான சருவேசரா !
தாசர் தவற்றை நீத்தருளொரு தற்கொடை
வள்ளா அல ! நன்றெனும் வலத்திலுங் தீதெனு
மிடத்திலுமாக மாறிமாறி யழிதரு னினது மாயா
கிருத்தியமென்னும் பெருஞ்சுறைக் காற்றில்
அகப்பட்டு அலை துகளாயிருக்கின்றேன் யான்.
இனி, தமியேன் அதனுழை அகப்படாது சலன
மற்று சித்திய திருத்தியேயும் சின்னடியவர்
அடையும் பதியைத் தரிசித் தினிதுய்யுமாறு
திருவுளமிரங்கி அருடி, அருடி ”

* போஜன் = இயற்கை கலமுளன். வாஜன் = அழுக் கற்றவன்.

† தொத்து = பழமை; “தொன்மை தொடர்பு தொத்துச் தொண்டு” என்றுள்ள சேந்தன்றிவாகாசி சூத்திரத்தா னாறிக.

என அதியுருக்கத்தொடு பிரார்த்தித்த சீடனுள்ளவன், எதிரிலிருக்கின்ற தன்னுசிரியரைத் தானே பரசிவ மாகப் பாவித்துப் பழிச்சிப் பின் வருமாறு நுவல்பவ னுயினன்—

கட்டளைக்கல்வித்துறை

ஆணியி லுன்னடிக் காருண்ணி யத்தின்மெய் யாதெழுத்தின் தேனினை யானுண்டு தேக்குமா றிற்றைநீ செப்பவதற்கோர் ஊனமின் றத்திற னேது முண் டேலதை யுந்துமித்துன் தானாங் தனிலெலை வைத்திடு வாயென்றன் சற்குருவே.

ஆசிரிய ராணுக்கிரகம்

எண்சீர்க்கழிசெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

தஞ்.—குருவெனவி சைத்திடுவை குமரகுரு பரஜைக்
கோளறுப ரத்திலுற வாறுநனி தங்தேன்
திருவுருவ மானபர தெய்வமிது தானே
தேடரிய வோருருவி லாதுமிது தானே
இருதிறனு மொருவழி யிளைக்குஞிலை நின்றூ
லீதறுதி பேசியான் யாயவிதி கொண்டால்
கருவிலுரு வாகாவொர் கதியையுடல் போழுன்
கண்டடைதி நின்னுடைய கடமையிது வேயோ

என்று அளி கெழுமிய சீடனை ஆசிரியர் ஹஸ்த மஸ்தக சையோகஞ் செய்து புனிதனுக்கி மோகஷதாரகமங்திரத் தை அவனுக்கு விதிமுறையாக உபதேசித்து அவன்முக ஞேக்கி, அன்பா! இங்ஙன் நின்குணம் புத்தழுதம் போற வின் இன்று நீ, குமரகுருதாசனுயிளை. இனி, இனிதி வினிதென இனிதுய்வாயென் ரூசீர்வதித்தனர். அஞ்ஞான்றச் சீடன் அத்தேசிகரின் திருவடிப் போதுழுன்

னாங் தண்டாகாரமாக வீழ்ந்து வணங்கியெழ் இ அறி வின் மிக்கோய்! நினது நெஞ்சம் எவ்வாரே அவ்வாறு யான் இசைந்துளேனென்று நுவன்றனன். அன்னவாறு நுவன்றுள்ள நித்திய பாக்கியமாம் முத்திநெறிகூடுஞ் சீடலைப் பெயர்த்தும் அவ்விவேகபூரணசாரியர் அன் போடு அளவளாவித் தழீ இன்று இன்றுதான் எம் தெண்ணம் நிறைவேறிற்று, இனியொன்றுங் குறைவின் ரென்று கூறினர். பின்னர் அக்குருவுஞ் சீடனுங் குகப் பிரமத்தின் அகண்டானந்த வாரிதோய்ந் துய்ந்தனர்.

வாழ்த்து

அறாசீர்க்கழிசெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

முத்திதங் தாள னதி முருகவேள் பதங்கள் வாழ்க
பத்தர்கள் யோகர் ஞான பரர்கழற் கமலம் வாழ்க
இத்திடன் படிப்போர் கேட்போ ரிசைக்குஞ் ரெவரும் வாழ்க
அத்துவி தத்தோல் வாழ்க வதைச்சொனன் னாலும் வாழ்க

குருசிஷ்யசம்பவ வரலாற்று வியாசமாகிய

நூ - வது வியாச முற்றிற்று.

திவோதய ஷட்கஷ்ரோபதேசஞ் சம்பூரணம்.

குமரகுருபரன் நிருவடி வாழ்க.

